

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. dubna 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Mgr. Bc. Radomíra Zemánka a Jana Furiše LL.M.

takto:

Obžalovaný

M.P., narozen XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, bez pracovního poměru, nyní ve Vazební věznici Brno,

je vinen, že

po dlouhodobých, nejméně od roku 2018 trvajících, neshodách s ostatními členy rodiny, kteří mu vytýkali, že finančně nepřispívá na domácnost, nepodílí se na jejím chodu, neuklízí si po sobě, a kteří se navíc dozvěděli, že prodal svůj zděděný podíl na rodinném domě v XXXXX, v ulici XXXXX, ve výši 1/10 vlastnictví, a to jiné osobě, která se po nich domáhala finančního vyrovnání, jej ostatní členové rodiny písemným dopisem, předloženým mu dne 27. 4. 2022, vyzvali, aby se z tohoto rodinného domu vystěhoval do 30. 4. 2022 do 23.59 hodin, neboť již není spoluvlastníkem rodinného domu, když opačným případě na něj přivolají hlídku městské policie, což obžalovaný subjektivně vnímal jako krivdu a útok vůči své osobě, a proto dne 27. 4. 2022, po obdržení tohoto dopisu, se rozhodl, že si to s ostatními členy rodiny vyřídí nožem, tedy že zabije svého bratra V.P., sestru A.P. a svého otce J.P., když usmrcení ušetří pouze sestru N., na což se začal připravovat již následující den, tj. dne 28. 4. 2022, kdy od časných ranních hodin sledoval, kdy jednotliví členové rodiny z domu odchází a kdy se vrací,

dne 29. 4. 2022, když kolem 07.30 hodin ráno slyšel, že z domu nejdříve odešla do školy jeho sestra N., následně kolem 10.20 hodin odešla jeho sestra A. venčit psa a zůstal tak v domě pouze s bratrem V., se rozhodl, že zabije svého bratra V.P., nar. XXXXX, a proto si nejdříve vzal z trezoru ve svém pokoji tzv. „zákopový nůž“ značky Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) s masivním chráničem ruky, s délkou čepele 19 cm, který držel v pravé ruce a dále bojový nůž značky Cold Steel OSS AUS-8A s délkou čepele 20,5 cm, který držel v levé ruce, přičemž na obou rukou měl pro svoji ochranu černé taktické rukavice a v době kolem 10,30 hodin vstoupil v přízemí do bratrova pokoje, kde na V.P., sedícího na otočné židli, který se ještě stačil k obžalovanému otočit čelem, zaútočil tak, že jej nejdříve bodl do krku a poté jej opakovaně bodal do dalších částí těla, ačkoliv poškozený se nejdříve bránil rukama i nohama, avšak následně upadl na podlahu, kde jej obžalovaný znovu opakovaně bodal do krku a dalších částí těla až do okamžiku, kdy se poškozený V.P. zcela přestal hýbat, a celkově tak zasadil poškozenému V.P. nejméně 80 řezných a bodnořezných ran, z nichž

- 11 bodnořezných ran směřovalo do obličeje a přiléhající vlasaté části hlavy v čelní krajině, z čehož 10 ranami z nich byla zasažena pevná, tedy kostěná struktura a došlo k naříznutí čelní kosti do největší hloubky až 1 cm a k úplnému průbodů těla horní čelisti,
- dalších nejméně 55 bodnořezných ran směřovalo do krku a hrudníku, z čehož 21 bodnořezných poranění pronikalo do dutiny hrudní, byly zasaženy pevné struktury, tj. chrupavčité a kostěné části žeber, klíční kost a hrudní kost, dále byly zasaženy velké cévy (obě vnitřní hrdelní žíly krku, pravá společná krční tepna, obě podklíčkové tepny, obě vnitřní hrudní tepny), dále nitrohruční orgány (2 průboby srdce a 1 nábod srdce, 11 průbodů a nábodů plic, 1 průbod bránice) a nitrobřišní orgány (2 průboby žaludku), když v případě 3 bodnořezných poranění došlo k poranění kostry hrtanu a celkem 6 bodnořezných poranění hrudníku proniklo přední stěnou hrudní, celou dutinou hrudní a končilo v zadní a boční stěně hrudníku,
- nejméně 14 bodnořezných a řezných ran směřovalo do oblasti horních a dolních končetin, kde byla v jednom případě zasažena pevná struktura a došlo k poranění levé stehenní kosti do hloubky až 1 cm a jeden bodnořezný kanál pronikal do dutiny pravého kolenního kloubu

přičemž všechna závažná bodnořezná a řezná poranění vykazovala známky vitální reakce a vznikla za života poškozeného, když bezprostřední příčinnou smrti V.P. bylo vykrvácení při četných bodnořezných a řezných poranění jeho těla s poškozením velkých cév, nitrohručních a nitrobřišních orgánů;

po tomto útoku zanechal tělo poškozeného V.P. v jeho pokoji a již rozhodnutý usmrtit svoji sestru A., vyčkával jejího příchodu, který sledoval z okna,

následně téhož dne, tj. 29. 4. 2022 v době po 11.00 hodin, po té, co jeho sestra A.P., nar. XXXXX, vstoupila do předsíně rodinného domu, zavřela vstupní dveře, vyšel obžalovaný proti ní a když stáli čelem proti sobě zaútočil na ni opět stejnými noži, a to bojovým nožem značky Cold Steel OSS AUS-8A s délkou čepele 20,5 cm a tzv. „zákopovým nožem“ značky Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) s masivním chráničem ruky a délkou čepele 19 cm, když na obou rukou měl pro svoji ochranu opět černé taktické rukavice, a to tak, že opakovaně bodal poškozenou do krku, zejména nožem s chráničem, který měl v pravé ruce, čemuž se poškozená A.P., zejména na počátku útoku bránila tím, že křičela, snažila se kopat nohama, vyrazit obžalovanému nůž z ruky, ale postupně se schoulila, lehla si na zem, kde ji obžalovaný i nadále bodal do krku a do celého těla až do okamžiku, než se poškozená zcela přestala hýbat a poškozené A.P., tak celkově zasadil 104 bodných a řezných ran, z nichž

- 62 bodných a řezných ran směřovalo do hlavy, krku a trupu, přičemž 10x z toho byly poškozeny kostěné struktury a 8x z toho byly poškozeny chrupavčité struktury, když v rámci poranění krku byly výrazně poškozeny struktury pravé boční části krku s přetnutím velkých cév a hrtanové kostry a dále v oblasti trupu 12 ran proniklo svými kanály do dutiny hrudní a břišní a došlo tak poranění obou plic, jater, žaludku a levé ledviny

- na levé horní končetině bylo 24 řezných a bodných poranění a na pravé horní končetině 9 řezných a bodných poranění, při nichž byly poraněny zejména šlachy a nervy, a to v důsledku aktivní obrany poškozené A.P. proti útoku obžalovaného, který byl veden rukou s bodnořezným nástrojem
- na pravé dolní končetině byla 1 bodná rána a na levé končetině 8 bodných a řezných poranění, kdy v oblasti levého kolene byla odříznuta velká část zevního kloubu výběžku stehenní kosti

přičemž poranění horních končetin, obličeje, zadních partií krku a zadní části hrudníku vznikla, když byla poškozená při vědomí a tato zranění byla pro ni natolik bolestivá, že dosáhla hranice snesitelnosti, přičemž všechna závažná bodná a řezná poranění vykazovala známky vitální reakce, vznikla za života poškozené a bezprostřední příčinou smrti A.P. bylo vykrvácení při četných bodných a řezných poraněních jejího těla s poškozením četných cév;

následně obžalovaný odtáhl tělo poškozené A.P. z předsíně do kuchyně, částečně setřel stopy krve na podlaze v předsíni a vyčkával příchodu svého otce J.P., když byl již rozhodnutý jej také usmrtit, avšak

téhož dne, tj. 29. 4. 2022 v době po 12.00 hodin domů přišla jeho sestra N.P., nar. XXXXX, kterou obžalovaný usmrtit nechtěl, neboť ona mu nikdy nic nevyčítala a vždy se osobním konfliktům s ním vyhýbala, a proto když poškozená N. vstoupila do domu a zavřela dveře v předsíni, kde i přes předchozí úklid, provedený obžalovaným, byly na podlaze rozsáhlé krevní stopy, přistoupil obžalovaný k poškozené, v pravé ruce držel nůž s dřevěnou rukojetí a délkou čepele cca 25-30 cm a levou rukou ji chytil pod krkem, natlačil ji do rohu předsíně ke skříni, nůž zvedl do oblasti její hlavy tak, že čepel směřovala nahoru a sám, silně rozrušený, což se projevovalo mj. jeho zrychleným dechem, poškozené řekl, že když bude ticho a bude ho poslouchat, tak jí nic neudělá, poté poškozenou zatáhl do chodby ke dveřím, kde ji zatlačil do místnosti se záchodem, v níž není žádné okno, vyzval ji, aby se svlékla do prádla, odevzdala mu svůj mobilní telefon, poté jí vzal všechny věci, na záchodě zhasl světlo a poškozenou v této místnosti zamčel, na její opakované dotazy, co se stalo, jí přes dveře neodpovídal, pouze ji opakovaně důrazně vyzýval, aby byla ticho, s tím, že když nebude rvát, tak jí nic neudělá, ale současně jí i vyhrožoval, že pokud se bude snažit utéct, nebude s ní mít slitování;

po dobu, kdy byla poškozená N.P. zamčena na záchodě, ji obžalovaný chodil průběžně kontrolovat a poškozená, i přes zamčené dveře, slyšela, jak obžalovaný chodí po domě nahoru a dolů, slyšela jakoby ještě vytíral zнову podlahu a po dobu cca 5-10 minut slyšela i zvuky svědčící o tom, že obžalovaný brousil nože, následně v době kolem 14.00 hodin, kdy poškozená věděla, že se zpravidla vrací z práce její otec, i přes zavřené dveře po dobu asi 5 minut slyšela zvuky, jako když se někdo pere, následně slyšela opět hlasité dýchání obžalovaného, který se sám takto snažil uklidnit a současně poškozené znovu řekl, že ji nechá zamčenou na WC, když na její otázky, co se stalo znovu neodpovídal, poškozená N.P. tak zůstala uzamčena v této místnosti s WC bez světla, oblečena pouze do spodního prádla až do doby, kdy cca kolem 15.00 hodin na místo přijeli členové hlídky Policie ČR, kteří, až na základě křiku poškozené, dveře od WC vyrazili, neboť obžalovaný jim původně sdělil, že v domě nikdo další není,

dne 29. 4. 2022 v době po 13.40 hodin, kdy poškozená N.P. nar. XXXXX byla zamčena na WC, tělo usmrceného V.P., nar. XXXXX zůstalo v jeho pokoji a tělo usmrcené A.P., nar. XXXXX bylo v kuchyni, vstoupil do předsíně rodinného domu otec obžalovaného a poškozených, J.P., nar. XXXXX, který ještě nestačil zavřít vchodové dveře a obžalovaný, opět pomocí dvou nožů, a to bojového nože značky Cold Steel OSS AUS-8A s délkou čepele 20,5 cm a „zákopového“ nože značky Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) s masivním chráničem ruky a délkou čepele 19 cm, když sám měl na ruku opět černé taktické rukavice, na něj zaútočil tak, že poškozeného opakovaně bodl do krku, čemuž se zpočátku poškozený bránil rukama, přičemž obžalovanému dokonce strhl brýle, následně se otočil a snažil z domu utéct, avšak obžalovaný jej bodal, i když poškozený k němu

byl otočen zády, a to nejen v předsíni, ale zejména bezprostředně před vstupem do rodinného domu, kde již poškozený upadl na zem a zde v bodání pokračoval až do okamžiku, než se poškozený přestal hýbat, celkově tak zasadil poškozenému J.P. nejméně 66 bodnořezných, řezných a sečných ran, z nichž

- 43 bodnořezných, řezných a sečných ran směřovalo do oblasti hlavy a krku, přičemž vzájemným splnutím nejméně 35 ran vzniklo široce zející poranění pravé předněboční až zadní plochy krku a hlavy, zasahující až k páteřnímu sloupci, na spodině s poraněním všech velkých krčních cév na pravé straně krku a s poraněním pevných struktur (tj. vícečetné přetrnutí chrupavky ušní boltce, úplné odříznutí úhlu dolní čelisti, vyříznutí fragmentu z oblouku obratle a úplné odříznutí trnových výběžků obratlů), v oblasti pravé tváře došlo k zasažení horní čelisti vpravo s protnutím jejího těla v celé jeho síle a v temenní krajině byla zjištěna bodnořezná rána kanálem pronikající celou silou kosti vrchlíku lebky do dutiny lební
- nejméně 14 bodnořezných ran směřovalo do oblasti trupu, z nichž 5 pokračovalo bodnořeznými kanály do dutiny hrudní a břišní s poraněním nitrohručních a nitrobřišních orgánů (podklíčková tepna a žíla, pravá plíce, bránice, játra)
- 9 bodnořezných a řezných ran směřovalo na pravou horní a dolní končetinu, přičemž byly poraněny měkké struktury končetin, tedy podkoží a svalovina,

přičemž všechna závažná bodnořezná, řezná a sečná poranění vykazovala známky vitální reakce a vznikla za života poškozeného, když bezprostřední příčinnou smrti J.P. bylo vykrvácení při četných bodnořezných, řezných a sečných poraněních jeho těla s poškozením velkých cév, nitrohručních a nitrobřišních orgánů

tedy

- jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, čin spáchal na dvou a více osobách, zvláště' surovým a trýznivým způsobem,
- jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy nutil, aby něco konal, nebo trpěl a spáchal takový čin se zbraní

tím spáchal

- zvláště' závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. i) trestního zákoníku
- zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.

Za to se odsuzuje

Podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 54 odst. 1, odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody

na doživotí.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k trestu propadnutí věci, a to:

1. 1 ks nože zn.Cold Steel OSS AUS-8A s délkou čepele 20,5 cm

2. 1 ks nože zn. Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) s masivním chráničem ruky a délkou čepel 19 cm.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit:

1. majetkovou škodu poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava-V.čc, IČO: 47 67 22 34, v celkové výši 10.376 Kč,
2. nemajetkovou újmu v penězích poškozené N.P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a to
 - a. částku 2.500.000 Kč za duševní útrapy spojené s usmrcením jejího bratra V.P., nar. XXXXX, naposled trvale bytem XXXXX
 - b. částku 2.500.000 Kč za duševní útrapy spojené s usmrcením její sestry A.P., nar. XXXXX, naposled trvale bytem XXXXX
 - c. částku 2.500.000 Kč za duševní útrapy spojené s usmrcením jejího otce J.P., nar. XXXXX, naposled trvale bytem XXXXX
 - d. částku 1.500.000 Kč za duševní útrapy spojené s obavou ze ztráty jejího vlastního života nebo vážného poškození jejího zdraví,

tedy celkem částku 9.000.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená N.P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně podala **dne 16. 11. 2022** u zdejšího soudu **obžalobu** na M.P. pro spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) trestního zákoníku. Žalovaného trestného činu se měl M.P. dopustit dne 29. 4. 2022, když v místě svého bydliště v obci XXXXX usmrtil svého bratra V.P., nar. XXXXX, svou sestru A.P., nar. XXXXX a svého otce J.P., nar. XXXXX. Na počátku hlavního líčení dne 15. 2. 2023 při ústním přednesu obžaloby státní zástupkyně navrhla rozšířit právní kvalifikaci trestného jednání M.P. o zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Rozšíření právní kvalifikace směřovalo k trestnému jednání obžalovaného M.P. vůči jeho sestře N.P., nar. XXXXX, a to v době kdy po usmrcení svého bratra V., své sestry A., ale před usmrcením svého otce J.P., obžalovaný přinutil za pomoci nože N.P., aby se svlékla do spodního prádla, odevzdala mu mobilní telefon a zamkl ji na toaletě, aby jí tak zabránil přivolat pomoc.
2. Nalézací soud postup státní zástupkyně akceptoval, neboť ze skutkové věty podané obžaloby a ostatně i z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 30. 4. 2023 (č. l. 593 a násl.) je zcela zřejmé, že část trestného jednání obžalovaného vůči A.P. je zcela dostatečně ve skutkové větě popsána tak, že navrhované právní kvalifikaci § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku odpovídá. Zásada totožnosti skutku byla bez výhrad zachována, neboť podle ustálené soudní praxe je totožnost skutku zachována, je-li zachována totožnost jednání nebo totožnost následku. Pro úplnost lze podotknout, že ani právní kvalifikací, uvedenou v písemném vyhotovení obžaloby, není soud vázán (viz § 220 odst. 3 tr. řádu). V průběhu hlavního líčení dne 15. 2. 2023 nalézací soud proto postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

podle § 225 odst. 2 trestního řádu upozornil obžalovaného M.P. na možnost užití právní kvalifikace jeho trestného jednání také jako zločinu vydírání, spáchaného se zbraní podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Je třeba připustit, že ani užití této právní kvalifikace by v zásadě neznamenal zhoršení procesního postavení obžalovaného v tom směru, že by nově jeho trestné jednání mělo být kvalifikováno podle přísnějšího zákonného ustanovení než bylo uvedeno v obžalobě. Zhoršení procesního postavení obžalovaného lze spatřovat přinejmenším v tom, že na jeho trestné jednání je možné aplikovat skutkovou podstatu nikoliv jednoho trestného činu, ale dvou trestných činů, resp. zvláště závažných zločinů. Na tuto změnu procesního stavu upozorňuje nalézací soud již na počátku odůvodnění tohoto rozsudku vzhledem k tomu, že našla odraz nejen v rozsahu provedeného dokazování, ale zejména v následných právních závěrech soudu.

3. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl u hlavního líčení dne 15. 2. 2023 a dne 21. 3. 2023 veškeré dostupné důkazy, z nichž učinil odpovídající skutková zjištění.
4. Východiskem důkazního řetězce, skýtajícího následně podklad pro výrok o vině, byla pochopitelně výpověď obžalovaného M.P.. Pouze obžalovaný byl totiž přímým účastníkem celého mimořádně závažného skutkového děje. Dalším přímým důkazem byla výpověď nezletilé svědkyně N. P., která se však vyjadřovala pouze k části trestného jednání obžalovaného, které směřovalo vůči její tělesné integritě, když úvodním útokům vůči společným sourozencům V.P. a A.P. tato svědkyně přítomna nebyla. Kromě toho se vyjádřila i k útoku obžalovaného na jejich otce J.P., který však vnímala pouze nepřímě, protože byla zavřená na toaletě, bezprostředně sousedící se vstupním prostorem do rodinného domu, kde obžalovaný na svého otce zaútočil.
5. **Obžalovaný M.P.** se u hlavního líčení dne 15. 2. 2023 nejdříve vyjádřil ke svým osobním poměrům v době před spácháním trestného jednání, tj. přede dnem 29. 4. 2022. Obžalovaný uvedl, že v minulosti studoval asi tři nebo čtyři roky na Univerzitě Palackého v Olomouci obor XXXXX, avšak bakalářské studium neukončil. Od roku 2018, kdy přestal být studentem, různě pracoval, a to na místech, kde ho vzali. Pracovní poměr měl v mnoha firmách, které však již s odstupem času přesně vyjmenovat nedokázal. Zaměstnavatel s ním zpravidla nebyl spokojen, a proto vždy po několika měsících ze zaměstnání odešel. V poslední době, tj. v letech 2021 a na počátku roku 2022 žil údajně ze svých úspor, dělal nějaké brigády, pracoval v Tesco nebo v úklidové firmě, ale v zásadě si nevybavuje, čím se živil. Obžalovaný tvrdil, že měl úspory na účtu v ČSOB, také měl svůj osobní účet ve FIO Bance, ale současně potvrdil, že kromě toho, že je svobodný a bezdětný, nemá žádný majetek ani žádné úspory. Za to, že bydlel v rodinném domě údajně posílal svému otci částku 2.000 Kč měsíčně na energie, protože jídlo si kupoval sám. Kolikrát však tuto částku otci poslal, určit nedokázal s vysvětlením, že trvalý příkaz na účtu v bance neměl. Těsně předtím, než došlo k tomuto skutkovému ději, se telefonicky nebo online registroval jako nezaměstnaný na úřadu práce. K dotazu státní zástupkyně však potvrdil, že podíl ve výši 1/10 vlastnictví na rodinném domě prodal, protože neměl žádné peníze. Důvod prodeje byl tedy v prvé řadě finanční. K dotazu zmocněnce poškozené obžalovaný upřesnil, že za podíl 1/10 vlastnictví na rodinném domě získal částku asi 150.000 Kč. Sám však neví, jaký by jeho rodinní příslušníci mohli mít problém z toho, že on svůj podíl na rodinném domě prodal. K dotazu obhájkyne obžalovaný vysvětlil, že se nezajímal o to, ani nad tím blíže neuvažoval, co budoucí vlastník takto nabytého podílu s nemovitostí udělá, nebo jak se svým podílem naloží. Sám nepřemýšlel nad tím, že nový vlastník tohoto podílu může chtít rodinný dům užívat. Takové užívání by si sám představoval standardně, přestože je nedokáže blíže popsat.
6. K samotnému předmětu skutkového děje obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že tři vraždy uznává, ale k vydírání se vlastně vyjádřit nedokáže, protože si tím není jistý. Za podstatné považuje soud jeho vyjádření o tom, že nemá žádné výhrady k popisu skutku, jak je uveden v obžalobě a svoji vinu takto uznává v plném rozsahu. Jediná výhrada, kterou obžalovaný vznesl na počátku své výpovědi, spočívala v tom, že do posledního okamžiku sám nevěděl, jestli se takto skutek stane, i

když připustil, že ho to napadlo před několika dny. Obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že se zavražděnými rodinným příslušníky měli mezi sebou spory a u něj zvítězila nenávist. S odstupem času ví, že se měl ovládnout, měl se zachovat úplně jinak. Aktuálně je mu to všechno hrozně líto a je si vědom toho, že události nemůže vrátit zpátky. K motivu trestného jednání obžalovaný uvedl, že všechny tři zavražděné rodinné příslušníky nenáviděl, a to víceméně všechny tři stejně. Spory mezi nimi trvaly několik let a stupňovaly se. Podle názoru obžalovaného jej poškození bezdůvodně uráželi, vymýšleli si různé lživé záminky k tomu, aby jej mohli vystěhovat. Všechny věci nebyly pravdivé. On s nimi nechtěl mít spory a konflikty, proto se jim vyhýbal. Sám chtěl v rodinném domě pouze normálně fungovat. Obžalovaný zcela popřel, že by vůči rodinným příslušníkům byl agresivní, jak vyplývá z policejních spisů. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné poukázat na další důkazy, které budou rozvedeny v závěru odůvodnění tohoto rozsudku, a to zejména **přestupkové spisy**, jimiž bylo toto tvrzení obžalovaného vyvráceno. Obžalovaný dále uvedl, že konflikty mezi ním a poškozenými začaly v roce 2018, když přestal studovat na vysoké škole. Sám se chtěl z domu sice odstěhovat, ale nevěděl, jak to udělat a navíc nemohl najít stabilní práci. Domnívá se, že měl právo v tom domě bydlet, protože na něm vlastnil podíl, který získal dědictvím po své matce, zemřelé v roce 2017. Když svůj podíl na rodinném domě prodal, chtěl se odstěhovat, ale nějak to nevyšlo. Vlastně si nepředstavoval, jak to bude všechno dál. Obžalovaný současně potvrdil, že otci ani sourozencům neřekl, že svůj podíl na rodinném domě prodal. Zásadní neshody měl s otcem a zavražděnými sourozenci. Nesouhlasí proto, že by vydíral sestru N., jak je uvedeno v obžalobě, protože ta k němu žádné výhrady neměla, což byl také důvod, že se rozhodl, že ji samotnou nezavraždí. Vedle toho obžalovaný uplatnil svoje výhrady týkající se popisu útoku na jednotlivé zavražděné poškozené, protože, podle jeho názoru, na jejich těle nebylo tolik bodných ran. On sám sice jednotlivá bodnutí nepočítal, ale podle jeho názoru jich určitě nebyly desítky.

7. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že si již nepamatuje, jestli poškozené bodal jednou rukou nebo oběma, ale připustil, že při útoku na bratra V. a sestru A. měl v každé ruce nůž. Také si nevzpomíná, jestli bratr při napadení s ním nějak komunikoval, nebo se snažil bránit, ale podle názoru obžalovaného je to možné. Obžalovaný si rovněž není jistý, jestli první rána z jeho strany směřovala do krku bratra a také neví, jestli tato rána byla vedena zezadu nebo zepředu. Na počátku útoku bratr seděl asi u počítače, ale obžalovaný již nedokázal potvrdit, jestli byl vůči němu bratr čelem nebo zády.

K útoku na sestru A. obžalovaný rovněž uvedl, že neví, kam jí dal první ránu, ani kolika ranami ji napadl, což vysvětlil tím, že je to skoro rok a on si podrobnosti nepamatuje.

K útoku na sestru N. obžalovaný pouze potvrdil, že ji zamčel na záchod, a to je podle jeho názoru všechno. Sám neví, co měl v ruce, když stál proti ní v předsíni. Není si totiž jistý, jestli měl v ruce alespoň jeden nůž. Současně obžalovaný připustil, že předsíň byla asi částečně uklizená, ale ani podrobnosti tohoto úklidu si již nepamatuje. Sestře N. pouze řekl, že ji zamče na záchod, protože jí nechce ublížit. S odstupem času již neví, co jí přesně řekl. Obžalovaný ovšem potvrdil, že vyzval sestru N., aby si vysvlékla oblečení a zůstala ve spodním prádle. Zamčel ji na záchod, kde není žádné okno a vyzval ji, aby tam čekala do příjezdu policie. Na svoji obhajobu obžalovaný uvedl, že sestru zamčel na záchodě proto, že jí nechtěl ublížit, ale také proto, aby nezavolala policii. Sám už neví, resp. si nepamatuje, jestli ona při jeho výzvách brečela, jestli jej prosila, aby to nedělal, ale je pravdou, že jeho výzvy poslechla a zřejmě mu na jeho výzvu vydala i mobilní telefon. Pravděpodobně při tom všem byla rozrušená. Obžalovaný ovšem popřel, že by sestru N. nějak fyzicky napadl předtím, než ji na záchodě zamčel.

V mezidobí, tj. poté, co sestru N. zamčel na záchodě, už sám neví, co dělal. Obžalovaný současně připustil, že po zavraždění bratra a sestry si tzv. brousil nože, ale ve své podstatě tyto nože pouze tupil, protože brousek byl hrubý. V tom okamžiku neuvažoval úplně racionálně, takže nože více ztupil, než aby je nabrousil. Jak dlouho mu tato činnost trvala si rovněž vybavit nedokázal. Sestra N., která byla zamčená na záchodě, asi něco říkala, ale on jí neposlouchal. V té době bylo tělo zavražděného bratra V. v jeho pokoji v přízemí a tělo sestry A., kterou zavraždil na chodbě domu,

bylo v kuchyni, kam ji obžalovaný odtáhl. Poté na chodbě, tedy v předsiní vytřel podlahu. Obžalovaný potvrdil, že když sestra N. vstoupila do předsině, byly tam stopy krve, i když on sám předtím podlahu vytíral.

V další části své výpovědi u hlavního líčení se vyjádřil k útoku na otce. Obžalovaný doznal, že čekal delší dobu, než přijde domů otec a než vstoupí do domu. Když otec otevřel dveře, sám na něj čekal v chodbě a první ránu mu dal asi do krku. Poté otec asi odešel pár kroků směrem k autu, ale přesně si obžalovaný detaily těchto událostí opět vybavil nedokázal. Dá se říct, že svého otce dostihl a dal mu další rány, jejichž počet si však nevybavuje, stejně jako to, jestli na něj útočil dvěma noži. Podle názoru obžalovaného rány směřovaly do oblasti krku otce, ale sám přesně neví ani to, jestli to bylo zepředu nebo zezadu. Na počátku konfliktu se otec snažil bránit a přitom obžalovanému dokonce shodil brýle. Obžalovaný rovněž potvrdil, že na otce útočil i před domem, kde on zůstal ležet u příjezdové cesty. Útočil na něj ještě za situace, kdy otec ležel na zemi, ale proč takto jednal, zdůvodnit nedokázal. Za podstatné považuje nalézací soud, a to ve vztahu ke všem usmrčeným obětem, vyjádření obžalovaného o tom, že vždy na každou z obětí na počátku útoku zaútočil především do krku, protože mu to připadlo jako nejslabší místo.

K dotazu soudu obžalovaný vysvětlil, že otec chtěl, aby se z domu vystěhoval proto, že mu obžalovaný dělal ostudu. Vztah s matkou měl obžalovaný sám komplikovaný a nedokázal jej popsat, ani jako kladný nebo jako záporný. S odstupem času si již nevybavil, proč vlastně v minulosti matku napadl.

Z výpovědi obžalovaného i dalších důkazů, které jsou následně rozvedeny, bylo zjištěno, že k útokům vůči všem čtyřem obětem obžalovaný použil nože. V rámci své výpovědi u hlavního líčení potvrdil, že nože měl doma dlouhodobě, a to oba dva, které použil k usmrcení svých rodinných příslušníků. V době útoku na všechny tři oběti měl navíc na ruku tzv. taktické rukavice, které si, podle svého tvrzení, koupil proto, že má rád rukavice. Na nic jiného je nepoužíval a rozdíl mezi běžnými a taktickými rukavicemi vysvětlil nedokázal. Obžalovaný pouze potvrdil, že rukavice si při útoku na poškozené vzal na ruce proto, že je to pohodlnější a navíc takové rukavice se používají kvůli ochraně rukou. Sám předpokládá, že mu rukavice pomohly i k tomu, aby mohl lépe nože v obou rukou držet. V závěru své výpovědi obžalovaný pouze připustil, že měl při útocích v ruce dva nože, ale nedokázal si vybavit, zda stejnými noži napadl bratra V. i sestru A.. Oba nože měl zřejmě v ruce také při útoku na svého otce, ovšem ani tuto skutečnost potvrdit nedokázal.

Z hlediska naplnění subjektivní stránky trestného jednání obžalovaného považuje nalézací soud za podstatné i jeho vyjádření, které učinil v rámci své výpovědi u hlavního líčení (str. 9). Obžalovaný uvedl, že o usmrcení svých rodinných příslušníků přemýšlel několik dní předem, ale sám si nebyl jistý, jestli se to stane.

8. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že obžalovaný M.P. u hlavního líčení v podstatném rozsahu svoje trestné jednání doznal, ale nelze přehlédnout, že na některé zásadní otázky konkrétně neodpověděl s vysvětlením, že si to již nepamatuje, nebo že dokonce sám neví. Nalézací soud proto postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu přečetl procesně řádnou výpověď, kterou **obžalovaný M.P. učinil dne 30. 4. 2022 v přípravném řízení** (č. l. 758 a násl.). Obžalovaný se vyjádřil s podstatě kratším časovým odstupem od rozhodných událostí ze dne 29. 4. 2022, ale popsal i skutečnosti, které tomuto trestnému jednání předcházely a které následně nalézací soud, byť v dílčím rozsahu, zahrnul do popisu skutku, neboť je z nich zřejmý úmysl i motiv trestného jednání obžalovaného.
9. Obžalovaný M.P. v přípravném řízení uvedl, že ve středu dne 27. 4. 2022 jeho sestra A. předstírala, že mu pošťák přivezl nějaký dopis, on proto odešel ze svého pokoje, ale když se tam vrátil, našel u počítače papír, ve kterém bylo napsáno, že se do 23.59 hod. dne 30. 4. 2022 má vystěhovat. Současně byl upozorněn na to, že pokud se nevystěhuje, rodinní příslušníci na něj zavolají městskou policii. Obžalovaný potvrdil, že po přečtení dopisu byl našťvaný na svého otce a sestru A., která mu krátce předtím nadávala a byl také smutný. Cítil křivdu, že se k němu takto chovají a potvrdil, že dopis byl vlastně poslední kapkou k jeho následnému trestnému jednání. V tom okamžiku se

v něm zrodila myšlenka, že si to s ostatními vyřídí nožem, tedy že je zabije. Obžalovaný současně uvedl, že se delší dobu zajímal o nože, sbíral je a nějaké si koupil i na internetu. Šlo převážně o bojové nebo taktické nože. Svým plánem si ovšem nebyl vůbec jistý a přemýšlel o tom, že celá věc bude mít důsledky.

Následující den, tedy ve čtvrtek se na svoje trestné jednání připravoval a zjišťoval, kdo, kdy odchází z domu, protože by se mu to mohlo hodit. Obžalovaný potvrdil, že k útoku došlo v pátek, protože ve čtvrtek podrobně zjišťoval a sledoval kdy, kdo z domu odchází a kdy se vrací.

K rozhodujícím událostem, které proběhly v pátek 29. 4. 2022, obžalovaný uvedl, že krátce po 07.00 hod. slyšel, jak někdo odchází z domu a předpokládal, že jde o sestru N.. Kolem 10.00 hod. odešla z domu sestra A., kterou viděl pohledem z okna, jak šla venčit psa. Po několika minutách se rozhodl, že zaútočí na bratra V., a proto vzal z trezoru ve svém pokoji dva nože. Obžalovaný popsal, že do pravé ruky si vzal nůž s černou rukojetí a v levé ruce měl úzký nůž. Přes kuchyň v přízemí přešel k pokoji bratra V., zde otevřel dveře a zaútočil na něj. Obžalovaný potvrdil, že bratr V. v tom okamžiku seděl na otočné židli, ale ještě se stačil otočit směrem k obžalovanému. Sám proto zaútočil na oblast jeho krku, a to zřejmě pravou rukou, i když si není jistý, jestli při útoku použil i nůž v levé ruce. Nůž držel v pravé ruce nadhmatem, zvedl jej do úrovně hlavy a bratra bodl do krku. Takto na něj zaútočil opakovaně, ale kolik ran mu zasadil určit nedokázal. Bratr V. se snažil bránit rukama a nohama, ale on sám na něj útočil tak dlouho, dokud se bratr nepřestal hýbat, a to i za situace, kdy bratr ležel na zemi. Obžalovaný opakovaně potvrdil, že útočil hlavně na krk svého bratra.

10. V rámci své výpovědi v přípravném řízení obžalovaný dále vypověděl, že po útoku na bratra V., čekal až přijde sestra A., protože už byl rozhodnutý, že ji zabije také. A. chtěl zabít v zádveři, tedy ihned potom, co vstoupí do domu. Sám se domnívá, že k útoku na sestru A. použil stejné nože, jako na svého bratra. Sestra přišla domů asi za 15-30 minut a obžalovaný sledoval její příchod z okna svého pokoje, ale také z chodby. Když viděl, že sestra přichází, čekal na ni v zádveři a stál přitom mezi dveřmi, které vedou z kuchyně do chodby. Obžalovaný potvrdil, že když sestra A. vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře, on k ní přistoupil a za situace, kdy stáli čelem proti sobě, na ni zaútočil a bodal ji opět do oblasti krku. Sám bodal sestru zejména tím nožem, který držel v pravé ruce, a to opakovaně. I když ani v tomto případě nedokázal určit, kolikrát poškozenou bodl. Za podstatné, z hlediska následně užití právní kvalifikace, považuje nalézací soud mj. vyjádření obžalovaného o tom, že sestra nejen při útoku řvala, ale také se bránila, zejména tím, že šla do polosedu, snažila se kopat nohama a snažila se mu nože z rukou vyrazit. Postupně si však sestra lehla na zem, ale obžalovaný, jak sám doznal, na ni útočil až do chvíle, než se přestala hýbat. Poté sestru A. odtáhl do kuchyně mezi dvě kuchyňské linky. Obžalovaný potvrdil, že na počátku útoku sestru bodal do krku, ale v okamžiku, kdy ona se začala bránit, směřoval svoje útoky i jinam, tedy na oblast celého těla. V další části své výpovědi obžalovaný vysvětlil, že tělo poškozené odtáhl do kuchyně proto, aby ji neviděl otec až přijde domů. V předsíni však zůstala na podlaze krev, a proto obžalovaný podlahu vytřel a utřel také skříň a vchodové dveře. I tento úklid provedl proto, aby to otec při svém příchodu neviděl. Když uklidil, čekal na příchod svého otce, protože už v tento okamžik byl rozhodnutý, že zabije také svého otce.

Poškozená sestra N. se však vrátila domů dříve než otec. Obžalovaný potvrdil, že sestru N. nechtěl usmrtit, ani jí nějak ublížit. Vzhledem k tomu, že ona se k němu nechovala jako ostatní, měl v plánu ji zamknout na záchodě. Poměrně racionálně obžalovaný vysvětlil, že sestra N. se k němu nechovala úplně ideálně, tedy nebylo to z její strany úplně křišťálově čisté, ale nebylo to na to, aby jí ublížil.

K této fázi skutkového děje, kdy jeho trestné jednání směřovalo vůči nezletilé poškozené N., obžalovaný v přípravném řízení uvedl, že když slyšel, že se sestra vrátila domů, vzal si jeden nebo dva nože, což už blíže upřesnit nedokázal, a sešel ze svého pokoje do přízemí. Se sestrou se setkal u vchodových dveří, které již byly zavřené. Sestra začala křičet, protože jej uviděla s nožem v ruce, ale on sám, jak potvrdil, ji vyzval, aby byla zticha, odevzdala mu oblečení a mobil a šla na záchod.

Obžalovaný rovněž potvrdil, že sestra N. jeho výzvy uposlechla, svlékla se do spodního prádla, předala mu mobil a šla na záchod v přízemí, kde on ji sám potom zamčel. Opakovaně ji vyzval, aby byla zticha. Svoje jednání obžalovaný vysvětlil tím, že čekal na otce, a proto v mezidobí pouze přecházel v jednotlivých místnostech domu, ale už nijak neuklízěl.

Otec přišel do domu asi za dvě hodiny, což obžalovaný zjistil tak, že slyšel přijíždět jeho auto. Obžalovaný sám uvedl, že na otce čekal ve dveřích mezi kuchyní a chodbou. Když otec vstoupil do chodby a nestačil přitom zavřít dveře, obžalovaný na něj zaútočil. V okamžiku, když stáli proti sobě, obžalovaný zaútočil především znovu na oblast jeho krku, a to dvěma noži. V každé ruce měl totiž jeden nůž. Výslovně potvrdil, že útočil hlavně tím nožem, který měl v pravé ruce. Jeho otec se otočil, snažil se utéct, ale obžalovaný jej následoval. Obžalovaný si nedokázal vybavit, jestli na otce útočil i za situace, když on k němu byl zády. Údajně ani neví, jak se otec dostal na zem a zda zde ležel na zádech nebo na boku. Jednoznačně však potvrdil, že na otce útočil i za situace, kdy ležel na zemi, a to tak, že ho bodal hlavně do krku. Ani v tomto případě nedokázal ani přibližně říct, kolikrát otce do krku bodl. Jakmile se otec přestal hýbat, obžalovaný se vrátil do domu, ale sestru N. nechal zamčenou na záchodě. Ve svém pokoji pak čekal do příjezdu policie a cítil lítost, že to všechno takto dopadlo. Ve svém pokoji obžalovaný oba nože opět vrátil do trezoru a poté si převlékl oblečení, zejména tepláky, které měl při útocích na sobě, protože horní polovinu těla měl holou. Policie zajistila tyto staré tepláky šedé barvy a také boty, které jí obžalovaný vydal. V závěru své výpovědi v přípravném řízení obžalovaný, shodně jako u hlavního líčení, potvrdil, že při útocích na poškozené, měl na ruku taktické rukavice a vysvětlil, že tyto rukavice chrání před případným pořezáním. Sám si je koupil před několika lety, protože mají souvislost s jeho zálibou v nožích. Co se týče nožů, obžalovaný preferuje nože značky Colt Steel, protože mu přijde, že to dělají nejlíp. Sám takové nože obdivoval. Rovněž v přípravném řízení obžalovaný potvrdil, že v průběhu útoku nože brousil, a to brouskem, který měl u sebe v trezoru a také brouskem, který měli v kuchyni. Útoky nožem na poškozené směřoval primárně na krk, což vysvětlil tím, opět shodně jako u hlavního líčení, že toto místo považoval na těle za místo nejslabší. Otec se jeho útoku bránil rukama a dokonce mu přitom strhl brýle, což ostatně obžalovaný shodně uvedl i u hlavního líčení. Zranění, která sám utrpěl, pochází z okamžiku, kdy útočil na sestru A., protože ona se bránila nohama a obžalovaný se přitom bodl jednou do nohy. V závěru své výpovědi v přípravném řízení obžalovaný odmítl zúčastnit se prověrky na místě samém ve smyslu ustanovení § 104e trestního řádu, při níž by popsala a zejména ukázal, jak k celé události došlo.

11. Jediným přímým důkazem, byť pouze k části skutkového děje, byla svědecká výpověď **nezletilé N. P.**, která byla jako osoba mladší 18 let vyslechnuta v přípravném řízení dne 30. 5. 2022 za dodržení všech procesních předpisů, které trestní řád na výslech osob mladších 18 let klade (č. l. 773 a násl.). U hlavního líčení dne 15. 2. 2023 byla výpověď nezletilé svědkyně N. P. čtena postupem podle § 102 odst. 2 trestního řádu. Výpověď svědkyně lze rozdělit do dvou částí, kdy v první části se vyjádřila ke společnému soužití celé rodiny v rodinném domě v XXXXX na ulici XXXX. Ve druhé části své svědecké výpovědi popsala události ze dne 29. 4. 2022, kterým byla sama přítomna.

Svědkyně uvedla, že v rodinném domě žila společně se svým otcem, bratry V. a M. a sestrou A. tak, že každý z nich měl vlastní pokoj. Její bratr M., tedy obžalovaný, se ovšem od svých cca 15 let izoloval, takřka s nimi nekomunikoval a zejména se nepodílel na společné domácnosti a na nic nepřispíval, což vedlo k častým konfliktům. Svědkyně sama obžalovaného hodnotila jako bezohledného, který všem spíše jen škodil, nikdy po sobě neuklízěl, a přesto v domě používal, co potřeboval. Po smrti matky měli chod domácnosti rozdělený tak, že o ni pečoval především bratr V., který byl doma, vařil, pral, staral se o dům, o domácí zvířata a o dvorek. Jejich otec chodil do práce a vydělával peníze, ale o dům se také staral. Svědkyně, stejně jako její sestra A., chodily do školy, když její sestra, která studovala na vysoké škole, si při studiu ještě přivydělávala brigádou. Svědkyně dále uvedla, že konflikty s obžalovaným, který byl sebestředný, bezohledný a staral se pouze sám o sebe, se často vyhroutily dokonce tak, že on sám do někoho z rodiny strčil, nebo ho

chytil pod krkem. To bylo zpravidla za situace, kdy v rámci rodiny řešili to, že by měl přispívat na domácnost, snažit se pracovat nebo po sobě alespoň uklízet. Svědkyně výslovně uvedla, že o ostatní členy rodiny měla kvůli jeho chování často strach. Sama se snažila všemu vyhýbat a do konfliktu s obžalovaným nikdy nešla. Za významné, z hlediska uplatňované obhajoby obžalovaného, považuje nalézací soud vyjádření svědkyně o tom, že jednou v průběhu konfliktu, když ještě žila jejich matka, jí obžalovaný dokonce držel nůž pod krkem. Několikrát byla na obžalovaného přivolána i policie, ale v konečném důsledku se to nijak neřešilo. Ostatně v této části výpověď svědkyně koresponduje s důkazy provedenými u hlavního líčení, čímž nalézací soud míní zejména **záznamy městské policie**, resp. **spisy o přestupkovém řízení** vedeném proti obžalovanému. V závěru této části výpovědi svědkyně potvrdila, že obžalovaný v poslední době v podstatě bydlel ve svém pokoji, ze kterého takřka nevycházel, protože si do pokoje pořídil i věci na vaření. Z čeho žil nebo kde bral peníze pro svoji obživu svědkyně sama neví. Jeho chování mu samozřejmě všichni vytýkali, ale bylo to bezvýsledné. Když výjimečně obžalovaný ze svého pokoje odešel, otec se snažil mu alespoň vynést odpadky nebo špinavé nádoby, ale svědkyně sama obžalovaného v jeho pokoji nenavštěvovala. Sama si pouze vybavuje, že tam měl hrozný nepořádek. Chování obžalovaného, včetně toho že se sám od zbytku rodiny izoloval, se postupně zhoršovalo, a to až do té míry, že s rodinou neseděl společně u jídla u stolu, nejezdil s nimi na výlety, na Vánoce si nerozbalil dárky a v zásadě se pouze zavíral ve svém pokoji. Když se snažili s ním komunikovat, pořád jim říkal, že mu zničili život, ale blíže to konkretizovat nedokázal. Svědkyně rovněž zásadně zpochybnila tvrzení obžalovaného, když uvedla, že sama nikdy nezažila v rámci rodiny fyzické tresty. Starší bratr R. spáchal sebevraždu, neboť zjistil, že trpí duševní chorobou a nechtěl být pro rodinu přítěží, což jim napsal v dopise na rozloučenou. Matka jeho odchod těžce nesla, ale o jejich případných psychických problémech svědkyně nemá žádné informace. Matka zemřela pro závažné interní onemocnění, když svědkyni samotné bylo cca 12 let.

12. Svědkyně dále potvrdila, že krátce před rozhodnými událostmi obdrželi dopis od nějaké lichvářky, která koupila od obžalovaného jeho podíl na rodinném domě. Jednalo se o podíl, který obžalovaný zdědil po své matce, ale sám jim o prodeji svého vlastnického podílu nic neřekl. Žena, která od něj vlastnický podíl koupila, je v dopise v podstatě vydírala a zakoupený podíl si nárokovala. Všichni ostatní to v rodině řešili, snažili se sehnat peníze na vykoupení podílu, ale nakonec otec i sestra A. napsali obžalovanému dopis, ve kterém ho vyzvali, aby se z domu vystěhoval, protože už v něm nevládní žádnou část. Kdy a jakou formou obžalovanému tento dopis předali, svědkyně sama neví, ale domnívá se, že to bylo krátce před touto událostí tak, že mu to dali přede dveře jeho pokoje, protože většinou mu takto poštu předávali. Jak obžalovaný na dopis reagoval, svědkyně sama rovněž nevěděla.
13. K rozhodným událostem ze dne 29. 4. 2022 svědkyně N.P. uvedla, že z domu odešla kolem 7.30 hod. Ze školy se zpravidla vracela v době kolem 14.30 až 15.30 hod. Tento den však měli zkrácené vyučování pouze na 4 hodiny, a proto se domů vrátila přibližně kolem 12.00 hod., když přijela autobusem. Poté, co odemkla dveře, hned v předsíni na ni čekal obžalovaný s nožem v ruce. Svědkyně výslovně uvedla, že ji chytil, i když si přesně nedokázala vybavit, jestli to bylo přímo pod krkem nebo jinde v té části těla, potom ji natlačil do rohu předsíni, kde mají skříň. Opakovaně N.P. potvrdila, že obžalovaný měl v pravé ruce nůž, i když si nedokázala vybavit, jakým způsobem ten nůž držel. Levou rukou ji držel v oblasti krku a pravou ruku s nožem, jehož čepel směřovala nahoru, držel v oblasti hlavy. N.P. rovněž potvrdila, že byla zcela vyděšená, žádala svého bratra, aby jí nic nedělal, ale podrobnou konverzaci s obžalovaným si pochopitelně nepamatuje. Za významné považuje nalézací soud i vyjádření svědkyně o tom, že si všimla krve na podlaze, která byla rozetřená, jako by se někdo snažil podlahu uklízet, ale nikoho dalšího v domě, kromě obžalovaného, neviděla. Obžalovaný jí říkal, že když bude ticho a bude ho poslouchat, tak jí nic neudělá. Potom jí zatáhl kousek dál do chodby, do prostoru, kde mají záchod, tam ji zatlačil a vyzval ji, aby se svlékla do spodního prádla, vzal jí mobil a skoro všechny věci. Poté ji na záchodě zamkl a zhasl světlo. I přes zamčené dveře se sama obžalovaného opakovaně ptala, co se stalo, na což jí

však obžalovaný neodpověděl, stejně jako na otázku, jestli jsou sourozenci ještě na živu. Následně jí tvrdil, že by nikomu nic neudělal. I když svědkyně obžalovaného pochopitelně přes dveře, které nebyly ani prosklené, neviděla, vnímala, že neustále chodí po domě nahoru a dolů, chodí ji kontrolovat, jestli je pořádek v prostoru WC. Kromě toho svědkyně slyšela zvuky, jako by obžalovaný ještě po sobě vytíral, jako by něco dělal v koupelně, ale pochopitelně jeho přesnou činnost konkretizovat nedokázala. Za významné považuje soud vyjádření svědkyně o činnosti obžalovaného, kterou ostatně on sám v přípravném řízení i u hlavního líčení doznal. Svědkyně výslovně uvedla, že slyšela broušení nožů, což vnímala tak, jako když se vezme nůž a přejede se čepelí přes brousek. Podle jejího odhadu obžalovaný nůž nebo nože takto brousil asi pět nebo deset minut. Sama se snažila obžalovaného neustále doptávat, co se děje, ale on jí opakovaně vyzýval, aby byla ticho s tím, že když bude ticho a nebude řvát, tak jí nic neudělá. Na druhou stranu jí obžalovaný ale říkal, že pokud něco provede nebo se bude snažit utéct, nebude mít slitování. Opakovaně se snažil něco ospravedlnovat a říkal jí, proč mu to udělali, že ho šikanovali. Svědkyně se sice snažila mu říct svůj pohled na události, ale on to neakceptoval a opakovaně jí říkal, že ho šikanovali. I v průběhu této části své spontánní výpovědi svědkyně zcela vyloučila tvrzení obžalovaného, když výslovně uvedla, že v rodině ho, podle jejího názoru, nikdo nikdy nešikanoval. Kolem 14.00 hod., kdy se zpravidla otec vrací z práce, svědkyně slyšela, jak si odemyká dveře a také slyšela, jak obžalovaný běží chodbou. Další zvuky, které vnímala, nebyly křikem nebo konverzací. Sama slyšel hluk, který popsala, jako když někdo do něčeho naráží nebo se pere. Toto trvalo, podle jejího odhadu, maximálně do pěti minut. Potom pouze slyšela, že někdo zavřel dveře, které také zamknul. I přes dřevěné dveře, které vedly na WC, sama slyšela obžalovaného, jak nahlas dýchá, snaží se sám sebe uklidnit a zřejmě jde v domě někam nahoru. Přitom jí řekl, že ji tam nechá zamčenou, protože neví, co se teď bude dít. V závěru své spontánní výpovědi N.P. uvedla, že jí obžalovaný neodpověděl na otázku, co se vlastně stalo. Po určité době pouze slyšela, jak k domu přijíždí asi policisté nebo sanitka, protože slyšela majáky a také hlasy z ulice. Když někdo zvonil na domovní zvonek, měla takový strach, že se bála se ozvat. Po určité chvíli se znovu ozvala policie, které však obžalovaný dveře neotevřel, a proto policisté nakonec do domu vlezli oknem. Svědkyně slyšela, jak se policisté ptali obžalovaného, jestli je v domě ještě někdo další, což on zcela popřel. Sama proto začala klepat na dveře a křičet v tom smyslu, že se domáhala pomoci. Policisté poté vykopli dveře a z místnosti WC jí osvobodili.

K dotazu policejního orgánu svědkyně popsala nůž, který měl obžalovaný v ruce, když ji držel pod krkem a nutil jí, aby se svlékla, odevzdala mu mobil a poté ji uzamkl na WC. Sama si vybavila, že šlo o starší, spíše sešlý nůž s dřevěnou rukojetí, s délkou čepele asi 25-30 cm. Obžalovaný v tomto okamžiku nahlas a rychle dýchal a bylo na něm vidět, že je naštvaný, což svědkyně znala z minulosti, kdy se takto choval. Shodně jako obžalovaný, také N.P. potvrdila, že obžalovaný v době, kdy na ni zaútočil, byl do půl těla nahý a oblečené měl pouze šedé roztrhané tepláky, kdy zřejmě na pravé straně stehna měl ještě díru. K jeho krvácivému zranění se detailně svědkyně vyjádřit nedokázala s vysvětlením, že sama neví, ale možná měl nějaké zranění malé.

14. S výpovědí obžalovaného i svědkyně N. P. o rozhodujících skutečnostech v jejich rodině, které byly, jak řekl obžalovaný, spouštěcím momentem jeho trestného jednání, korespondují dva listinné důkazy, zajištěné při ohledání místa činu. Výsledky ohledání rodinného domu jsou rozvedeny dále, avšak již v této části odůvodnění rozsudku považuje nalézací soud za nezbytné na tyto dva listinné důkazy odkázat. Jedná se především o **Předžalobní výzvu** ze dne 7. 3. 2022 (č. l. 142), z níž lze dovodit, že obžalovaný v minulosti prodal 1/10 svého podílu na nemovitosti č. parcely XXXXX a rodinného domu čp. XXXXX a zahrady č. XXXXX, zapsaných na listu vlastnictví č. XXXXX, okres Prostějov, pro obec a katastrální území XXXXX. Nově byla vlastníkem této části nemovitostí zapsána Z.C., která prostřednictvím svého právního zástupce vyzvala ostatní spoluvlastníky k řešení spoluvlastnických vztahů. Mimo jiné navrhovala faktické rozdělení nemovitosti a užívání jejich částí v podílu, odpovídajícím jejímu vlastnictví nebo vyplacení jejího podílu ostatními spoluvlastníky, event. v opačném případě vyplacení ostatních spoluvlastníků z jejich strany a

v krajním případě i prodej nemovitostí a rozdělení takto získané částky mezi spoluvlastníky. Svědkyně N.P. v rámci své výpovědi uvedla, že její otec J.P. se společně se sourozenci snažil celou situaci vyřešit, radil se s právníky a chtěl získat peníze na vyplacení tohoto spoluvlastnického podílu nové nabyvatelce. Jeho úkony si, podle názoru nalézacího soudu, vyžádaly určitou časovou prodlevu mezi tím, kdy členové rodiny předžalobní výzvu obdrželi a mezi tím, než 27. 4. 2022 J.P. sepsal pro obžalovaného **Výzvu k vystěhování** (věcný důkaz č. 46, zajištěn při ohledání místa činu v rodinném domě, zaznamenaný na fotografii č. 281 - č. l. 129). Obžalovaný rovněž shodně jako svědkyně N.P. potvrdili, že dne 27. 4. 2022 ve večerních hodinách mu tuto výzvu poškození doručili do jeho pokoje v okamžiku, když zde obžalovaný nebyl. Z textu tohoto listinného důkazu je zcela zřejmé, že poškození, jejichž jménem připsal sepsal J.P., jako otec všech poškozených, vyzvali obžalovaného, aby se do konce měsíce z rodinného domu vystěhoval, neboť již přestal být jeho spoluvlastníkem a současně jej upozornili na to, že v opačném případě na něj zavolají hlídku policie. K tomuto listinnému důkazu, jako spouštěcímu motivu trestného jednání, se opakovaně a zcela jednoznačně vyjádřil obžalovaný M.P. v rámci svých výpovědí, jak je rozvedeno shora. Lze stručně rekapitulovat, že obžalovaný potvrdil, že na základě této výzvy se rozhodl, že si to s ostatními členy rodiny, s výjimkou poškozené N., tzv. vyřídí nožem. Dostatečné množství zbraní, které následně k útoku na jednotlivé poškozené použil, měl již v té době k dispozici ve svém pokoji, což je opět prokázáno výsledky ohledání místa činu.

Časový sled událostí

15. Výpověď obžalovaného v části, která se týká časové posloupnosti napadení jednotlivých poškozených, koresponduje s dalšími důkazy, provedenými u hlavního líčení. Jedná se o záznamy z kamer, monitorujících veřejný prostor před rodinným domem, v němž k trestnému jednání obžalovaného došlo, o vyjádření svědkyně N. P., jakož i o záznam o telefonickém hlášení události na linku zdravotnické záchranné služby.
16. **Protokolem o vydání věci** (č. l. 565) bylo prokázáno, že P.Ž. vydal orgánům činným v přípravném řízení záznamy ze soukromého kamerového systému na domě v XXXXX, ulice XXXXX, který byl pořízen dne 29. 4. 2022 v čase 07.00 hod. až 15.00 hod. a zachycuje prostor před městským parkem. Dále vydal záznamy ze soukromého kamerového systému na domě v XXXXX, ulice XXXXX, a to opět ze dne 29. 4. 2022 v čase 07.00 hod. až 16.00 hod., které zachycují prostory před tímto domem v ulici XXXXX. **Protokolem o vydání věci** (č. l. 567) bylo prokázáno, že P.V. vydal policejním orgánům záznamy z jeho soukromého kamerového systému, umístěného na domě v XXXXX, ulice XXXXX. Videozáznam je pořízen dne 29. 4. 2022 v době od 12.00 hod. do 15.00 hod. Pro závěry nalézacího soudu, z hlediska konkretizace časových údajů, je podstatné rovněž zjištění policejního orgánu, zaznamenané v úředním záznamu, o časovém posunu těchto kamerových záznamů (č. l. 569). Soubor s kamerovým záznamem, který vydal P.V., v části týkající se časových údajů na záznamu odpovídá minutově reálnému času. Podstatné je však zjištění policejního orgánu ke dvěma souborům s kamerovými záznamy, které vydal P.Ž.. V souboru s označením „brácha“, který pochází z kamerového systému jeho bratra T.Ž., časy na záznamu reálnému času neodpovídají. Bylo zjištěno, že na záznamu je čas o 18 minut posunutý, tak že je oproti reálnému času napřed. V druhém souboru, který je označen jako „M.“, který vydal sice P.Ž., ale pochází z kamerového systému A.M. na domě XXXXX v XXXXX, časy na tomto záznamu rovněž neodpovídají reálnému času. Na záznamu je čas o 7 minut posunutý tak, že je oproti reálnému času napřed. Z jednotlivých souborů kamerového záznamu byly pořízeny **fotografie** (viz č. l. 570-591), které zachycují rozhodující okamžiky, týkající se pohybu poškozených v prostorách před místem jejich bydliště. Obžalovaný, stejně jako svědkyně N.P. uvedli, že tato poškozená odešla z domu ráno na autobus, kterým odjela do školy. Její pohyb na ulici ve směru od rodinného domu je zachycen na **fotografii** (č. l. 570b) s časovým záznamem v 07.50 hod., avšak po odpočtu 18 minut (viz úřední záznam policie shora) reálnému času odpovídá okamžik cca 07.38 hod.

S výpovědí obžalovaného o odchodu jeho sestry A. z domu, proto aby odešla venčit psa, koresponduje další kamerový záznam, a to zejména z něj pořízená **fotografie** (č. l. 571b). Na ulici XXXXX, takřka ve stejných místech jako v časovém předstihu, je zachycena v 10.35 hod. A.P. i se psem, která rovněž odchází směrem od rodinného domu. Obdobným časovým posunem lze dopočítat reálný čas jejího odchodu, a to kolem 10.20 hod. V té době tak obžalovaný zůstal, jak sám potvrdil, v rodinném domě pouze se svým bratrem V. P.. Rozhodl se proto jej zavraždit jako prvního, a to způsobem, který bude následně rozveden a byl prokázán důkazy provedenými u hlavního líčení. Vzhledem k těmto kamerovým záznamům i výpovědi obžalovaného tak lze dovodit, že obžalovaný zaútočil na svého bratra V.P. v době kolem 10.30 hod.

Návrat poškozené A.P. je zaznamenán na horní **fotografii** (č. l. 572). Poškozená je zachycena i podle kamerového záznamu v době cca 11.17 hod., kdy se se svým psem vrací směrem k rodinnému domu. Časovým posunem (viz úřední záznam shora) lze dovodit, že do domu vstoupila krátce po 11.00 hod., tedy za situace, kdy její bratr V.P. již byl zavražděn a jeho tělo zůstalo v jeho přízemním pokoji. Vzhledem k těmto kamerovým záznamům i výpovědi obžalovaného tak lze dovodit, že obžalovaný zaútočil na svoji sestru A. v době po 11.00 hod.

S výpovědí poškozené N. P. a ostatně i s výpovědí obžalovaného v části, která se týká jejího dřívějšího návratu domů, než plánoval obžalovaný, koresponduje také fotografie pořízená z kamerového záznamu. Jedná se o **fotografii** ve spodní části (č. l. 572), když z kamerového záznamu je zřejmé, že N.P. zde byla zachycena cca ve 12.16. hod. Také v jejím případě lze časovým posunem oproti reálnému času (viz úřední záznam shora) určit, že do domu vstoupila 29. 4. 2022 v době krátce po 12.00 hod. V tento okamžik začal útok obžalovaného vůči poškozené N.P., který je popsán v další části skutkového děje. Poškozená N.P. sice neutrpěla fyzickou újmu na zdraví nebo dokonce nebyla usmrcena, ale útok obžalovaného proti ní rovněž překročil hranice trestní odpovědnosti. Krátce po svém příchodu, jak sama potvrdila a jak ostatně doznal i obžalovaný, byla zamčena v přízemí v místnosti WC, kde není okno. Obžalovaný dokonce zhasnul světlo a poškozená zde zůstala pouze v prádle, bez mobilního telefonu a bez možnosti přivolat policii. Poškozená N.P. zůstala uzamčena v místnosti WC až do doby, kdy cca kolem 15.00 hod. na místo přijeli členové hlídky Policie ČR. Jejich příjezd je zaznamenán v **úředním záznamu** (č. l. 4), z něhož je patrné, že po příjezdu hlídky policie na místo členové hlídky vnikli do domu a v době 15.15 hod. nejdříve zadrželi obviněného. Následně propátrali celý dům, kde kromě dvou obětí byla také poškozená N.P.. S výpovědí poškozené, která potvrzuje strach o svůj život a také strach ohlásit svoji přítomnost členům hlídky policie, ostatně koresponduje i závěrečná pasáž tohoto úředního záznamu. Je patrné, že poškozená díky šoku a strachu o svůj život nechtěla sama dveře od WC otevřít, a proto nakonec členové policie násilným způsobem, tj. vykopnutím dveří, místnost WC otevřeli. Tyto údaje, zachycené v úředním záznamu, jsou zcela v souladu s výpovědí poškozené N. P. a umožňují, alespoň orientačně, stanovit dobu jejího uzamčení na WC, odkud mohla odejít až v době cca kolem 15.00 hod., po příjezdu členů hlídky policie.

Příjezd poškozeného J.P. do místa bydliště je zachycena na dalších **kamerových záznamech** (č. l. 573 a násl.), jimiž bylo prokázáno, že se svým vozidlem Škoda, šedé barvy, RZ: XXXXX, ostatně vedle něhož byl následně nalezen mrtvý, přijel do místa bydliště ve 13.59 hod. Po provedené korekci se v reálném čase jednalo o dobu cca ve 13.40 hod. Výpovědi obžalovaného odpovídají kamerové záznamy v tom, že bezprostředně po vstupu otce do rodinného domu na něj sám zaútočil. Otec se snažil z místa utéct, ale bezprostředně před vstupem do domu upadl na zem. Zde obžalovaný v útocích nožem pokračoval. Právě zde byl, jak vyplývá z kamerových záznamů (č. l. 574), poškozený nalezen M.H., který přivolal záchrannou službu. Opět při korekci, vzhledem k reálnému času, se jednalo o dobu cca ve 13.50 hod., kdy pohyb M.H. byl zachycen na kamerovém záznamu (viz fotografie č. l. 583).

Ze **záznamu Zdravotnické záchranné služby Olomouckého kraje** (č. l. 821-823, 826-829), včetně zvukové nahrávky) bylo zjištěno, že M.H. volal na linku ZZS ve 13.52 hod., aby oznámil nález těla poškozeného J.P. před jeho rodinným domem. Pro úplnost lze podotknout, že po zásahu hlídky Policie ČR v rodinném domě informoval Zdravotnickou záchrannou službu o nález dalších

poškozených v domě informoval také policejní orgán, a to v čase 15.18, resp. 15.19 hod. (č. l. 821-822, 824-825). Poručík T. telefonicky sdělil, že na místě se nachází další dva mrtví a jedna osoba (pozn. soudu poškozený N.P.), která žije.

17. Na základě těchto důkazů učinil nalézací soud **dílčí závěr o časovém sledu událostí** a upřesnil tak popis skutkového děje v otázce časových údajů, tak že obžalovaný dne 29. 4. 2022, *když kolem 07.30 hod. ráno slyšel, že z domu nejdříve odešla do školy jeho sestra N., následně kolem 10.20 hod. odešla jeho sestra A. venčit psa a zůstal v domě sám pouze s bratrem V., kterého napadl a usmrtil, dále dne 29. 4. 2022 v době po 11.00 hod., poté co jeho sestra A.P. vstoupila do předsíně ji fyzicky napadl a usmrtil, dne 29. 4. 2022 v době po 12.00 hod., když domů přišla jeho sestra N.P. ji vybrožoval a s nožem v ruce ji přinutil, aby vstoupila do místnosti s WC, kde ji zamčel a zde zůstala N.P. uzamčena až do doby, než na místo cca kolem 15.00 hod. přijeli členové hládky Policie ČR, kteří dveře od WC vyrazili* a rovněž upřesnil časový interval napadení poškozeného J.P. tak, že jej obžalovaný napadl dne 29. 4. 2022 v době po 13.40 hod.
18. Další významné důkazy byly opatřeny při ohledání místa činu. **Protokolem o ohledání místa činu** bylo prokázáno, že ohledání bylo provedeno krátce po spáchání trestného činu, a to v rodinném domě v XXXXX, ulice XXXXX, v době 29. 4. 2022 v 19.00 hod. až 30. 4. 2022 v 01.00 hod. (č. l. 15-31). Na místě činu byly zajištěny dostupné stopy biologické, věcné i mikrostopy, označené č. 1-61, jejichž souhrnný výčet je v **seznamu stop** (č. l. 159-161) a zejména byla pořízena rozsáhlá **fotodokumentace** (celkem 317 fotografií č. l. 32-141). Místo činu je v tomto protokole detailně popsáno, včetně jednotlivých kriminalisticky významných stop, kterým bylo při ohledání místa činu přiřazeno odpovídající číselné označení. Detailní fotografie jednotlivých stop i celkový prostor místa činu dokumentují a prokazují situaci v rodinném domě krátce po spáchání trestného jednání obžalovaného, a to včetně těla obou obětí, které zde byly nalezeny, tj. poškozeného V.P. a poškozené A.P.. Tělo třetí oběti, tj. poškozeného J.P., bylo nalezeno bezprostředně před vstupem do rodinného domu. Při ohledání místa činu bylo zajištěno celkem 15 biologických stop (č. 1, 2, 4, 6, 7, 15, 17, 24, 26, 34-40), 33 věcných stop (č. 8-13, 18-22, 27-33, 41-55) a 6 mikrostop (č. 3, 5, 14, 16, 23, 25), které byly následně podrobeny odborným kriminalistickým expertízám. Pochopitelně těla každé ze tří obětí, tj. poškozených V.P., A.P. a J.P., která byla nalezena na místě činu byla podrobena rovněž znaleckému zkoumání, když závěry soudních znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jsou rozvedeny v samostatné pasáži odůvodnění tohoto rozsudku, která se týká následku trestného jednání obžalovaného.
19. **Protokolem o dodatečném ohledání místa činu** (č. l. 144-146) bylo prokázáno, že dne 30. 4. 2022 v době od 20.15 do 21.15 hod. byl opětovně ohledán pokoj obývaný obžalovaným M. P., který se nacházel v horním patře rodinného domu v XXXXX, XXXX. Při původním ohledání místa činu (viz protokol č. l. 15-31) byl tento prostor označen jako pokoj č. 3. Při dodatečném ohledání místa činu byly zajištěny další věcné stopy označené jako V56-61. Jedná se o ostříč nožů a seker značky Fiskars (V-57), ocílku na ostření nožů (V-56), brousek na nože (V-58), notebook značky ACER (V-59), počítač značky HP (V-60) a USB zařízení (V-61). Také při tomto dodatečném ohledání místa činu byla pořízena **fotodokumentace** (č. l. 147-158), na níž jsou jednotlivé věcné stopy V-56-61 zachyceny.
20. Mezi významné věcné stopy, které byly zajištěny při ohledání místa činu, patří nože a sekerky, které byly zajištěny v pokoji obžalovaného M.P., označené jako V-47-55. Tyto **věcné stopy** jsou zachyceny na **fotografii č. 287** (č. l. 131), resp. detailně jednotlivé předměty a jejich části jsou zachyceny na **fotografiích č. 285-302** (č. l. 130-136). Nalézací soud považuje za nezbytné poukázat také na dvě pořízené **fotografie č. 285 a 302**, které zachycují věcné stopy, tj. příslušné **nože** označené jako V-47, V-53. Z těchto fotografií je vizuálně zcela zřejmé, že na obou nožích jsou stopy nápadně se podobající krevním stopám. Oba nože byly zajištěny v pokoji obžalovaného v trezorové skřínce – fotografie č. 283 a 284 (č. l. 130). Ostatně sám obžalovaný v rámci své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že po spáchání trestného jednání, když odešel do svého

pokoje, nože pravděpodobně dal do trezoru. Dalším významným věcným důkazem, který byl zajištěn na místě činu, jsou **černé rukavice** označené jako věcná stopa V-45, zachycené na **fotografiích č. 278, 279** (č. l. 128). Jedná se o tzv. taktické rukavice, které obžalovaný při páčání trestné činnosti použil a jak sám rovněž potvrdil, tyto rukavice mají zabránit tomu, aby se při použití nožů sám zranil.

21. K původu nožů, použitých při spáchání trestného jednání, se vyjádřil rovněž především obžalovaný, který uvedl, že nože, příp. jiné zbraně dlouhodobě sbírá a rozhodně si je neopatřoval bezprostředně předtím, než se trestného jednání dopustil. S jeho výpovědí korespondují i listinné důkazy, které se týkají těchto nožů. **Fakturou č. 210105422** (č. l. 833) bylo prokázáno, že obžalovaný zakoupil tyto nože z internetového obchodu Nůž-knife-messer s. r. o. dne 13. 9. 2021. Šlo o 1 ks nože značky Cold Steel OSS AUS-8A, 39LSSC a 1 ks nože Cold Steel Chaos Double Edge, 80MTP. Doručení této zásilky pochopitelně předcházela **objednávka** obžalovaného v e-shopu (č. l. 834-835). Charakteristika každého z těchto nožů je zachycena v **dokladech pocházejících z e-shopu** (č. l. 836-837). Nůž Cold Steel OSS AUS-8A (věcná stopa V-47) je charakterizován jako pevný nůž s oboustranně broušenou čepelí o délce 21 cm, jehož čepel je vyrobena z japonské oceli a má velmi dobré pevnostní vlastnosti. Na rukojeti nože je pomocná záštita na ukazováček, aby bylo možno vyvinout patřičnou sílu při vytahování zabodnutého nože do tužšího materiálu. Nůž je hodnocen jako jeden z neúčinnějších nožů při lovu nebo boji muže proti muži. Součástí tohoto popisu je i jeho **fotografie** (č. l. 836). Druhý nůž Cold Steel Chaos Double Edge SK-5 (věcná stopa V-53) je rovněž zachycen na **fotografii** a hodnocen na stránkách e-shopu (č. l. 837). Jedná se o pevný nůž s hladkým ostřím, jehož dominantním znakem je masivní chránič ruky z pevného hliníku a hrot na hřebu rukojeti z uhlíkové oceli, která vykazuje vysokou houževnatost, velmi dobře drží ostří a má velkou odolnost proti otěru. Protokolem o ohledání místa činu, zejména pokoje obžalovaného, pak bylo prokázáno, že měl ve svém držení také dvě malé sekýrky a brousek, když rovněž tyto předměty si objednal v listopadu 2021 přes e-shop, o čemž svědčí jednak **objednávka** (č. l. 834-835, 839-840) i **faktura**, která se těchto věcí týká.
22. Dalšími věcnými důkazy, které byly zajištěny v přípravném řízení byly jednak tepláky, které měl na sobě obžalovaný v době, kdy se trestného jednání dopouštěl (věcná stopa V-44, zachycena na fotografii č. 277 č. l. 128). **Protokolem o vydání věci** (č. l. 523) bylo prokázáno, že obžalovaný vydal také dva páry ponožek, sportovní obuv zn. Nordblanc, spodní prádlo (trenýrky šedé barvy) a mobilní telefon značky Lenovo. Takto vydané věci byly zachyceny na **fotodokumentaci**, která byla při vydání předmětů pořízena (č. l. 524-533). Rovněž z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že na ponožkách i botech se nachází červené stopy, které lze vizuálně považovat za krevní stopy. Obžalovaný potvrdil, že šlo o předměty, které měl v době trestného jednání na sobě (fotografie ponožek č. 1, 2, 3, 7, fotografie botů č. 8-11, fotografie trenýrek č. 19-22).
23. Stopy, které byly zajištěny, při ohledání místa činu byly podrobeny odborné expertíze. **Znaleckých posudkem z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky** (č. l. 648-657) bylo prokázáno, že z odebraných biologických vzorků byl stanoven profil DNA poškozených J.P., V.P. a A.P.. Další zajištěné biologické stopy byly s těmito profily DNA porovnány. Takto bylo zjištěno a prokázáno, že profil DNA J.P. je shodný s profily DNA, které byly izolovány ze stop č. 2 (zajištěná na vnější straně pravých předních dveří vozidla Škoda, RZ: XXXXX, odstaveného před rodinným domem), č. 4 (zajištěná z prstů pravé horní končetiny zemřelého J.P.), č. 6 (zajištěná z prstu levé horní končetiny zemřelého J.P.) a č. 7 (zajištěná na dlažbě schodku před vstupními dveřmi do domu). DNA poškozeného V.P. bylo shodné s profilem DNA ze stop zajištěných na místě činu, a to č. 15 (zajištěné z prstu pravé horní končetiny V.P.), č. 17 (opět stěr z prostoru pod nehtu, zajištěn z prstu levé horní končetiny) a č. 38 (zajištěná z horní části opěradla otočné židle v pokoji č. 1 – V.P.). Profil DNA ze srovnávacího vzorku A.P. byl shodný s profilem DNA, zajištěným ze stop č. 24 (zajištěná z prstu pravé horní končetiny A.P.), č. 26 (zajištěná z prstu levé horní končetiny A.P.), č. 34 (zajištěná na stěně vpravo za hlavními vstupními dveřmi do domu), č. 36 (zajištěná z podlahy

chodby v přízemí domu, v úrovni dveří do místnosti WC a pokoje označeného č. 1) a č. 40 (zajištěná z podlahy místnosti kuchyně s jídelnou). Dále bylo zjištěno, že profil DNA ze srovnávacího vzorku obžalovaného M.P. je shodný s profilem DNA stanoveným z krevní stopy nacházející se na rubové straně kalhot (tepláků) v oblasti vnitřní části pravého stehna.

Nálezací soud považuje za významné závěry tohoto znaleckého posudku, které se týkají stop zajištěných na taktických rukavicích značky Cold Steel (věcná stopa V-45). Bylo prokázáno, že profil DNA ze srovnávacího vzorku J.P. je shodný s profilem DNA, stanoveným ze stěrů krevní skvrny, nacházející se na pravé rukavici v oblasti palce a také s majoritními složkami profilů DNA, stanovených ze stěrů krevních skvrn, nacházejících se na levé rukavici v oblasti prostředníku a na pravé rukavici v oblasti palce. Kromě toho bylo prokázáno, že profil DNA A.P. je shodný s majoritní složkou profilu DNA, stanoveného ze stěru krevní skvrny, nacházející se v oblasti malíkové hrany rukavice. Současně nelze vyloučit, že na rubové straně rukavic byly zajištěny takové stopy, kdy jedním ze zůstavitelů tohoto biologického materiálu může být V.P., J.P., A.P., ale i M.P.. Znaleckému zkoumání byly podrobeny také oba nože, zajištěné při ohledání místa činu. Ve vztahu k noži značky Cold Steel OSS AUS-8A (věcná stopa V-47) bylo prokázáno, že profil DNA J.P. je shodný s profilem DNA stanoveným ze stěrů krevní skvrny nacházející se ve všech výše uvedených zkoumaných krevních skvrnách, a to na čepeli i rukojeti předmětného nože. Kromě tohoto nelze vyloučit, že jedním ze zůstavitelů biologického materiálu, získaného ze stěru z míst mimo červenohnědá potřísnění na rukojeti tohoto nože, jsou původci srovnávacích vzorků – V.P., J.P., A.P. a M.P..

Ve vztahu k „zákopovému“ noži Cold Steel Chaos Double Edge SK-5 (věcná stopa V-53) bylo prokázáno, že profil DNA ze srovnávacího vzorku A.P. je shodný s profilem DNA stanoveným ze stěrů krevní skvrny, nacházející se ve všech výše uvedených zkoumaných krevních skvrnách, a to jak na čepeli, tak i na rukojeti předmětného nože. Současně po porovnání smíšeného profilu DNA, získaného ze stěru z míst mimo červenohnědá potřísnění na rukojeti předloženého nože, s profily DNA z těchto srovnávacích vzorků, nelze vyloučit, že jedním ze zůstavitelů biologického materiálu jsou původci vzorků – V.P., J.P., A.P. a M.P..

24. Na základě těchto důkazů učinil nálezací soud **dílčí závěr týkající se nožů použitých k útoku** na každého ze čtyř poškozených. Zjištění učiněná z této odborné expertízy, tj. znaleckého posudku z oboru kriminalistika, biologie a genetika, nálezací soud pochopitelně v plném rozsahu akceptoval, neboť neshledal nejmenšího důvodu pro zpochybnění věrohodnosti znaleckých závěrů. Současně soud vzal v úvahu i vyjádření obžalovaného, které učinil v přípravném řízení, resp. u hlavního líčení k tomu, jaký nůž při útoku na každého z poškozených použil. Nálezací soud tedy uzavřel, že při útoku na poškozeného V.P. obžalovaný použil jednak zákopový nůž značky Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) s masivním chráničem ruky s délkou čepele cca 19 cm (V-53) a dále bojový nůž Cold Steel OSS AUS-8A s délkou čepele 20,5 cm (V-47). Soud vycházel především z výpovědi obžalovaného, ale také ze závěrů tohoto znaleckého posudku, který jeho výpověď nikterak nezpochybňoval, neboť dospěl ke znaleckým závěrům o tom, že „nelze vyloučit“, že jedním ze zůstavitelů tohoto biologického materiálu, zajištěného na noži, je mj. V.P.. Obdobné závěry učinil nálezací soud ve vztahu k nožům, které obžalovaný použil k útoku na svoji sestru A.P.. V případě tzv. zákopového nože Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5) bylo znaleckým posudkem prokázáno, že zde byly zajištěny stopy DNA zcela shodné s DNA srovnávacího vzorku A.P. (věcná stopa V-53). V případě druhého nože Cold Steel OSS AUS-8A (věcná stopa V-47) byl přijat znalecký závěr v rovině „že nelze vyloučit“, že jedním ze zůstavitelů tohoto biologického materiálu je mj. A.P.. Také v tomto případě nálezací soud komparoval vyjádření obžalovaného se znaleckými závěry, jak je shora uvedeno. V případě poškozeného J.P. bylo znaleckým zkoumáním potvrzeno, že jeho profil DNA je zcela shodný s profilem DNA stanoveným ze stěrů krevních skvrn, které se nacházely na čepeli i rukojeti nože značky Cold Steel OSS AUS-8A, označeného jako věcná stopa č. 47. V případě druhého nože, tzv. zákopového nože značky Cold Steel Chaos Double Edge (SK-5), (věcná stopa V-53) byly obdobné znalecké závěry přijaty v rovině „nelze vyloučit“, že jedním

ze zůstavitelů biologického materiálu na tomto noži je rovněž J.P.. Také v tomto případě znalecké závěry neodporují vyjádření obžalovaného, a proto soud do skutkové věty zahrnul i upřesňující pasáž, týkající se toho, že při svém útoku na J.P. obžalovaný použil opět oba nože, které ostatně shodně použil k útokům vůči bratru V. a setře A.. Pro úplnost lze podotknout, že s výpovědí obžalovaného o užití **bojových rukavic** rovněž znalecké závěry korespondují. Stopy odpovídající profilu DNA poškozených J.P. a A.P. byly ztotožněny s profilem DNA, který byl izolovaný z biologických stop na těchto rukavicích. V případě poškozeného V.P. byly uvedené závěry rovněž přijaty v rovině „že nelze vyloučit“ shodu profilu DNA poškozeného s profilem DNA izolovaného v těchto biologických stopách, avšak obžalovaný i v tomto případě potvrdil, že k útoku na bratra V. předmětné rukavice použil.

25. Znalecká expertíza se netýkala nože, který obžalovaný použil při svém trestném jednání vůči poškozené N.P.. Z výpovědi poškozené a ostatně i z vyjádření obžalovaného, který sice vlastní použití nože zpochybňuje, nebylo zjištěno, že by se obžalovaný tímto nožem jakkoliv dotknul těla poškozené. Použití nože považuje nalézací soud za zcela jednoznačně prokázané výpovědí samotné poškozené, tj. svědkyně N. P., která detailně jednání obžalovaného popsala, včetně pohybu ruky, v níž nůž držel. Sama však tento nůž popsala v obecné rovině a blíže jej identifikovat nedokázala. Podle názoru nalézacího soudu však samotná skutečnost, že na žádném ze zajištěných nožů nebyla detekována její DNA, příp. nebyly zajištěny odpovídající biologické nebo pachové stopy, neznámá, že by výpověď poškozené byla v této části nevěrohodná. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že vzhledem k okolnostem případu důsledně podrobil kritickému zkoumání výpověď poškozené a neshledal nejmenší podklad pro úvahy o tom, že by v té části výpovědi, kdy potvrdila použití nože, svědkyně vypovídala nepravdivě. Ostatně svědkyně nepotvrdila, že by ji obžalovaný pomocí nože jakkoli napadl, tedy minimálně tak, že by jí způsobil např. lehčí nebo povrchové zranění. Důvodně se lze domnívat, že za situace, kdy poškozená přišla domů v době kolem 12.00 hod., tedy spíše nečekaně, neboť jak sama potvrdila, výjimečně měli ve škole pouze 4 vyučovací hodiny a obžalovaný v té době očekával, byť v pozdější době, spíše příchod svého otce, který měl obžalovaný jednak ve své sbírce a zejména žádný z nožů, které použil k usmrcení poškozených V., A. a J. P.. V případě této části skutkového děje proto soud do výroku rozsudku zahrnul nůž, který popsal tak, jak jej popsala sama poškozená N.P.. Svědkyně uvedla, že šlo o nůž s dřevěnou rukojetí, délkou čepele cca 25-30 cm. Není vyloučena úvaha, že tento nůž obžalovaný neměl bezprostředně připraven, ale pouze náhodně jej popadl v kuchyni v přízemí bezprostředně vedle vstupních dveří do rodinného domu, aby mohl útok na obžalovanou zesílit a vyvolat v ní důvodné obavy o její život. Podle názoru nalézacího soudu je však zcela irrelevantní, že obžalovaný použil jiný nůž, než kterým usmrtil některého ze tří poškozených. Svědkyně nůž popsala zcela věrohodně a nalézací soud znovu opakuje, že neměl důvodu o její věrohodnosti pochybovat. Ostatně obžalovaný ani dodatečně u hlavního líčení 21. 3. 2023 (viz str. 11 Protokolu o hlavním líčení) nedokázal žádný z nožů zachycených na fotodokumentaci při ohledání místa činu blíže ztotožnit.
26. Další důkazy, které byly opatřeny v přípravném řízení, se týkají **tělesné integrity obžalovaného**, který mj. sám opakovaně uvedl, že při konfliktu s poškozenou sestrou A. utrpěl zranění na pravé noze. Podle jeho výpovědi se tato poškozená intenzivně jeho útokům bránila, mj. tím že se snažila jej kopat nebo mu zřejmě vyrazit nůž z ruky. Obžalovaný uvedl, že se při tom zranil na pravé noze nožem, který sám držel v ruce. Jeho vyjádření koresponduje s krevními stopami na oděvních součástech, které byly v přípravném řízení zajištěny. Jedná se především o **šedivé tepláky**, které měl obžalovaný při útoku na sobě a které byly zajištěny při ohledání místa činu jako **věcná stopa V-44** (fotografie č. 276, 277 č. l. 127, 128). Těmito důkazy bylo prokázáno nejen poškození tepláků v inkriminovaných místech, ale také krevní stopy, které jsou na teplácích vizuálně patrné. Shora citovaným **Znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika** (č. l. 648-657) bylo mj. prokázáno, že na této věcné stopě V-44, tj. pánských šedivých teplácích, byla

z krevní skvrny izolována DNA, která byla zcela ztotožněna se srovnávacím vzorkem DNA obžalovaného M.P.. S tímto důkazem, včetně vyjádření obžalovaného, ostatně korespondují i skutečnosti zjištěné při prohlídce těla obžalovaného krátce po činu, tj. 29. 4. 2022 v 18.30 hod., zaznamenané v **Protokole o prohlídce těla**, včetně pořízené **fotodokumentace** (č. l. 534-543). Zranění na pravé noze je, včetně jeho ošetření obinadlem, zachyceno především na fotografiích č. 22-24. Celkový zdravotní stav obžalovaného pak prokazují **Lékařské zprávy** o vyšetření obžalovaného před jeho vzetím do vazby (č. l. 521-522). Z hlediska následných event. závěrů o trestní odpovědnosti nebo přičetnosti obžalovaného jsou pochopitelně významné výsledky orientačních **testů na alkohol nebo ovlivnění drogami** (č. l. 544-545), které byly negativní. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie** (č. l. 626-629) bylo prokázáno, že při rozboru biologického materiálu, tj. krve a moči obžalovaného, odebraného 29. 4. 2022 ve 21.15 hod. byla prokázána koncentrace etanolu 0,00g/kg alkoholu a stejně tak další těkavé toxikologicky významné látky prokázány nebyly. Chemickým toxikologickým vyšetřením krve a moči byla prokázána pouze přítomnost kofeinu teofylinu a teobrominu. Důvodně tedy lze dovodit, že v době spáchání trestného činu nebyl obžalovaný ovlivněn alkoholem ani žádným toxikologicky významnými extraktivními látkami.

Následek trestného jednání

27. Podstatnými důkazy k závěrům nalézacího soudu o následku trestného jednání obžalovaného jsou především **znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** zpracované k rozsahu a charakteru zranění a k příčinám úmrtí poškozených V.P., A.P. a J.P., k nimž byli u hlavního líčení **soudní znalci MUDr. Martin Dobiáš, Ph.D. a MUDr. Kateřina Vránová** také osobně vyslechnuti. Souhrnně lze konstatovat, že na závěrech písemně zpracovaných znaleckých posudků znalci setrvali.
28. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** (č. l. 313-391), který se týkal poškozeného **V.P.**, nar. XXXXX, bylo prokázáno, že poškozený utrpěl nejméně 80 bodnořezných a řezných poranění, z nichž 11 bodnořezných ran směřovalo do obličeje a přiléhající vlasaté části hlavy v čelní krajině (v jednom případě šlo o ránu na kůži vybíhající ve dva bodnořezné kanály). V případě 10 bodnořezných poranění byla zasažena pevná, tedy kostěná struktura a došlo k naříznutí čelní kosti do největší hloubky až 1 cm a k úplnému průbodů těla horní čelisti. U většiny poranění probíhaly bodnořezné kanály zprava doleva, shora dolů. Dalších nejméně 55 bodnořezných ran směřovalo do krku a do hrudníku. Z toho 21 bodnořezných poranění proniklo do dutiny hrudní, byly zasaženy pevné struktury, tj. chrupavčité a kostěné části žeber, klíční kost a hrudní kost a dále byly zasaženy i velké cévy (obě vnitřní hrdelní žíly krku, pravá společná krční tepna, obě podklíčkové tepny, obě vnitřní hrudní tepny), dále nitrohruční orgány (dva průbody srdce, jeden nábod srdce, jedenáct průbodů a nábodů plic a jeden průbod bránice), a dále nitrobršišní orgány (dva průbody žaludku). Soudní znalci poukázali také na to, že v případě 3 bodnořezných poranění došlo k poranění kostry hrtanu a celkem 6 bodnořezných poranění hrudníku proniklo přední stěnou hrudní, celou dutinou hrudní a končilo v zadní a boční stěně hrudníku. Dalších nejméně 14 bodnořezných a řezných poranění směřovalo do oblasti horních a dolních končetin, když v jednom případě byla zasažena pevná struktura a došlo k poranění levé stehenní kosti do hloubky až 1 cm a jeden bodnořezný kanál pronikal do dutiny pravého kolenního kloubu. Za významné považuje nalézací soud zjištění soudních znalců o tom, že všechna závažná bodnořezná a řezná poranění vykazovala známky vitální reakce a vznikla za života poškozeného. S ohledem na rozsah a charakter poranění není ze znaleckého hlediska možné určit pořadí vzniku jednotlivých zranění, která byla zadokumentována. Soudní znalci však z hlediska mechanismu zranění poukázali na to, že vzhledem k obdobnému průběhu většiny bodnořezných poranění, tedy zprava doleva, shora dolů a v oblasti krku a hrudníku vzájemně rovnoběžně, jakož i vzhledem k vitalitě všech utrpěných poranění, lze konstatovat, že tato poranění vznikla v krátkém časovém sledu za sebou. Zcela jednoznačně znalci uvedli, že bezprostřední příčinnou smrti V.P. bylo vykrvácení při četných

bodnořezných a řezných poranění jeho těla s poškozením velkých cév, nitrohruďních a nitrobršních orgánů. Šlo tak o smrt násilnou v přímé příčinné a časové souvislosti s poraněními, která poškozený utrpěl 29. 4. 2022 v rámci hostilního jednání druhé osoby. Ačkoliv v Listu o prohlídce zemřelého stanovil prohlížečící lékař dobu úmrtí V.P. na týž den ve 14.00 hod., soudní znalci tento závěr bez výhrad neakceptovali. Podle jejich zjištění, která se týkala mrtvolné ztuhlosti ve všech svalových partiích, mrtvolných skvrn, vyjádřených na zadních partiích těla, jakož i okolní teplotě a rektální teplotě, měřené v těle poškozeného, včetně dalších rozhodných okolností, lze konstatovat, že k úmrtí poškozeného V.P. došlo 29. 4. 2022, avšak v dopoledních hodinách. Z hlediska užitého nástroje, jakož i četnosti a intenzity útoků vůči tělu poškozeného, považuje nalézací soud za významné závěry soudních znalců o tom, že všechna bodnořezná poranění poškozeného vznikla opakovaným působením hroznatého bodnořezného nástroje charakteru nože. To odpovídá vyjádření obžalovaného, jakož i nožům zajištěným na místě činu, včetně znalecké expertízy, jak je rozebráno shora. Podle zjištění znalců takový nůž působil nejméně 11krát proti hlavě poškozeného, nejméně 55krát proti krku a hrudníku a nejméně 6krát proti končetinám. Šlo o útoky vedené velkou intenzitou, o čemž svědčí poranění pevných a kostěných struktur. Řezné rány končetin vznikly tahem a tlakem zevního ostrého mechanického násilí, přičemž šlo nejméně o osm útoků, vedených středně velkou intenzitou, a to stejně jako poranění hřbetu levé ruky. S výpovědí obžalovaného o tom, že jeho bratr V. se nestačil útokům bránit, koresponduje i zjištění znalců, kteří po prohlídce těla poškozeného nezjistili v typických lokalizacích známky jeho sebeobrany. Z hlediska užití právní kvalifikace je pak významný závěr soudních znalců o tom, že za situace, kdy nebyly zjištěny známky sebeobrany a ke vzniku poranění došlo v krátkém časovém sledu za sebou, jakož i vzhledem k mnohočetnému poranění životně důležitých struktur lze usuzovat, že ke ztrátě vědomí poškozeného, vlivem velké krevní ztráty, došlo řádově ve vteřinách. Nelze tak konstatovat, že by poškozený byl v průběhu útoku vystaven bolestem na hranici snesitelnosti. Součástí tohoto znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, je také **znalecké zkoumání chemicko-toxikologického charakteru**. Žádné významné skutečnosti však prokázány nebyly, neboť v krvi ani moči poškozeného nebyly zjištěny stopy alkoholu ani toxikologicky významných látek nebo jejich metabolitů.

29. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**, který se týkal poškozené **A.P.** (č. l. 183-274) včetně výslechu znalců bylo prokázáno, že poškozená utrpěla celkem 104 bodných a řezných ran. Celkem 62 bodných a řezných ran směřovalo do hlavy, krku a trupu, z čehož byly 10krát poškozeny kostěné struktury a 8krát byly poškozeny chrupavčité struktury. V rámci poranění krku byly výrazně poškozeny struktury pravé boční části krku s přetnutím velkých cév a hrtanové kostry. Dále bylo zjištěno 12 ran v oblasti trupu, které pronikly svými kanály do dutiny hrudní a břišní a došlo tak k poranění obou plic, jater, žaludku a levé ledviny. Dalších 24 řezných a bodných poranění bylo zjištěno na levé horní končetině a 9 řezných a bodných poranění na pravé horní končetině. Při těchto útocích byly poraněny zejména šlachy a nervy. Nalézací soud považuje za významné závěry soudních znalců o tom, že tato zranění na ruku vznikla zřejmě v důsledku aktivní obrany poškozené A.P. proti útoku obžalovaného, který byl veden rukou s bodnořezným nástrojem, tedy tím, že se poškozená snažila zachytit zraňující nástroj a horními končetinami se krýt. Další zranění bylo zjištěno na pravé dolní končetině, a to jedna bodná rána a dále na levé dolní končetině, kde bylo zjištěno 8 bodných a řezných poranění. V oblasti levého kolene byla dokonce odříznuta velká část zevního kloubního výběžku stehenní kosti. Také v případě poškozené A.P. soudní znalci uvedli, že závažná bodná a řezná poranění vykazovala známky vitální reakce a vznikla za života poškozené. Ani v tomto případě není ze znaleckého hlediska možné přesné určení pořadí vzniku jednotlivých zadokumentovaných poranění. Nalézací soud považuje za významné závěry soudních znalců, spočívající v tom, že poranění horních končetin jsou typická pro aktivní a vzhledem k jejich četnosti, zřejmě urputnou obranu poškozené proti útokům, vedeným rukou ozbrojenou nožem. Takováto zranění vznikají při snaze zachytit zraňující nástroj a krytím se končetinami. O tom, že postavení útočnicka a oběti se v době vzniku

poranění měnila, svědčí poranění v oblasti obličeje, zadní části krku a trupu, jejichž orientace je různorodá. Naproti tomu u poranění přední části krku, zejména u rozsáhlé řezné rány označení číslem 27, která vznikla nejméně 7 tahy břitvy, probíhajícími rámcově stejnými směry a dále u série bodných poranění na přední ploše hrudníku, u nichž orientace jejich dlouhé osy na kůži jsou obdobné, lze podle znalců říci, že v době jejich vzniku se již pozice útočnicka a poškozené skoro neměnila. Tato zranění tedy vznikla zřejmě v době, kdy poškozené již byl znemožněn pohyb útočnickem anebo z důvodu nástupu poruchy jejího vědomí. Rovněž v případě poškozené A.P. soudní znalci uzavřeli, že bezprostřední příčinnou její smrti bylo vykrvácení při četných bodných a řezných poraněních jejího těla s poškozením velkých cév. Šlo o smrt násilnou v přímé příčinné i časové souvislosti s poraněními, které poškozená dne 29. 4. 2022 utrpěla v rámci hostilního jednání druhé osoby. K otázce časového vymezení smrti poškozené A.P. se soudní znalci vyjádřili obdobně jako v případě poškozeného V.P.. V Listu o prohlídce jejího těla prohlížející lékař stanovil dobu smrti na 14.00 hod., avšak soudní znalci poukázali na skutečnosti zjištěné při prohlídce těla poškozené a uzavřeli, že ke smrti A.P. došlo dříve než stanovil prohlížející lékař, tedy nejpravděpodobněji v pozdních dopoledních hodinách dne 29. 4. 2022. V této souvislosti musí nalézací soud konstatovat, že zjištění soudních znalců korespondují s časovým sledem událostí, jak je popsal obžalovaný a ostatně i poškozená N.P.. V závěru znaleckého posudku znalci uvedli, že rekapitulovaná bodnořezná poranění A.P. vznikla opakovaným působením hroznatého bodnořezného nástroje charakteru nože, který působil nejméně střední, spíše však velkou intenzitou, o čemž svědčí poranění pevných, kostěných a chrupavčitých struktur. Útok jiné osoby proti tělu poškozené byl veden nejméně 104krát, a to rukou ozbrojenou bodnořezným nástrojem charakteru nože. Rovněž v případě poškozené A.P., shodně jako v případě poškozených V.P. a ostatně i J.P., soudní znalci konstatovali, že jejich smrti nebylo možné zabránit ani poskytnutím včasné, účelné, odborné lékařské pomoci na úrovni současného poznání.

Z hlediska závěrů nalézacího soudu o užití právní kvalifikaci je významný závěr soudních znalců právě ve vztahu k poškozené A.P.. Soudní znalci uvedli, že při vzniku poranění horních končetin, obličeje, zadních partií krku a zadních částí krku, kdy se pozice poškozené a útočnicka měnila, lze dovozovat, že poškozená byla při vědomí. Vzhledem k poranění více tělesných partií, kostí, šlach a středového nervu tak lze konstatovat, že utrpěná poranění byla s velkou pravděpodobností natolik **bolestivá, že dosáhla hranice snesitelnosti**.

Také v případě tohoto znaleckého posudku byla zpracována **odborná toxikologická expertíza**, při níž došlo k vyšetření biologického materiálu, zejména krve, moči, žaludečního obsahu apod., poškozené A.P.. V krvi poškozené nebyly prokázány stopy alkoholu, těkavých látek nebo jiných významných návykových látek či jejich metabolitů apod.

30. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**, který se týkal poškozeného **J.P.** (č. l. 431-486), jakož i výslechem znalců, bylo prokázáno, že poškozený utrpěl nejméně 66 bodnořezných, řezných a sečných ran. Z tohoto celkového počtu nejméně 43 bodnořezných, řezných a sečných ran směřovalo do oblasti hlavy a krku, přičemž vzájemným splynutím nejméně 35 ran vzniklo široce zející poranění pravé předně boční až zadní plochy krku a hlavy, zasahující až k páteřnímu sloupci, na spodině s poraněním všech velkých krčních cév na pravé straně krku a s poraněním pevných struktur (tj. vícečetné přetnutí chrupavky ušního boltce, úplné odříznutí úhlu dolní čelisti, vyříznutí fragmentu z oblouku obratle a úplné odříznutí trnových výběžků obratlů). V oblasti pravé tváře došlo k zasažení horní čelisti vpravo s protnutím jejího těla v celé jeho síle. V temenní krajině byla zjištěna bodnořezná rána kanálem, pronikající celou silou kostí vrchlíku lebky do dutiny lební. Dalších 14 bodnořezných ran směřovalo do oblasti trupu, z nichž pět pokračovalo bodnořeznými kanály do dutiny hrudní a břišní s poraněním nitrohrudních a nitrobřišních orgánů (podklíčková tepna a žíla, pravá plíce, bránice, játra. Konečně 9 bodnořezných a řezných ran směřovalo na pravou horní a dolní končetinu, přičemž byly poraněny měkké struktury končetin, tedy podkoží a svalovina. Ani v případě poškozeného J.P. není ze znaleckého hlediska možné přesné určení pořadí vzniku jednotlivých zadokumentovaných

poranění. Všechna tato zranění však vykazovala známky vitální reakce a vznikla za života poškozeného. Také v případě poškozeného J.P. znalci ve svých závěrech uvedli, že bezprostřední příčinnou jeho smrti bylo vykrvácení při četných bodnořezných, řezných a sečných poraněních jeho těla s poškozením velkých cév, nitrohručních a nitrobřišních orgánů. Šlo tedy o smrt násilnou v přímé příčinné i časové souvislosti s poraněními, která J.P. dne 29. 4. 2022 utrpěl v rámci hostilního jednání druhé osoby. Na rozdíl od závěrů týkajících se časového období smrti poškozených V.P. a A.P., soudní znalci u poškozeného J.P. akceptovali údaje uvedené v Listu o prohlídce zemřelého. Prohlízející lékař totiž stanovil dobu smrti J.P. na den 29. 4. 2022 ve 14.02 hod. S odkazem na všechna rozhodná zjištění, která měli soudní znalci k dispozici, konstatovali, že nezjistili nic, co by bylo v rozporu se závěry prohlízejícího lékaře. V této souvislosti nalézací soud odkazuje na shora rozebrané důkazy, týkající se časové posloupnosti rozhodných skutečností, kdy s odkazem na kamerové záznamy, výpovědi obžalovaného i svědkyně N. P., časově zařadil útok obžalovaného vůči J.P. na dobu cca po 13.40 hod. Zásadní rozpor ve skutečnostech, uvedených v úmrtním listu, tak zjištěn nebyl. V závěru znaleckého posudku soudní znalci rovněž rekapitulovali, že útoky proti tělu poškozeného J.P. byly, podle jejich zjištění, způsobeny hroznatým bodnořezným nástrojem charakteru nože, který působil zejména proti hlavě a krku poškozeného velkou intenzitou, stejně jako proti jeho končetinám. Zjištěná řezná a bodnořezná poranění pravé horní končetiny lze, podle názoru soudních znalců, označit za známky sebeobrany poškozeného. Většina bodnořezných, řezných a sečných poranění se nacházela na pravé straně těla poškozeného, z čehož vyplývá, že útočící osobě byla dosažitelná pravá strana těla poškozeného. Za podstatné považuje nalézací soud i vyjádření soudních znalců o tom, že vzhledem k mnohočetným poraněním životně důležitých struktur lze usuzovat, že ke ztrátě vědomí vlivem velké krevní ztráty došlo krátce po jejich utrpění.

Rovněž v případě poškozeného J.P. byl při pitvě proveden odběr biologického materiálu, který byl podroben **odborné toxikologické expertize**. V krvi poškozeného bylo stanoveno 0,02 g/kg alkoholu, ale žádné další těkavé látky prokázány nebyly. Tuto koncentraci etanolu v krvi lze při analýzy plynovou chromatografií však považovat za neprůkaznou. Lze tedy konstatovat, že poškozený nebyl v době úmrtí ovlivněn etanolem. V jeho moči nebyly prokázány žádné další těkavé látky. V séru poškozeného byla prokázána přítomnost kofeinu s metabolity a minimální koncentrace indapamidu, který se užívá k léčbě vysokého krevního tlaku dospělých pacientů. Stopy jiných návykových látek v moči poškozeného prokázány nebyly.

31. Dalším mimořádně závažným následkem trestného jednání obžalovaného M.P. byla újma na zdraví v psychické rovině u jediné oběti, která jeho útoky ze dne 29. 4. 2002 přežila. Nalézací soud provedl pochopitelně dokazování také k duševnímu stavu **poškozené N. P.**, a to zejména vzhledem k uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy. Z důkazů shora rozvedených jednoznačně vyplývá, že obžalovaný sice poškozené N.P. nepůsobil fyzickou újmu na zdraví, tedy jakékoliv zranění na jejím těle, přesto však újma na psychickém zdraví byla mimořádně závažná, jak bylo prokázáno především zprávou Bílého kruhu bezpečí z 30. 11. 2022 a zejména zprávou o psychologickém vyšetření z 9. 3. 2023. Znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie nebo psychologie nebyla poškozená v přípravném řízení podrobena. Nalézací soud nepovažoval za nezbytné takový důkaz sám zajistit, a to pro nadále mimořádně závažný psychický stav poškozené, která má postavení zvláště zranitelné oběti (viz § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů) a nadále s ohledem na její věk, životní situaci, ve které se nachází, objektivně hrozí zvýšené nebezpečí způsobení druhotné újmy.
32. Úvodní psychickou pomoc po závažných traumatech poškozené poskytl v odborné rovině **Bílý kruh bezpečí**, který ve své **Zprávě** (č. 1. 955) popsal zejména úvodní organizační a právní problémy, kterým musela poškozená N.P., tehdy jako nezletilá, čelit bezprostředně po trestném jednání obžalovaného a které se výrazně odrazily na její psychice. Ze zprávy bylo zjištěno, že již při prvním kontaktu 3. 5. 2022 bylo zjevné, že psychický stav poškozené je velmi špatný, neboť ona

prakticky nekomunikovala, nenavazovala kontakt. Tragická událost ji nejen tzv. vykolejila po stránce psychické a emoční, ale zejména rozvrátila celý její dosavadní způsob života. Bezprostředně po tragických událostech bylo totiž nezbytné řešit, kde bude poškozená žít, kdo se o ni bude fakticky starat a bude jejím zákonným zástupcem, ale také, jak získá finanční prostředky k zajištění svých základních potřeb, jak se bude dále vzdělávat. Celou situaci, podle názoru nalézacího soudu, dokresluje také jednoznačně poskytnutá informace o tom, že dům, ve kterém poškozená dosud žila, měla zde své osobní věci a doklady, byl místem činu a nebylo možné do něj vstoupit. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné odkázat nejen na shora rozvedený Protokol o ohledání místa činu, ale především pořízenou Fotodokumentaci, jak vnitřních prostor rodinného domu, tak zejména jednotlivých obětí. Na podkladě takto pořízené dokumentace si lze velmi snadno vytvořit představu o tom, jakým traumatům by nezletilá poškozená N.P. musela čelit za situace, kdyby do domu vstoupila jen proto, aby si vzala základní věci, které potřebovala pro sebe, tj. oblečení, obuv nebo věci pro školní výuku. Ostatně i v této zprávě se konstatuje, že poškozená se po určitou dobu ocitla v jakémsi vakuu, kdy nebylo možné zajišťovat a vyřizovat nezbytné záležitosti k jejímu faktickému životu, což ji logicky velmi znejišťovalo a traumatizovalo. Po provedení nezbytných úkonů policejními orgány pak právě Bílý kruh bezpečí zajistil a uhradil specializovanou úklidovou firmu, která dům vyčistila. Přesto si však poškozená nedokázala představit, zda bude někdy v budoucnu schopná do domu vůbec vstoupit. Při další návštěvě dne 10. 5. 2022 se psychický stav poškozené nadále jevil jako velmi špatný, projevovaly se prvky disociace, depersonalizace, odmítání emocí. Rovněž její teta R.A., sestra matky poškozené, u níž poškozená v XXXXX začala žít, projevovala o poškozenou velké obavy. Tato příbuzná, která projevila zájem o nezletilou poškozenou dále pečovat a chovat se k ní jako k vlastní dceři, však byla sama událostí rovněž psychicky velmi zdrcená, vzhledem k emočnímu stavu poškozené sama bezradná, a proto jí bylo doporučeno najít si dlouhodobější psychologickou pomoc, jako podporu ke zvládnutí aktuální náročné situace. Díky soudnímu řízení byla R.A. ustanovena poručníkem nezletilé poškozené, která jí byla nakonec svěřena do pěstounské péče (viz Usnesení č. l. 164-165). Psychický stav nezletilé poškozené N. P. vyžadoval i podporu při jejím výslechu policejními orgány dne 30. 5. 2022, kterou jí poskytla případová manažerka Bílého kruhu bezpečí zejména tím, že jí k výslechu doprovodila, pomohla jí se zklidnit a také se stabilizovat pro tento úkon i po něm. Výslech byl pro poškozenou velmi náročný a emočně zatěžující. Celkově průběh trestního řízení a jakékoli informace o něm byly pro poškozenou totiž velmi zraňující a traumatizující. Sama se snažila jakýmkoliv informacím o událostech vyhýbat, všechny vytěšňovat. Další aktivní účast v trestním řízení by pro ni byla natolik náročná, že by jí pravděpodobně nebyla schopna psychicky zvládnout. Znovu prožívání traumatických událostí u ní vždy vede k výraznému zhoršení její aktuální psychické kondice. Poškozená N.P. absolvovala v období května až srpna 2022 terapii poskytovanou Bílým kruhem bezpečí, určenou pro oběti trestných činů. Cílem této terapie bylo zmírnění přetrvávajících úzkostí, trýznivých myšlenek, pocitů viny, stabilizace psychického stavu a postupné zvládnutí běžných činností. Po ukončení této terapie poškozená přešla do péče PhDr. Zuzany Micháلكové Ph.D., u níž pokračuje v individuální terapii, ale i nadále je v kontaktu s případovou manažerkou Bílého kruhu bezpečí.

33. **Z psychologické zprávy zpracované klinickou psycholožkou PhDr. Zuzanou Micháلكovou, Ph.D. dne 9. 3. 2023** (č. l. 1029-1030) bylo zjištěno, že převzala nezletilou poškozenou N.P. do systematické individuální psychoterapie v září 2022. Po vstupní konzultaci poškozená dochází na pravidelná sezení 1x týdně, když z důvodu závažnosti vstupního psychického stavu poškozené jsou tyto intenzivní trauma-terapie poskytovány vždy v rozsahu 90ti minut. Ošetřující psycholožka poukázala na skutečnosti, které jsou ostatně zcela zřejmé z dalších, shora rozebraných, důkazů. Tyto důkazy dokumentují širší okolnosti skutkového děje, zejména ty, které se vztahují k poškozené N.. Poškozená dnem 29. 4. 2022 mimořádně traumatickým způsobem přišla o celou primární rodinu, která do té doby dobře fungovala a poskytovala jí podporu. Poškozená zůstala naprosto sama před prahem dospělosti a přišla nejen o svoje nejbližší

lidi, ale i o svůj domov, takže její předchozí život přestal ze dne na den prakticky existovat. Poškozená totiž před těmito událostmi byla zcela závislá na péči a podpoře svého otce, který po předčasné smrti manželky a matky poškozené byl jediným živitelem rodiny a snažil se své děti zabezpečovat. Poškozená vnímala svého otce jako podpůrného pečujícího a zodpovědného člověka, o kterého se může opřít a na kterého je vždy spolehnout. Sama měla od dětství velmi blízký vztah se svojí o 4 roky starší sestrou A., který se prohloubil po smrti jejich matky. Poškozená N. měla v té době 12 let a její sestra A. převzala i tzv. mateřskou roli a o poškozenou se starala. S tragickou smrtí sestry A. přišla poškozená podruhé ve svém životě o zásadní blízkou ženu, která jí poskytovala nezbytnou podporu v emočním dozrávání, rozvíjení vlastní ženské role a ve schopnosti budování zralých a bezpečných vztahů s druhými osobami. Ztráta sestry A. je pro poškozenou natolik silná a traumatizující, že si uvědomuje tuto ztrátu každý den, a proto prožívá intenzivní smutek a beznaděj z její nevratnosti. V době úmrtí matky byla poškozená N. ve věku pouhých 12ti let, a proto byla na sestru A. velmi citově vázaná. O šest let staršího bratra V. poškozená vnímala rovněž jako spolehlivého člověka, na kterého se vždy může obrátit, když potřebuje s něčím pomoci. Od dětství si jej pamatuje jako zábavného bratra, který si s ní hrál, vymýšlel různé aktivity. Také bratr V., stejně jako sestra A., a otec, se po smrti matky ještě více semkli, podporovali se vzájemně, ale také podporovali poškozenou N.. Poslední oslavu narozenin poškozené, když jí bylo 17 let, jí nachystali oba sourozenci tajně a všichni si to i s otcem užili. Pro poškozenou proto bylo velmi traumatizující, když viděla bratra V. pobodaného v krvi v jeho pokoji, což s ní hluboce otřásl, stejně jako to, když musela před domem překročit přikryté, mrtvé, otcovo tělo. Tyto dva obrazy a krev v chodbě domu, když do něj vešla, se jí nadále vracejí jako tzv. flashbacky, tedy znovuprožívání traumatických obrazů a situací. Rovněž v této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné znovu odkázat na fotodokumentaci zemřelých obětí V.P., který byl nalezen ve svém pokoji i jejich otce, poškozeného J.P., jehož tělo zůstalo v kaluži krve před rodinným domem (viz fotodokumentace č. l. 32-141). V nejmenším tak nelze zpochybňovat zjištění klinické psychologičky o tom, že poškozená si vůbec nedokáže představit, že by byla schopná znovu do domu vkročit, aniž by i nadále všude sama viděla krev. Posledním členem jejich rodiny byl obžalovaný M.P.. Poškozená, jak bylo zjištěno při jejich terapiích, sama uvedla, že se jej celý život bála a vyhýbala se mu. Obžalovaný se neúčastnil rodinného života, nepodílel se na chodu domácnosti a podle názoru poškozené většinou jen „škodil“. Obžalovaný se nemyl, smrděl, nechával po sobě nepořádek a poškozená, společně s ostatními členy rodiny, po něm často uklízela. Obžalovaný prakticky celé dny nevycházel ze svého pokoje, s nikým nemluvil nebo byl agresivní a poškozená, protože měla strach, bála se, že někomu ublíží, tedy jí samotné nebo ostatním, se snažila mu raději vyhýbat. Také v této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné stručně odkázat na shora provedené důkazy. Tím soud míní jednak procesně řádnou výpověď poškozené N. P., která svoje vnímání obžalovaného i situaci v rodině popsala prakticky shodně již dne 30. 5. 2022 ve své procesně řádné výpovědi. Uvedené skutečnosti, zaznamenané v protokole o jejím výslechu pochopitelně nemohly být klinické psychologičce, která jí poskytuje terapie, známy. Ostatně i s vyjádřením obžalovaného u hlavního líčení a přípravného řízení koresponduje tvrzení poškozené o tom, že se sama snažila obžalovanému raději vyhýbat. Obžalovaný pochopitelně nepotvrdil pocity poškozené, spočívající v tom, že z něho měla strach. Jednoznačně a opakovaně však uvedl, že pouze sestra N., jako jediná z rodiny, s ním žádné konflikty neměla a nikdy mu nic nevyčítala. Důvodně se lze domnívat, že to bylo zřejmě nejen díky jejímu věku, kdy byla podstatně mladší a pochopitelně fyzicky méně disponovaná, než obžalovaný, ale také kvůli tomu, že z obžalovaného měla sama velký strach, a proto do konfliktů s ním nešla. Opakované a aktuální prožívání těchto traumatických událostí poškozenou N.P. potvrdila ošetřující psychologička také v té rovině, že poškozená se neustále bojí, že by obžalovaného mohla potkat a dokonce, když vidí tlustého muže, který je obžalovanému podobný nebo někoho s nožem v ruce, případně s tzv. krutýma očima, strašně jí to vyděsí. Vybavuje se jí hrozný strach, který sama měla, když jí obžalovaný držel nůž pod krkem a křičel jí do obličeje, že ji zabije, jestli nebude zticha. Jeho funění poškozená slyšela, když byla zavřená na záchodě, včetně ostření nožů. V tomto okamžiku si představovala, co asi udělal

sestře A. a bratru V.. Věděla, že se chystá na otce a sama byla strašně zoufalá, protože věděla, že otce nemůže varovat ani zachránit. Osobně byla přesvědčená, že to nepřežije, že jí bratr M. ubodá také.

V rámci diagnostických závěrů klinická psycholožka PhDr. Zuzana Michálková Ph.D. poukázala na to, že současné klinické potíže se u poškozené postupně rozvíjí a signalizují posttraumatické změny, jako je snížení schopnosti regulovat své emoce a ovládat impulsy, snížení sebevědomí a zejména rozvoj negativního sebeobrazu, tedy představ o sobě a o své hodnotě jako člověka. Projevující se disfunkční vzorce chování narušují schopnost adaptace, která u ní do traumatické události byla bezproblémová. Tyto potíže se u poškozené projevují ve všech oblastech, a to jako emoční, kognitivní i somatické příznaky. Trauma se u poškozené odráží ve fungování jejího mozku, myslí i těla a ovlivňuje fungování její osobnosti v celé komplexnosti adaptace na sociální prostředí. Z hlediska emočních potíží poukázala klinická psycholožka na to, že u poškozené se rozvinuly úzkostné a depresivní symptomy, došlo ke zvýšené aktivaci nervového systému, byly zjištěny dissociativní stavy a zejména pocit omezené životní perspektivy a nejisté budoucnosti. Za mimořádně závažné, korespondující s provedenými důkazy, považuje nalézací soud zjištění pocitu viny poškozené z toho, že jen ona sama přežila. Všechny tyto emoční potíže, stejně jako potíže somatické nebo kognitivní, jak bude dále rozvedeno, našly pochopitelně odraz v závěrech soudu o přiznání nemajetkové újmy poškozené. Poškozená, jak zjistila klinická psycholožka, se nadále cítí opuštěná, protože se jí stýská po sestře i po otci, současně si vyčítá, z jaké rodiny pochází, jak se na ni ostatní musí dívat a klade si otázku, proč zrovna ona to přežila a proč zemřela její sestra A., která byla hodná, chytrá a o všechny se starala. Poškozená často nemůže usnout, v noci se budí, mívá úzkostné sny a ráno je natolik unavená, že má pocit, že den ve škole nemůže přežít. Také doma leží často schoulená v posteli, všechno na ni padá, třese se, je jí zima a nedokáže ani vstát, aby se šla najíst nebo napít. Poškozená má často pocit, že to nemůže vydržet, uvědomuje si, že má velké výkyvy nálad, velké změny emočního ladění, i když sama neví proč, ale její okolí tomu nerozumí. Z toho všeho vznikají problémy ve vztazích s druhými lidmi, kdy ona se sama cítí ve srovnání s nimi méněcenná a má pocit, že nezvládá svůj život.

Somatické problémy poškozené spočívají v tom, že prožité trauma mění tělesné, hormonální a neuronální reakce, protože psychika zůstává stále nadměrně ostražitě nastavená. Za takové situace je poškozená neustále připravena čelit nebezpečí, což je ale dlouhodobě vyčerpávající a ovlivňuje to nejen její psychické, ale také somatické zdraví. U poškozené se tak objevily silné tenzní bolesti hlavy, poruchy spánku, potíže s jídlem, zvýšená dráždivost střídající se s nepřirozeným útlumem reaktivity, ale i zvýšené úlekové reakce. Celkově tedy došlo ke zhoršení jejího somatického zdraví. Poškozená se přestala cítit ve svém těle dobře, protože v minulosti byla zvyklá sportovat, mít dobrou kondici, zdravě jíst, ale aktuálně je pořád unavená, na nic nemá energii. Kvůli zvýšené úlekové reaktivitě musela také přestat s bojovým sportem, který ji před tím velmi bavil, protože nezvládá rychlé pohyby kolem sebe nebo nečekané doteky. Všechno to v ní vyvolá úlek až šokovou reakci a z toho se jí udělá špatně. Když vidí tlustého muže, podobného obžalovanému, začne se třást, buší jí srdce, má strach, že by mohla omdlít a musí rychle odejít pryč. Na ulici je stále ostražitá, sleduje lidi kolem sebe a špatně snáší hlasité zvuky, křik nebo prudké pohyby lidí.

Kognitivní změny spočívají u poškozené především v tom, že má velký problém zvládat školní výuku, kde se špatně soustředí a není schopna vnímat, co se děje. Často vůbec nemyslí, je vypnutá a ze školy nic nemá. Podobné stavy zažívala po smrti své matky, ale časem se to zlepšilo právě i díky její sestře A., která jí velmi pomáhala. Klinická psycholožka poukázala na to, že trauma mění zásadním způsobem zpracování informací mozkiem, dochází k předráždění, nadměrné stimulaci nervového systému a tím k přetížení schopnosti adaptace na změnu v prostředí. Významně to ovlivňuje zejména fungování neuronálních okruhů, souvisejících s různými aspekty pozornosti. Jde např. o snížení schopnosti cílené koncentrace pozornosti, a naopak o patologické zvýšení orientačně pátracího reflexu (systém zodpovědný mj. za registrování měn v okolí, cílem zajištění bezpečí a přežití). Trauma také zásadně mění způsob myšlení.

PhDr. Zuzana Michálková, jako ošetřující klinická psycholožka poškozené N. P., poukázala v závěrech své zprávy na to, že u poškozené došlo k negativnímu ovlivnění vývoje a narušení funkčnosti v důležitých oblastech jejího života jako je školní docházka, profesní směřování, separace od primární rodiny, navazování vrstevnických vztahů nebo vývoj vlastní identity. Poškozená je limitována v rámci školní docházky na osmiletém gymnáziu častou nemocností, přetížením nervového systému, sníženou schopností reagovat v zátěži a zvládat i běžné zátěžové situace, které v minulosti, tedy před tímto traumatem, pro ni byly zcela bezproblémové. U poškozené se objevily výrazné poruchy pozornosti, zejména cílené koncentrace, ale i výdrže a odolnosti v pozornosti a paměti. Poškozená již v minulosti jednu traumatickou událost zažila, kdy ve 12ti letech přišla o matku, kterou našla doma mrtvou. Mimořádně traumatickým způsobem však přišla dne 29. 4. 2022 také o starší sestru A., která jí po smrti matky nahrazovala mateřskou osobu. Je zřejmé, že tato událost zásadním způsobem narušila u poškozené její přirozený separační proces, tj. separaci a uvolňování dospívajícího z primární rodiny. Podobně tomu bylo i v důsledku úmrtí otce, s nímž měla od dětství dobrý vztah, a který pro ni byl vždy oporou. Toto prožité trauma narušilo u poškozené její vztahy s vrstevníky, ve smyslu snížení schopnosti rozvíjet hluboké a bezpečné vztahy, přiblížit se emočně k druhému člověku, sdílet s ním svoje myšlenky a prožitky v důvěrném a bezpečném vztahu. Po těchto událostech poškozená omezila svoje kontakty s vrstevníky. Také mediální zájem, který událost vzbudila, N. hodně stresoval.

V závěru své zprávy klinická psycholožka uvedla, že psychický stav u poškozené N. P. vykazuje znaky posttraumatické stresové poruchy, uvedené v MKM pod diagnózou F43.1. U poškozené došlo ke vzniku specifických psychopatologických symptomů (znovuprožívání traumatické události), vyhýbání se podnětům nebo ustrnutí reagování v situacích, které připomínají trauma nebo některý z jeho aspektů, došlo k emočnímu otupění, ke zvýšené vegetativní hyperaktivaci nervového systému a také ke vzniku kognitivní poruchy. Sekundární traumatizace poškozené souvisí s tím, že došlo k rozbití a ztrátě domova, ztrátě zázemí a podpory blízkých osob a naopak vznikla zátěž spojená s forenzními procedurami a mediálním tlakem. Psychická traumatizace zjevně přetížila adaptační schopnosti N. a vedla k rozvoji psychopatologické symptomatiky a významnému zhoršení funkčnosti v mnoha aspektech jejího života a ke zhoršení somatického zdraví. Aktuální stav poškozené vyžaduje dlouhodobou intenzivní psychoterapii s cílem ulevit hyperirigovanému nervovému systému, znovu získat kontrolu nad vlastními emočními reakcemi, naučit se možnosti seberegulace a seberelaxace. Po alespoň částečné stabilizaci proto bude v budoucnu nezbytné, aby poškozená traumatickou událost zpracovala a integrovala jednotlivé části aktuálně defragmentované psychiky, do adaptivně fungujícího celku. Vzhledem ke zvýšené senzitivitě psychiky poškozené, resp. komplexnímu vývojovému traumatu lze v budoucnu považovat za adekvátní psychiatrickou péči.

34. Další, byť nepřímé důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny, se týkaly rovněž širších okolností skutkového děje. **K rodinným poměrům** se, vedle obžalovaného a poškozené N. P., vyjádřili v rámci svých svědeckých výpovědí také V.P. (č. l. 784) a P.H. (č. l. 779), jejichž výpovědi byly u hlavního líčení čteny podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Do jisté míry svoje vnímání o rodině P. popsaly i J.S. (č. l. 557) a E.Š. (č. l. 562), což bylo zaznamenáno v úředních záznamech o podaném vysvětlení, které byly u hlavního líčení rovněž čteny, a to postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu.
35. **Svědék V.P.** ve své výpovědi v přípravném řízení (č. l. 784 a násl.) uvedl, že je bratrem poškozeného J.P., tedy strýcem obžalovaného i ostatních poškozených. Jeho bratr se s manželkou a dvěma syny, R. a M., nastěhoval do rodinného domu v ulici XXXXX, který sám rekonstruoval. Vzhledem k tomu, že svědek měl syna v podobném věku, rodiny se často navštěvovaly, když navíc jeho bratr J. měl u svědka na zahradě svou část, na které hospodařil. Oba se proto vídali takřka denně. Postupem času se však nejstarší bratrův syn R. začal uzavírat do sebe, vysokou školu nedokončil a svědek se dozvěděl, že mu byla diagnostikována schizofrenie. R. nakonec spáchal sebevraždu. Informace o bratrově rodině získával svědek především od svého bratra, neboť jeho

ženu považoval, podle svého názoru, tzv. za divnou. Na svědku působila tak, že vždycky prosazovala svoje, když něco chtěla, tak muselo být po jejím, i když bratr J. třeba nesouhlasil. Zdánlivě jeho manželka působila jako tichá a nemluvící, ale svědek byl udiven, jak dokáže s jeho bratrem manipulovat. Bratrova manželka měla totiž takovou teorii, že každé dítě musí mít svůj vlastní pokoj, že každé dítě musí vystudovat vysokou školu, a proto když se narodily další děti, předělávali rodinný dům za tímto účelem. Bratrova manželka se nakonec postupně přestala účastnit rodinných setkání, ale nikdo jí to nevyčítal, její přístup všichni akceptovali. Naopak bratr J. byl, podle svědka, hodně veselý, přátelský, a pokud měl doma nějaké problémy, sám se svědkovi, jako mladšímu bratrovi, příliš nesvěřoval. Svědek V.P. uvedl, že nemá konkrétní informace o tom, že by bratrova žena byla psychicky nemocná, že by např. docházela k psychiatrovi nebo dokonce byla hospitalizovaná. Věděl však, že byla nemocná se slinivkou a zemřela zřejmě na akutní zápal plic. V rámci širší rodiny probíhaly kontakty tak, že zpravidla bratr a jeho dcery navštěvovali svědka při různých rodinných událostech a bratr chodil právě na tu zahradu, kde se se svědkem sekával. Syn M. naopak zůstával uzavřený doma a na svědka jeho psychický stav působil tak, jakoby se opakovalo něco podobného, co se stalo R.. Svědek popsal, že jeho synovec M., tedy obžalovaný, se čím dál tím víc uzavíral do sebe, zůstával také zavřený v pokoji, neotvíral dveře, ani svému otci, ani svým sestrám nebo bratrovi. Jediný, na koho obžalovaný dobře reagoval, byla svědkova manželka, která jej příležitostně přiměla k tomu, aby sešel ze svého pokoje, když třeba přišli na návštěvu apod. Postupem času se však M. v pokoji uzavíral natolik, že přestal s ostatními komunikovat a, podle názoru svědka, ostatní až nenáviděl. Jeho psychický stav nebo jeho chování se začaly zhoršovat, když neúspěšně ukončil vysokou školu. V té době, tj. asi před 4 lety, přestal se všemi úplně komunikovat. Jeho chování došlo až tak daleko, že z pokoje vycházel pouze v noci, vyjídal lednici, na domácnost nepřispíval. Příležitostně jej např. svědkova žena viděla v autobuse, jak jede do Prostějova na nějakou brigádu, ale nikdy to netrvalo dlouho a vlastně nikdo ani nevěděl, kde pracuje. Svědkova neteř N. úspěšně studovala i sportovala, stejně jako druhá neteř A., která, podle vyjádření svědkova bratra, uměla dobře dělat i rukama i hlavou. Ze svých dcer měl bratr J. velkou radost, hodně se jim věnoval a společně s dalším svým synem V. se starali o domácnost. Bratr J. svému synovi V. také pomáhal, když si našel brigádu. Za významné považuje nalézací soud vyjádření svědka V.P., které jednoznačně vyvrací obhajobu obžalovaného M.P. o tom, že svoji matku nenapadl. Svědek V.P. totiž jednoznačně uvedl, že od svého bratrance, který pracuje na policii zjistil, že obžalovaný M.P. na svoji matku vytáhl nůž. V jiném případě obžalovaný napadl svého bratra V., který před ním utekl oknem, běžel přes celý XXXXX bosky až do svědkova domu a měl z obžalovaného velký strach. V.P. dále uvedl, že neměl žádné informace o tom, že by jeho bratr J. chtěl z rodinného domu vystěhovat obžalovaného, tedy svého syna M.. Až v souvislosti s touto nešťastnou událostí se svědek dozvěděl, že vlastně obžalovaný prodal svůj podíl na rodinném domě, což je pro svědka naprosto nepředstavitelné a považuje to za velmi nespravedlivé. Obžalovaný M.P. se totiž na domě ničím nepodílel, ba naopak rekonstrukci a údržbě domu věnoval velké úsilí svědkův bratr J., který všechno dotáhl až do konce.

36. **Svědčce P.H.** ve své výpovědi uvedla, že pracuje na přepážce na poště v XXXXX a z místa bydliště znala celou rodinu P., resp. zejména otce J.P. a jeho děti v době, když byly ještě malé. Na poštu chodíval pravidelně každých 14 dní právě J.P., protože zde měl účet. Příležitostně přicházely jeho dcery a někdy tam svědkyně zahlédla i syna V.. Obžalovaného M.P. na poště prakticky nevidala, s výjimkou jediného případu, a to bylo asi v listopadu roku 2021. Obžalovanému přišel nějaký menší balíček a svědkyně, která ho dlouho neviděla, se na něj přišla podívat. V rámci své výpovědi svědkyně uvedla, že i když měl obžalovaný skloněnou hlavu, měl takový zvláštní „kukuč“, ale prakticky nemluvil. Podle jejího názoru byl poškozený J.P. neskutečně hodný a slušný člověk, který by sám nikdy nikomu neublížil. V životě si hodně užil, když mu zemřela manželka a syn a poté se staral o celou rodinu. Když se s ním svědkyně potkala, bavili se o běžných rodinných záležitostech a svědek se vyjadřoval vždycky především o svých dcerách, ale o synech zjevně mluvit nechtěl. J.P. si však nikdy nestěžoval na žádné problémy v rodině. Manželku J.P. svědkyně

příležitostně vídala na poště nebo u sousedů, ale ona prakticky nemluvila a na svědkyni působila zaraženě, jako by byla nešťastná, nemluvná.

37. **J.S.** v rámci podaného vysvětlení potvrdila, že 29. 4. 2022 v 09.15 hod. přijela ke své matce J.D., která bydlí na ulici XXXXX 325. V 10.15 hod. obě vyšly před dům, neboť matce přivezli obědy z restaurace a bylo třeba je zaplatit. V ten okamžik J.S. z okna vedlejšího domu, který bezprostředně sousedí s domem její matky, slyšela nějaký hluk, a to konkrétně z horního okna, které bylo pootevřené. Bylo slyšet, že někdo jakoby zuřivě dupe nebo bouchá, byly to tupé zvuky. Ona sama dokonce zaslechla mužský hlas, jak křičí „běžte pryč vypadněte, zabiju“ apod. Všechno trvalo skutečně pouze několik vteřin a vzhledem k tomu, že s matkou neviděly žádný pohyb kolem domů, nevěnovaly tomu pozornost. V 11.30 hod. svědkyně z tohoto místa odjela. Teprve odpoledne se dozvěděla, že v rodinném domě P. došlo k těmto tragickým událostem.
38. S vyjádřením J.S. korespondují i informace, které v rámci podaného vysvětlení uvedla **E.Š.**, která příležitostně rozváží obědy z restaurace. K matce J.S., paní J.D., přijela 29. 4. 2022 v době cca 10.15 až 10.30 hod. a předala jí nejen oběd, ale J.D. jí také tento den za obědy platila. Z domu vyšla J.D. společně se svojí dcerou J.S. a když spolu všechny krátce hovořily, slyšely z prvního patra sousedního domu velký hluk. E.Š. sama ví, že v tomto domě bydlí rodina P., protože v minulosti roznášela poštu. V rámci tohoto hluku z rodinného domu P. slyšela mužský hlas, a to slova „uhni ty hajzle nebo tě zabiju“, a potom už slyšela pouze řinčení skla. V tento okamžik se E.Š. domnívala, že někdo má asi nějaké halucinace a J.D. jí vysvětlila, že syn P. má asi papíry na hlavu, tedy že je asi blázen. Vzápětí E.Š. odjela od paní D., aby rozvážela další obědy. V závěru svého vyjádření také E.Š. potvrdila, že J.P. byl fajn chlap takový upovídaný, ale jeho synové byli spíše zakřiknutí a moc toho nenamluvili. Společenských akcí v obci se neúčastnili, avšak sama neví o tom, že by měli v rodině nějaké spory.

Hodnocení důkazů, právní závěry

39. Na základě shora provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že obžaloba byla na M.P. podána zcela oprávněně. V průběhu dokazování u hlavního líčení provedl nalézací soud veškeré dostupné důkazy, které byly procesně řádným způsobem opatřeny v přípravném řízení. V této souvislosti je nutno konstatovat, že nalézací soud neshledal žádná pochybení orgánů činných v přípravném řízení, pro které by musel některý z předložených důkazů odmítnout, jako důkaz neprocesní, tj. opatřený v rozporu s platnou právní úpravou. Všechny důkazy provedené u hlavního líčení tak skýtaly soudu podklad pro jejich obsahové hodnocení a pro následné závěry o prokázání podstatných skutkových okolností. Nalézací soud hodnotil každý z provedených důkazů jednotlivě, tedy sám o sobě, a to především z hlediska věcného, obsahového, tj. ve vztahu k prokázání podstatných skutkových okolností. Pochopitelně se soud zabýval i tím, zda provedené důkazy spolu vzájemně korespondují, zejména pokud se vztahují ke stejným nebo obdobným skutečnostem. Souhrnně tak soud uzavřel, že ačkoliv mají jednotlivé důkazy různou vypovídací hodnotu nebo prokazují odlišné části skutkového děje, v konečném důsledku spolu korespondují. Důkazy, provedené u hlavního líčení, tvoří ucelený řetězec důkazů, jehož ani jediný článek nebyl z hlediska procesního nebo obsahového zpochybněn natolik, že by k němu soud nemohl při svém rozhodování přihlížet. Ve svém souhrnu umožnily provedené důkazy soudu učinit skutkové a právní závěry, uvedené ve výroku tohoto rozsudku. V porovnání s obžalobou nalézací soud ve skutkové větě výroku rozsudku určité údaje upřesnil, čímž soud míní zejména časové údaje, týkající se chronologického sledu událostí. Stejně tak soud upřesnil a konkretizoval nože, použité k útoku na každou ze čtyř obětí. Rovněž rozsah a charakter fyzického zranění každé ze tří usmrčených obětí byl podrobně konkretizován, a to s odkazem na závěry znaleckých posudků. Nalézací soud rovněž považoval za podstatné doplnit do popisu skutkové větě i prokázané okolnosti, které vlastnímu trestnému jednání obžalovaného předcházely, neboť dostatečně odráží jak jeho motiv, tak i znaky příslušné formy zavinění, což bude rozvedeno dále. Nalézací soud tedy podanou obžalobu

akceptoval v plném rozsahu, avšak s odkazem na důkazy provedené u hlavního líčení dílčím způsobem popis skutkové věty upřesnil a doplnil tak, aby skutková věta dostatečně odrážela zejména znaky objektivní a subjektivní stránky příslušné skutkové podstaty trestného činu, která byla na jednání obžalovaného M.P. aplikována.

40. Nalézací soud shora v podrobnostech rozvedl jednotlivé důkazy a skutková zjištění, která z nich učinil. Pro svoje závěry o následně užitě právní kvalifikaci, tedy nalézací soud stručně rekapituluje podstatné důkazy i skutková zjištění, která k jednotlivým částem skutkové věty učinil.
41. Dlouhodobé neshody obžalovaného se členy rodiny prokazuje ve své výpovědi z přípravného řízení především sám obžalovaný, který potvrdil, že výtky členů rodiny vnímal jako svoje urážky. Obžalovaný se hájil tím, že sice na chod domácnosti přispíval, nedokázal potvrdit, kolikrát za poslední roky otci částku 2.000 Kč na energie poslal ani to, čím se vlastně živil. Jeho výpověď v této části byla značně neurčitá, nekonkrétní a zejména nepodložená dalšími důkazy, včetně svědecké výpovědi jeho sestry N. P.. Ostatně shodně jako obžalovaný situaci v rodině a zejména nulový podíl obžalovaného na chodu domácnosti popsala svědkyně N.P., sestra obžalovaného. Svědkyně sama žila v rodině s obžalovaným, i když zřejmě pro svůj nízký věk, příp. submisivní povahu event. pro obavy z obžalovaného, ona sama mu nikdy jeho chování, na rozdíl od ostatních poškozených, které obžalovaný usmrtil, nevytýkala. Nalézací soud považuje za podstatné jednoznačné vyjádření svědkyně o tom, že obžalovaný na domácnost nepřispíval, nijak se žádnými pracemi nepodílel na jejím chodu, ale také potvrzení svědkyně o tom, že obžalovaný napadal ostatní členy rodiny, a to do té míry, že musela být přivolána hlídka Policie ČR. Její výpověď koresponduje s výpovědí svědka V.P., jejího strýce, který dokonce získal informace od bratrance, příslušníka Policie ČR, o tom, že kvůli chování obžalovaného musela být do rodiny policie přivolána. V tomto směru jsou navíc údaje obou svědků objektivizovány i listinnými důkazy např. záznamy o přestupkovém řízení. Svědkyně sama uvedla, že otec se k ní choval vždy dobře, snažil se obstarat peníze. Vždycky, když měl čas, tak se snažil jím věnovat. Fyzické tresty nezažila.
42. Prodej spoluvlastnického podílu na rodinném domě obžalovaným potvrzuje rovněž ve své výpovědi sám obžalovaný, když jeho výpověď je ve shodě opět s výpovědí svědkyně N. P.. Oba tyto důkazy korespondují s výzvou, kterou svědkyně a ostatní poškození obdrželi od nové majitelky spoluvlastnického podílu a ostatně jsou v souladu i s dopisem, kterým ostatní členové rodiny obžalovaného vyzvali, aby se během několika dnů z rodinného domu vystěhoval, neboť již není jeho spoluvlastníkem.
43. Vlastní rozhodnutí obžalovaného, tj. jeho úmysl vyříditi si to s ostatními členy rodiny, sourozenci V. a A. a otcem J. pomocí nože, prokazuje především vlastní doznání obžalovaného, které v podrobnostech učinil v přípravném řízení. Obžalovaný potvrdil, že se takto rozhodl po obdržení dopisu, tj. 27. 4. 2022. I když na svoji obhajobu uváděl, že do poslední chvíle nevěděl, jestli se zamýšleného jednání skutečně dopustí, další objektivně prokázané skutečnosti svědčí o tom, že zamýšlený následek skutečně způsobil. Z hlediska následných závěrů nalézacího soudu o naplnění příslušné formy úmyslného zavinění, je podstatné vyjádření obžalovaného o tom, že následující den sledoval příchody a odchody ostatních členů rodiny tak, aby mohl vše na den 29. 4. 2022 řádně napláňovat. Tento den potom také obžalovaný rozhodujícím způsobem jednal. Podstatné je rovněž vyjádření obžalovaného o tom, že se rozhodl ušetřit, tj. neusmrtil svoji sestru N., což navíc zcela racionálně vysvětlil tím, že ona proti němu nikdy nevystupovala. V této části jeho vyjádření koresponduje rovněž s výpovědí svědkyně N. P..
44. Rozhodující události, tj. **trestněprávně významné jednání obžalovaného ze dne 29. 4. 2022** jsou prokazovány především jeho doznáním, které učinil v rámci výpovědi v přípravném řízení a dílčím způsobem i v rámci hlavního líčení. U hlavního líčení obžalovaný sice zásadně trestné jednání nepopíral, avšak k většině detailních skutečností se nedokázal konkrétně vyjádřit. Jeho jednání vůči

poškozenému bratru V. je prokazováno především jeho doznáním, když četnost útoků pomocí nože a způsobený rozsah a charakter zranění poškozeného V.P. prokazuje zejména znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Takto zjištěné skutečnosti korespondují i bojovými noži, které byly u obžalovaného zajištěny, když na nich byly detekovány stopy DNA, které byly odbornou expertizou ztotožněny s DNA poškozeného V.P.. Vše je ostatně rozvedeno v úvodní pasáži odůvodnění tohoto rozsudku, včetně obdobné kriminalistické expertizy ochranných rukavic, které obžalovaný při útocích na poškozené použil.

45. Z hlediska časového je chronologický sled událostí prokazován také kamerovými záznamy z veřejného prostranství před rodinným domem P. v ulici XXXXX, které dokumentují v ranních hodinách 29. 4. 2022 především odchod poškozené N. P. a následně odchod a příchod poškozené A.P.. Další trestněprávně významné jednání obžalovaného z 29. 4. 2022 v době kolem 10.20 hod. je kromě výpovědi obžalovaného prokazováno i údaji, které v rámci vysvětlení poskytly J.H. a H.S.. Obě slyšené osoby se v té době prohybovaly v blízkosti rodinného domu P. a potvrdily, že z otevřeného okna slyšely nějaký křik, mužský hlas. Nalézací soud považuje za nepodstatné jejich odlišné vyjádření o tom, jaká slova každá z nich slyšela, event. zda křik a jednotlivé věty vycházely z okna údajně v prvním patře. V této době totiž obžalovaný usmrtil svého bratra V.P., který měl pokoj v přízemí. Obžalovaný bratra usmrtil jako prvního, a to za pomoci dvou bojových nožů, což rovněž sám doznal, když jeho doznání je rovněž v souladu se zajištěnými biologickými stopami, které byly následně vyhodnoceny kriminalistickou expertizou, jak je rozvedeno shora. Rozsah a charakter zranění poškozeného V.P., který utrpěl nejméně **80 zásahů těmito bojovými noži**, tedy řezné, sečné, bodnořezné rány je prokazován rovněž znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Tento posudek pak koresponduje i s výsledky ohledání místa činu, pořízenou fotodokumentací a zajištěnými stopami na místě samém, především pak v pokoji, který obýval poškozený V.P., kde byl také zavražděn a bylo zde nalezeno jeho tělo.
46. Krátce po usmrcení svého bratra V. jednal obžalovaný obdobným způsobem, a to tak, že opět za pomoci stejných bojových nožů zaútočil na svoji sestru A. Jeho jednání je prokazováno především jeho vlastním doznáním, když chronologický sled těchto událostí, tj. původní odchod a následně příchod poškozené A.P. do rodinného domu opět prokazují kamerové záznamy z veřejného prostranství před rodinným domem. Na místě, zejména pak na použitých nožích, byly zajištěny opět biologické stopy, z nichž byla detekována DNA, která byla kriminalistickou expertizou vyhodnocena, jak je rovněž rozebráno shora. Obžalovaný jednal vůči poškozené A. tak, že **jí zasadil nejméně 104 bodné, sečné a bodnořezné rány**. Vedle jeho doznání je také tato část jeho trestného jednání dokumentována především znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství k rozsahu a charakteru zranění poškozené, jakož i výsledky ohledání místa činu a pořízenou fotodokumentací. V souvislosti s útokem na poškozenou A., byť se trestné jednání obžalovaného velmi podobá předchozímu útoku na poškozeného V.P., musí nalézací soud poukázat na zjištění znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, která byla podstatným důkazem pro závěry soudu o naplnění dalšího formálního znaku kvalifikované skutkové podstaty spočívajícího v tom, že obžalovaný jiného usmrtil „trýznivým způsobem“, jak bude rozvedeno dále. Ostatně i sám obžalovaný potvrdil, že se poškozená A. z počátku jeho útoku bránila, a to dokonce tak, že on sám při konfliktu sebe zranil jedním z těchto bojových nožů. Jeho doznání je ostatně v souladu s protokolem o prohlídce jeho těla včetně pořízené fotodokumentace a zajištěných a poškozených tepláků obžalovaného. Nalézací soud považuje za podstatné závěry znaleckého posudku, z nichž bylo zjištěno, že zranění, které poškozená A. utrpěla, tj. poranění horních končetin, obličeje, zadních partií krku a zadních částí hrudníku svědčí o tom, že pozice poškozené a útočnicka se měnila. Z toho znalci dovodili, že poškozená při počátku útoku byla při vědomí. Ostatně sám obžalovaný opakovaně uvedl, že poškozená A. se bránila a také křičela. Podle názoru nalézacího soudu se poškozená v počátcích svého útoku zcela důvodně domnívala, že křikem může přivolat svého bratra V., který, podle jejích informací, byl doma a který by jí mohl pomoci. Pochopitelně nevěděla v tento okamžik, že její bratr V. již zemřel. Pro závěry o užití tohoto

kvalifikačního znaku, tj. spáchání trestného činu „trýznivým způsobem“ svědčí znalecké zjištění, že z poranění více tělesných partií, poranění kostí, šlach a středového nervu, znalci dovodili, že **utrpěná zranění** byla pro poškozenou A.P. natolik bolestivá, že **dosáhla hranice snesitelnosti**. Celkově považuje nalézací soud za nezbytné podotknout, že obžalovaný M.P. v případě tohoto mimořádně rozsáhlého násilného trestného jednání jednal velmi promyšleným a racionálním způsobem. Sám potvrdil, že v mezidobí, tj. před příchodem své sestry N., kterou usmrtit nechtěl a současně i před příchodem svého otce J., kterého naopak usmrtit chtěl, odtáhl z předsíně tělo poškozené sestry A.. Tuto poškozenou totiž obžalovaný usmrtil v předsíni. Odtažení jejího těla do kuchyně je, podle názoru soudu, zcela logické a racionální proto, že v okamžiku, když by jeho sestra N., event. i otec vstoupili do dveří, zahlédli by tělo sestry A. v kaluži krve, mohl každý z nich ihned z rodinného domu utéct, event. do něj vůbec nevstoupit. Obžalovaný by potom každého z těchto poškozených musel pronásledovat. Sám by mohl být zadržen teoreticky ještě předtím, než by stačil usmrtit svého otce, jak byl rozhodnut. Obžalovaný M.P. potvrdil, že po odklizení těla sestry A. z předsíně, zde ještě vytřel podlahu, i když ne zcela do čista. Jeho výpověď v tomto směru koresponduje s výpovědí svědkyně N. P. a je dokumentována rovněž výsledky ohledání místa činu i pořízenými fotografiemi z těchto prostor, na kterých jsou zcela jasně zřetelné krevní stopy na podlaze.

47. **Trestněprávně významné jednání obžalovaného vůči jeho sestře N.** je prokazováno opět především jeho výpovědí, byť se nejedná o zcela bezvýhradné doznání. K této části skutkového děje měl nalézací soud, kromě výpovědi obžalovaného, jediný přímý důkaz, a to svědeckou výpověď svědkyně N. P., která je rovněž rozvedena shora. K útoku na poškozenou N. došlo po 12.00 hod., což je opět prokazováno především kamerovými záznamy, zachycujícími veřejné prostory před rodinným domem P.. Časové údaje pak rámcově potvrzuje nejen obžalovaný, ale zejména svědkyně N.P.. V souvislosti s touto částí skutkového děje považoval nalézací soud za nezbytné také do popisu skutku doplnit údaje o tom, že poškozená při vstupu do rodinného domu, resp. do předsíně zahlédla na podlaze krevní stopy, což ostatně v každém člověku, natož pak v dospívající dívce, kterou N.P. byla samo o sobě vyvolá okamžité obavy nebo strach o svoje zdraví, o svůj život, obavy z toho, co se stalo, resp. co se může stát. Vůči své sestře tj. poškozené N., obžalovaný jednal **násilím**, a to tak že jí rukou chytil pod krkem, natlačil nejdříve do rohu a později do místnosti WC. Současně obžalovaný použil **pohružku násilí** spočívající v tom, že jí vyhrožoval, že pokud se nebude chovat, jak on chce, dopadne to s ní špatně. K zesílení své výhrůžky držel v ruce nůž, dokonce na úrovni její hlavy, která směřovala nahoru. Že se nejedná o pohružky míněné nikoliv vážně, bylo zcela zřejmé poškozené z toho, že obžalovaný sám byl v tomto okamžiku silně rozrušený, měl rychlý dech, a proto se sama jeho výzvám podvolila. Obžalovaný použil nejen pohružky násilí, ale i pohružky **jiné těžké újmy**. Logicky poškozená, když viděla na zemi krevní stopy, viděla silně rozrušeného obžalovaného, který proti ní použil násilí a dokonce i nůž, měla natolik intenzivní a mimořádné obavy o svůj život a zdraví, že logicky věřila, že jí obžalovaný může jakkoliv ublížit nebo jí dokonce zabít. Výpovědi poškozené N. P. byly tyto skutečnosti bezevýtku prokázány, stejně jako fakt, že obžalovaný v té době měl v jedné ruce nůž. Svědkyně nůž sice blíže, např. pomocí výrobní značky, identifikovat nedokázala, ale důvodně se lze domnívat, jak nalézací soud uvedl shora, že to byl běžný kuchyňský nůž. Jeho popis, který poškozená uvedla, je zcela spolehlivým podkladem pro závěr soudu o tom, že obžalovaný proti ní zaútočil „**se zbraní**“. Celkově tedy obžalovaný M.P. tímto způsobem, tj. násilím, pohružkou násilí, pohružkou jiné těžké újmy dokonce za použití zbraně, tj. nože, poškozenou N.P. **donutil, aby něco konala**. Poškozená potvrdila, že na základě těchto výzev obžalovaného se musela svléknout pouze do spodního prádla a odevzdat mu svůj mobilní telefon. Kromě toho, aby něco konala jí obžalovaný také **nutil, aby něco trpěla**, neboť poškozenou zatlačil do místnosti WC bez oken a světla, které zhasl, bez možnosti přivolat pomoc sobě pomocí mobilního telefonu a především jí zcela zásadním způsobem omezil na osobní svobodě, když ji v této místnosti zamknul. Opakovaně po dobu cca 3 hodin poškozenou chodil kontrolovat, přes dveře jí opět vyhrožoval. Mimořádně traumatizující

událostí pro poškozenou bylo to, když takto zcela bezbranná a paralyzovaná, tj. zamčená na záchodě slyšela přes dveře, že domů přišel její otec J.. Ze strachu o svoje zdraví a život jej zcela logicky nedokázala varovat, což je, jak potvrdila soudní znalkyně, dosud jejím silně traumatickým zážitkem. Poškozená tedy zamčená v místnosti WC trpěla, když slyšela, jak obžalovaný zpočátku vytírá podlahu, ale později, jak brousí nože. Toto jednání ostatně potvrzuje kromě svědkyně N. P. i sám obžalovaný. V závěru pak poškozená přes dveře slyšela, v době, kdy věděla, že by měl domů přijít její otec, jak se obžalovaný s někým strká, zřejmě pere apod.

48. V závěru skutkového děje **trestné jednání** obžalovaného směřovalo vůči jeho otci J.P., kterého obdobným způsobem jako bratra V. a sestru A. usmrtil. Trestné jednání obžalovaného je prokazováno jeho doznáním a nepřímo i svědeckou výpovědí svědkyně N. P., která tento útok vnímala především sluchově, zamčená a zcela paralyzovaná v místnosti s WC, když nemohla usmrcení svého otce slovně ani fyzicky nijak zabránit nebo se o to pokusit. Obžalovaný pro útok vůči svému otci opět použil dva nože, které byly zajištěny v přípravném řízení. Jednalo se fakticky o stejné nože, které použil k útoku na svého bratra a na svoji sestru A.. Na těchto nožích byly rovněž zajištěny biologické stopy, detekováno DNA, které bylo následně podrobena kriminalistické expertize, jejíž závěry jsou rozvedeny shora. Obžalovaný jednal pomocí těchto dvou bojových nožů tak, že svému **otci zasadil celkem 66 bodnořezných, řezných ran**, a to nejen v předsíni, ale v jednání pokračoval, i když se poškozený snažil bránit útekem, avšak bezprostředně před rodinným domem díky útokům ze strany obžalovaného upadl na zem. Také tohoto poškozeného obžalovaný napadal ranami nožem do té doby, než se doslova, jak sám potvrdil, přestal hýbat. Doznání obžalovaného, kromě výše uvedených věcných důkazů, znalecké expertízy i výpovědi svědkyně N. P., koresponduje i s výsledky ohledání místa činu, jakož i se záznamem o volání na Zdravotnickou záchrannou službu Olomouckého kraje. Poškozeného našel M.H., který záchrannou službu také přivolal. Časový sled událostí opět prokazují kamerové záznamy a z nich pořízená fotodokumentace z prostor před rodinným domem P.. Bezprostřední příčinnou smrti poškozeného J.P., stejně jako V.P. a A.P. bylo vykrvácení v důsledku bodných ran.
49. **Následkem** vzniklým v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného M.P. bylo usmrcení jiné osoby. V nyní projednávané věci byly naplněny dokonce dva formální znaky kvalifikované skutkové podstaty. Tím, že obžalovaný usmrtil celkem tři osoby (sourozence V. a A. a otce J.), naplnil formální znaky § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, tj. spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy **na dvou osobách**. Obžalovaný tyto tři osoby usmrtil postupně, avšak v těsném časovém sledu, veden fakticky stejným motivem. Takto jsou vyloučeny úvahy o naplnění zločinu vraždy v podobě tří samostatných skutků, neboť obžalovaný všechny tři osoby usmrtil jedním skutkem. Druhý formální znak, a to podle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, byl naplněn dokonce v obou zákonem alternativně vyžadovaných formách. Není žádného sporu o tom, že ve vztahu ke všem třem obětem jednal obžalovaný **zvlášť surovým způsobem**. Naplnění tohoto znaku vyžaduje vyšší míru brutality, než je typická pro trestné činy vraždy. Jedná se např. o útoky s užitím zvlášť razantního násilí, které vede k nápadnější devastaci těla oběti, o útoky děletrvajících, zahrnujících větší počet střelných, sečných, bodných ran apod. (R 1/1993). Není však relevantní, do jaké míry oběť surovost útoku vnímala. Nalézací soud rekapituluje, že poškozenému V.P. obžalovaný zasadil nejméně 80 ran, poškozené A.P. nejméně 104 rány a poškozenému J.P. nejméně 66 ran. V souvislosti s posouzením tohoto formálního znaku, tj. spáchání trestného činu zvlášť surovým způsobem, považuje nalézací soud za nezbytné zdůraznit, že jedním z hodnotících kritérií je právě brutalita činu. Způsob provedení každého z těchto tří útoků se zcela vymyká typově obvyklému způsobu usmrcení oběti, tj. zasažení jejího těla útoky, byť nožem, jejichž četnost se zpravidla pohybuje v řádu jednotek, nikoliv v řádu desítek (zde 66, resp. 80), či dokonce přesahující stovku útoků (celkem 104 u poškozené A.). Navíc je třeba mít na zřeteli, že četnost útoků byla stanovena pouze s ohledem na zjištěná zranění. Znalci, kteří zpracovali znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k otázce rozsahu a charakteru zranění každé z těchto obětí uvedli, že nelze vyloučit, že fakticky bylo těchto útoků více, avšak některé směřovaly do

jednoho místa, způsobily jedno zranění. Těla každé z těchto tří obětí byla zcela nápadně devastována, což vedle znaleckých posudků nesporně prokazuje i fotodokumentace pořízená při ohledání místa činu. Obžalovaný tak zcela jednoznačně použil zvláště razantního násilí k tomu, aby takto tělo každé z obětí devastoval. V této souvislosti je nutno opět odkázat na závěry znaleckých posudků z oboru soudního lékařství, resp. výčet a charakter zranění, který je uveden rovněž ve skutkové větě výroku rozsudku. Nalézací soud považuje za podstatné zdůraznit, že obžalovaný, jak ostatně sám doznal, jednal zcela cíleně a promyšleně. Obžalovaný totiž v rámci své výpovědi opakovaně potvrdil, že útoky od samého počátku primárně směřoval do krku každé oběti, neboť toto místo považoval za nejsnadněji zranitelné. Navíc, a to považuje nalézací soud rovněž za zcela podstatné, ani jedna z obětí obžalovaného před svým usmrcením nikterak fyzicky neohrožovala, nezavdávala mu příčinu k takovému fyzickému útoku na sebe sama, i když ani to by pochopitelně nemohlo obžalovaného vyvinut z takto mimořádně brutálního trestného jednání vůči každé z obětí. I přes úvodní zásahy poškozeného do krku každé z obětí, on sám však, jak opakovaně potvrdil, a jak prokazují příslušné znalecké posudky, v útocích na poškozené pokračoval, a to do dalších míst jejich těla. Obžalovaný zasadil každé z obětí několik desítek ran bojovým nožem, a to až do okamžiku, kdy, jak opět sám potvrdil, se každá z obětí přestala hýbat. Je nutno zdůraznit, že k útoku na každého z těchto tří poškozených obžalovaný použil nikoliv běžné nože, ale nože bojové s délkami čepele 19 cm, resp. 20,5 cm a dokonce při každém z útoků držel nůž v každé ruce, měl přitom nasazeny dokonce bojové rukavice, aby chránil při útoku sám sebe. I laicky je zcela zřejmé, že k dosažení zamýšleného cíle, tj. usmrcení každé z obětí pomocí takovýchto nožů, by obžalovanému postačovaly útoky v řádu jednotek. Pro naplnění formálního znaku kvalifikované skutkové podstaty, tj. usmrcení jiné osoby zvláště surovým způsobem, tj. pro posouzení brutality trestného jednání obžalovaného, je rovněž podstatné zjištění, že obžalovaný útočil právě dvěma noži, a to s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou oběma noži současně. Před závěrečným útokem na svého otce J.P. obžalovaný dokonce oba nože, krátce předtím použité k útokům na sourozence V. a A., ještě brousil. Toto sám potvrdil. Tuto skutečnost, potvrdila i svědkyně N.P..

50. Dalším formálním znakem, který může být naplněn alternativně pro závěry nalézacího soudu o užití právní kvalifikace podle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku je usmrcení jiné osoby **trýznivým způsobem**. Pro naplnění tohoto formálního znaku je z hlediska teoretického podstatné, jak útok vnímala oběť. V případě poškozené A.P., která v důsledku útoku ze strany obžalovaného zemřela, pochopitelně absentovala její event. svědecká výpověď. Nalézací soud se proto ve svých právních závěrech opíral především o stanovisko soudních znalců, kteří zpracovali znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, právě k otázce rozsahu a charakteru zranění poškozené A.P.. Za trýznivý způsob usmrcení jiné osoby lze, podle ustálené soudní praxe, považovat i těžce snesitelné bolesti po kratší dobu, jak tomu bylo podle závěrů soudních znalců i u poškozené A.P.. Vzhledem k celkové situaci, charakteru útoku na poškozenou, to dokonce v rodinném domě, kde byla doma a kam se vrátila po krátké procházce se psem a byla zde zcela nečekaně napadena ze strany svého bratra, a to bez jakýchkoliv varovných signálů v podobě např. v podobě předchozí hádky, lze v jejím případě utrpené útrapy považovat za kombinaci fyzických a psychických útrap. Také poškozená A.P. byla napadena obžalovaným, který k útoku použil dva bojové nože, avšak ona na rozdíl od svého bratra V. a otce J. se snažila zpočátku zřejmě intenzivně bránit. Její psychické útrapy byly zesíleny tím, že křikem nebyla schopna přivolat svého bratra V., o němž se pochopitelně mohla domnívat, že by jí pomohl. V okamžiku svého napadení poškozená nevěděla, že její bratr již zemřel. Tyto psychické útrapy, kdy byla sama, jako mladá žena, vystavena útoku ze strany obžalovaného, svého bratra, nejen staršího, ale podstatně lépe fyzicky disponovaného, byly kombinovány právě s fyzickými útrapami. Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, bylo prokázáno, že vzájemná poloha útočnicka a oběti se měnila, o čemž svědčí zranění na zádech na krku apod. Podle závěrů znalců je zřejmé, že poškozená prvotní útoky mající charakter zejména fyzického trýznění vnímala a tedy způsobené

útrapy pocítovala, když bolestivost, podle závěrů soudních znalců, byla na samé hranici snesitelnosti. Ostatně i sám obžalovaný potvrdil, že jeho sestra A. se v počátku útoku intenzivně bránila a on sám se díky tomu dokonce zranil na noze. Naplnění tohoto formálního znaku, tj. usmrcení jiné osoby trýznivým způsobem, podle názoru nalézacího soudu, prokazatelně není vyloučeno proto, že by poškozená A.P. ztratila vědomí již po první ráně a další část útoku nevnímala. Závěry soudních znalců svědčí naopak o tom, že útoky vnímala včetně bolesti na hranici snesitelnosti.

51. Znaky kvalifikované skutkové podstaty byly jednáním obžalovaného naplněny i útokem **vůči poškozené N.P.**, které bylo kvalifikováno soudem jako **zločin vydírání podle § 175 trestního zákoníku**. Obžalovaný totiž k zesílení svých výhrůzek, že použije další násilí, způsobí jí těžkou újmu na zdraví apod., když současně nebo alespoň předtím jí levou rukou, v níž nůž neměl, chytil pod krkem a zatlačil do rohu, resp. výhrůžkami, že jí způsobí jinou těžkou újmu, použil nůž. Jednalo se o nůž s dřevěnou rukojetí o délce čepele cca 20-30 cm, což je prokázáno především výpovědí svědkyně N. P.. Podle názoru nalézacího soudu není nejmenšího sporu o tom, že takový nůž naplňuje podmínky ustanovení § 118 trestního zákoníku a má charakter **zbraně**. Zbraní se totiž podle platné právní úpravy rozumí cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Obžalovaný M.P. použil zbraně, tj. tohoto nože k překonání nebo zamezení případného odporu poškozené N. P., a to dokonce nejen tím, že měl nůž viditelně u sebe, ale dokonce tím, že jej zvedl až do oblasti hlavy, takže čepel směřovala nahoru. Rovněž tyto skutečnosti potvrzuje svědkyně N.P.. Formální podmínka kvalifikované skutkové podstaty § 175 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, tj. spáchání zločinu vydírání se zbraní tak byla zcela naplněna, a to s odkazem na zákonné podmínky spáchání trestného činu se zbraní ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku.
52. V souvislosti se zločinem vydírání podle § 175 trestního zákoníku považuje nalézací soud za nezbytné rovněž reagovat na důkazní situaci, zejména zprávy o psychickém stavu poškozené N. P.. Informace takto zjištěné skýtaly podklad pro úvahy o naplnění formálního znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, tj. způsobení následku na zdraví poškozené v podobě tzv. **těžké újmy na zdraví**. Nalézací soud však tohoto kvalifikačního znaku neužil, neboť pro takové závěry neměl objektivní důkazy. Na úvod je třeba konstatovat, že těžká újma na zdraví je definována v ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku jako „jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění“, přičemž tato újma na zdraví musí odpovídat alespoň jednomu z taxativně uvedených typů (§122 odst. 2 písm. a)-i) trestního zákoníku). V případě poškozené N. P. by teoreticky přicházela v úvahu aplikace ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, tj. delší dobu trvající porucha na zdraví, a to zdraví duševního, popř. delší dobu trvající vážné duševní omezení (viz R 9/1981-II., R 51/1993). Podle ustálené soudní praxe jde o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, které by omezovalo život poškozené po dobu nejméně 6 týdnů. Posttraumatická stresová porucha, na kterou intervenující psychologka PhDr. Michálková ve své zprávě u poškozené upozornila, je však diagnóza psychiatrická, uvedená v Mezinárodní klasifikaci nemocí pod kódem F43. K jejímu finálnímu a objektivnímu diagnostikování je tak oprávněn pouze lékař psychiatr. Nalézací soud nikterak nezpochybuje odbornou erudici klinické psychologky PhDr. Zuzany Michálkové Ph.D., která má poškozenou N.P. ve své péči, a to vzhledem k úzkému propojení jejího oboru psychologie s oborem psychiatrie. Zcela důvodně se lze domnívat, že ošetřující psychologka má potřebné znalosti proto, aby mohla relevantně vyhodnotit psychický stav svého pacienta, což ostatně v případě poškozené N. P. učinila ve své zprávě z 9. 3. 2023. Nalézací soud však při svém rozhodování musí akceptovat pouze důkazy, které jsou pro trestní řízení relevantní. Takovým důkazem by mohl být pouze znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. K přijetí adekvátních závěrů by však musel soudní znalec poškozenou vyšetřit. Lze očekávat, že by se muselo jednat o několikahodinové a možná i opakované vyšetření poškozené, které by však zcela nepochybně znamenalo ožívování těchto, pro ni velmi traumatických, událostí v její paměti. Vzhledem k mimořádně závažnému duševnímu stavu poškozené i s poměrně dlouhým časovým odstupem od traumatických událostí, což je ostatně popsáno právě v této zprávě

PhDr. Zuzany Micháلكové Ph.D., by bylo možné zcela důvodně očekávat zhoršení zdravotního stavu poškozené. Poškozená, která se nadále podrobuje intenzivní psychoterapii, směřující k její alespoň částečné stabilizaci a možnosti zařadit se alespoň dílčím způsobem do dříve běžného života, by tak byla vystavena nutnosti vybavovat si všechny traumatické události, které prožila. Po zvážení všech rozhodných okolností tohoto mimořádně závažného případu, rozhodl nalézací soud upustit od doplnění dokazování takovým znaleckým posudkem. I za hypotetického předpokladu, že by znaleckým posudkem byla posttraumatická stresová porucha u poškozené N. P. potvrzena a byly by tak opatřeny důkazy pro aplikaci § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, nedošlo by přesto k žádnému zásadnímu zvratu v užití právní kvalifikace a zejména v možnosti trestání obžalovaného M.P.. Teoreticky aplikovaná skutková podstata § 175 odst. 3 trestního zákoníku sice umožňuje uložit pachateli přísnější trest (5-12 let), než dosud spolehlivě prokázaná skutková podstata § 175 odst. 2 trestního zákoníku (2-8 let), ale soud považuje za zcela dostatečný právní rámec pro rozhodování o trestu, ukládaného obžalovanému M.P. v intencích § 140 odst. 3 trestního zákoníku. Tato nesporně aplikovaná skutková podstata § 140 odst. 3 trestního zákoníku totiž umožňuje pachateli uložit nejen trest odnětí svobody v trvání 15-20 let, ale dokonce i trest výjimečný. Nalézací soud proto velmi důsledně preferoval ochranu poškozené N. P., která má v tomto procesu dokonce postavení zvlášť zranitelné oběti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů. V době spáchání trestného jednání obžalovaného byla totiž N.P. osobu mladší 18 let, tedy v postavení **dítěte**. Nalézací soud, stejně jako další subjekty uvedené § 3 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů, je povinen postupovat tak, aby u oběti nedocházelo k prohlubování újmy způsobené oběti trestným činem, nebo dokonce k druhotné újmě. Tato práva oběti, tj. N. P. nalézací soud preferoval před aplikací formálního znaku § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku na trestné jednání obžalovaného. Ostatně takový postup soudu není na újmu ani právu obžalovaného na spravedlivý proces, neboť s sebou nepřináší zhoršení jeho procesního postavení, ale naopak je do jisté míry v jeho prospěch.

53. Následkem, vzniklým v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného M.P. dne 29. 4. 2022 bylo především postupné usmrcení tří osob, a to sourozenců V. a A. a otce J.. Takto byl porušen opakovaně především zájem společnosti na ochraně života fyzických osob. Tento zájem společnosti je chráněn ustanovením § 140 trestního zákoníku jako **objekt** zvlášť závažného zločinu vraždy. Smrt každého z těchto tří poškozených je nade vše pochybnost následkem zcela neodstranitelným. Nalézací soud považuje ze nezbytné zdůraznit, že život člověka je prvořadou hodnotou na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zájem, což je ostatně vyjádřeno i v článku VI. Listiny práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Citované zákonné ustanovení zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být zbaven života.
54. Dalším následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, a to jeho útokem vůči poškozené N.P. bylo porušení zájmu společnosti na ochraně svobodného rozhodování člověka. Tento zájem společnosti je chráněn v ustanovení § 175 trestního zákoníku jak **objekt** zločinu vydírání.
55. Vedle znaků objektivní stránky (jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi) a znaků objektu se nalézací soud zabýval i dalšími obligatorními znaky zločinu vraždy a zločinu vydírání. Nezbytným **znakem subjektu**, tj. pachatele každého z těchto zločinů je jeho **věk a jeho přičetnost**. Z provedeného dokazování bylo jednoznačně zjištěno, že obžalovaný M.P. byl v době spáchání těchto zločinů (dne 29. 4. 2022) pachatelem zletilým (nar. XXXXX), čímž naplnil podmínku věku podle § 25 trestního zákoníku. Podmínka přičetnosti podle § 26 trestního zákoníku vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a své jednání ovládat. Pokud některá z těchto dvou složek přičetnosti prokazatelně absentuje, není takový pachatel za tento čin trestně odpovědný (§ 26 trestního zákoníku). V případě, že rozpoznávací nebo ovládací schopnost pachatele pro jeho duševní poruchu v době spáchání činu

je prokazatelně podstatně snižená, je takový pachatel zmenšeně přičetný (§ 27 trestního zákoníku). Takovou skutečnost pak soud zohledňuje při ukládání trestu (§ 40 trestního zákoníku).

56. S ohledem na zcela mimořádný případ, z hlediska způsobu provedení zločinu vraždy a jeho následku, věnoval nalézací soud otázce přičetnosti obžalovaného zvýšenou pozornost. Základním důkazem pro závěry nalézacího soudu byl **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie**, zpracovaný soudními znalci MUDr. Petrem Nedomou a Mgr. Michalem Perníčkou Ph.D. (č. l. 669 a násl.), jakož i výslech obou soudních znalců u hlavního líčení dne 21. 3. 2023.
57. **Soudní znalec MUDr. Petr Nedoma**, který jako psychiatr vyšetřoval obžalovaného M.P., u hlavního líčení setrval na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku (zejména str. 741 a násl.). Soudní znalec, jako psychiatr, potvrdil, že u obžalovaného byla diagnostikována schizoidní porucha osobnosti. Před určením této diagnózy byl obžalovaný standardně vyšetřen. K dotazu obhájkyňně soudní znalec uvedl, že vyšetření obžalovaného trvalo asi 1 – 1,5 hod. a celkové vyšetření, které provedl společně se znalcem psychologem trvalo 2-3 hodiny. Diagnóza byla zcela jednoznačná, rozhodně se nejednalo o hraniční příznaky. Kromě této schizoidní poruchy osobnosti u obžalovaného nebyla diagnostikována žádná jiná duševní porucha nebo choroba. U hlavního líčení soudní znalec vysvětlil, že schizoidní porucha osobnosti se typicky projevuje poruchou vyjadřování a vnímání emotivity, citu. Schizoidní v tomto případě znamená, že pacient je tzv. uzavřený do sebe. Tyto osoby jsou málo komunikativní, nedokážou přijímat ani vyjadřovat svoje emoce, mají svůj vnitřní svět. Jsou přemýšliví, hloubaví, uzavření do sebe a nenavazují žádné kontakty se svým okolím. V dospělosti mají také problémy s navazováním partnerských vztahů, udržováním zaměstnání a žijí ve svém introspektivním vnitřním světě. Při stanovení této diagnózy soudní znalec vycházel z klinického pohovoru s obžalovaným a následně byla diagnóza potvrzena v rámci psychologického zkoumání také testovým vyšetřením, které provedl druhý soudní znalec. Soudní znalec MUDr. Petr Nedoma u hlavního líčení dále vysvětlil, že v rámci schizoidní poruchy osobnosti jsou popisovány ještě dva subtypy. První subtyp je pacient, který je uzavřený do sebe, je urážlivý a pokud vnímá své okolí jako negativní, tak jakoukoliv křivdu shromažďuje sám v sobě, ale není nějakým způsobem útočný nebo agresivní. Druhým subtypem je pacient, který je expanzivní, je naopak s touto agresí smířen a je schopen ji použít. Podle názoru soudního znalce právě tento subtyp odpovídá obžalovanému M.P.. Znaky agresivity zkoumal především soudní znalec psycholog, protože u obžalovaného se v minulosti objevovalo několik agresivních útoků, které byly směřovány do rodiny. Za podstatné považuje nalézací soud zcela jednoznačné závěry soudního znalce psychiatra, tj. MUDr. Petra Nedomy, které byly podstatné pro následné právní závěry, týkající se trestní odpovědnosti, resp. přičetnosti obžalovaného. Soudní znalec nejdříve vysvětlil, že rozpoznávací schopnosti jsou definovány jako schopnost myšlení a vnímání, tj. schopnosti správně vnímat realitu a sebe sama, a to ve vztahu ke konkrétnímu trestnému činu. Rozumové schopnosti pachatele musí být tedy takové, že je schopen si uvědomit, že to, co dělá, je trestný čin. Tato jeho schopnost není narušována nějakou duševní chorobou nebo poruchou. Takový stav u obžalovaného byl diagnostikován a rozpoznávací schopnosti byly hodnoceny soudním znalcem jako plně zachovalé. Soudní znalec poukázal na to, že jednání obžalovaného bylo připravováno nebo dlouhodobě promyšleno. Obžalovaný sám potvrdil, že se na trestný čin připravoval tak, že se k němu nejdříve rozhodl, po tomto rozhodnutí si nachystal nástroje, sledoval pohyb oběti tak, aby mohl účinně trestný čin vykonat. Toto všechno jsou podle znalce součástí zachovalých rozpoznávacích schopností. Ovládací schopnosti jsou definovány jako schopnosti jednat, dokončit své jednání, příp. se tohoto jednání nějakým způsobem zdržet. Znovu je zde podmínkou, aby pachatel trpěl nějakou duševní nemocí, která by mu v tom zabraňovala. Schizoidní porucha osobnosti ovšem takovou nemocí není. V rámci schizoidní poruchy osobnosti, která byla u obžalovaného diagnostikována, byl obžalovaný kdykoliv schopen svoje jednání přerušit, nepokračovat v něm nebo jej tedy fakticky ukončit. Rovněž ovládací schopnosti byly ze znaleckého, tj. psychiatrického pohledu hodnoceny jako zcela zachovalé. Soudní znalec potvrdil,

že touto schizoidní poruchou osobnosti trpěl obžalovaný v době spáchání trestného jednání, které je mu kladeno za vinu a fakticky je tato duševní porucha u obžalovaného přítomna dosud. Jeho onemocnění však není medicínsky ovlivnitelné. Jakékoliv nařízení ochranného léčení, ať už v ambulantní nebo ústavní formě by bylo zcela bezpředmětné a mělo by se svým účinkem. Za adekvátní lze považovat odpovídající psychoterapeutický program, avšak jeho výsledky budou odvislé od toho, jestli bude obžalovaný ochoten v rámci terapeutického programu spolupracovat a bude mít zájem na tom, aby svoje povahové odchylky změnil.

58. K dotazu obhájkyň soudní znalec vysvětlil, že ačkoliv byla u obžalovaného diagnostikována schizoidní porucha osobnosti, byly projevy této duševní nemoci u něj natolik zjevné, že diagnózu bylo možno prakticky stanovit během poměrně krátké doby. Psychiatrické vyšetření obžalovaného trvalo asi 1-1,5 hod. a závěry byly shodné s výsledky psychologického vyšetření. Soudní znalec jednoznačně uvedl, že po vyšetření obžalovaného M.P. neshledali žádné takové příznaky, které by svědčily pro diagnózu schizofrenního onemocnění. Schizofrenie je totiž poměrně rozsáhlá diagnóza, která má několik kategorií a může se projevovat např. jako paranoidní schizofrenie, hebefrenní schizofrenie, simplexní schizofrenie nebo nediferencovaná schizofrenie, event. mohou existovat kombinace těchto schizofrenních onemocnění společně s poruchami emotivity. Jedná se např. o schizoafektivní poruchu, ať už manickou nebo depresivní apod. Vzhledem k rodinné zátěži obžalovaného, kdy jeho bratr byl psychiatrickým pacientem, u něhož byla diagnostikována nediferencovaná schizofrenie, se při vyšetření obžalovaného zaměřili také na tuto event. diagnózu. Jednoznačně však ani v náznaku takové příznaky u obžalovaného nezjistili. Navíc schizofrenní onemocnění se zpravidla objevuje při rodinné zátěži tzv. ob jednu generaci. Sama schizofrenie se po úrazu hlavy neprojevuje, ale mohou nastat schizofrenní příznaky. Pokud je v dospělosti u pacienta diagnostikována schizofrenie zpravidla tato nemoc vypukne v ranné dospělosti mezi přechodem od ukončením studia do běžného života. K dotazu obhájkyň soudní znalec rovněž uvedl, že z hlediska medicínského dosud nebylo verifikováno tedy 100% určeno, že by při vyšetření na magnetické rezonanci bylo možno zjistit příznaky schizofrenie. V případě obžalovaného M.P. schizofrenii jednoznačně po jeho vyšetření vyloučili, neboť u něj nebyly shledány žádné takové příznaky, které by svědčily pro schizofrenní onemocnění. Jasná diagnostická kritéria pro psychotickou poruchu jsou definována jako porucha myšlení, porucha myšlení psychotického charakteru, kdy toto myšlení je narušeno bludnou produkcí, jakéhokoliv typu. Mezi další z klasických příznaků patří poruchy vnímání, které jsou charakterizovány halucinacemi nejružnějšího typu, když dalším příznakem je inadequate emotivita v nejružnější formě, ať už depresivní, manická exotická příp. inadequate chování a projevy. To jsou čtyři základní kritéria pro diagnostikování schizofrenních onemocnění. Žádné z těchto kritérií však při vyšetření u obžalovaného neshledali. Opakovaně tedy soudní znalec vysvětlil, že schizofrenii u obžalovaného nezjistili ani v náznaku proto, že diagnostická kritéria této nemoci neodpovídala zjištěním soudního znalce jako psychiatra, který obžalovaného vyšetřoval a ostatně se neobjevila ani v testovém vyšetření, které pro své znalecké zkoumání provedl druhý soudní znalec, psycholog. Jakákoliv diagnóza se stanovuje na základě toho, co bylo zjištěno, nikoliv na základě toho, co zjištěno nebylo. Jednoznačně tedy schizofrenie u obžalovaného byla vyloučena proto, že nezjistili její příznaky, které jsou pro schizofrenii typické.
59. V rámci své výpovědi u hlavního líčení soudní znalec MUDr. Petr Nedoma také potvrdil skutečnosti, které byly podstatné pro závěry nalézacího soudu o konkrétní výměře trestu odnětí svobody. Soudní znalec uvedl, že již v minulosti, tj. před tímto mimořádně závažným trestným činem se u obžalovaného objevilo několik agresivních záležitostí, které však byly směřovány do rodiny. Šlo o napadení matky, fyzický konflikt s otcem apod. Mimo rodinu agresivní výpady obžalovaného detekovány nebyly. Za předpokladu, že by však obžalovaný delší dobu žil v jiné komunitě, než v primární rodině a díky vztahům s ostatními osobami by u něj vznikly stejné pocity, které se objevily při jeho soužití s ostatními členy v rámci biologické rodiny není, podle závěrů soudního znalce, vyloučeno, že by se mohl obdobného jednání dopustit znovu. U obžalovaného

by totiž mohlo docházet k nárstu nespokojenosti, špatné interpretace emocí, které on není schopen přecíst a vnímat. Soudní znalec výslovně uvedl, že za takové situace se nedá vyloučit, že pokud by obžalovaný delší dobu fungoval v jiné komunitě, kde by způsob jednání a chování té komunity imitoval nějakým způsobem rodinné vztahy, nebo blízké emoční vztahy, mohlo by to být zdrojem obdobného konfliktu.

60. **Soudní znalec Mgr. Michal Pernička Ph.D.**, který provedl psychologické vyšetření obžalovaného, rovněž setrval u hlavního líčení na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku (zejména č. l. 743 a násl.). Při psychologickém testovém vyšetření obžalovaného soudní znalec zjistil, že jeho osobnost je strukturována patologicky, ve formě schizoidní poruchy osobnosti. Mezi jeho charakteristické rysy patří emoční chlad, omezená schopnost vyjadřovat vřelé city vůči druhým lidem, nedostatek blízkých vztahů a nedostatek touhy po nich, stejně jako trvalé upřednostňování samotářských činností, pasivita v chování a malá schopnost zažívat potěšení z různých činností. Obžalovaný má malý zájem o intimitu, necitlivost vůči převládajícím společenským normám a konvencím. Intelektová úroveň obžalovaného však odpovídá pásmu průměru populace. U obžalovaného při znaleckém vyšetření nebyla zjištěna žádná závažná narušení nebo oslabení rozumových funkcí. Obžalovaný je totiž dostatečně rozumově a mravně vyspělý, aby byl schopen chápat smysl trestního řízení a jeho následků. Nalézací soud považuje za podstatné, z hlediska hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného, kterou učinil u hlavního líčení, také závěry soudního znalce spočívající v tom, že obžalovaný ke svému okolí a k přicházejícím informacím se staví spíše nedbale a bez zájmu. Obecně je však schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. U obžalovaného nebyly zjištěny žádné známky narušeného kontaktu s realitou ve smyslu přítomnosti psychotické poruchy. Emocionální stránka osobnosti obžalovaného je však chudá až oploštělá. Jeho volní vlastnosti se jeví jako slabé. Obžalovaný má sklony k pasivitě a naopak nemá rozvinuté žádné zájmy. Obtížnějším situacím v životě má tendenci se vyhýbat. Jeho IQ se orientačně pohybuje kolem hodnoty 90. Svou motivaci k trestnému jednání obžalovaná sám při vyšetření popsal jako mstu, protože tím, že jej otec se sourozenci dopisem vyzvali k tomu, aby se během několika málo dnů z domu vystěhoval, jej naštváli. Sám se cítil bezmocný a chtěl jim to oplatit. Jeho rozhodnutí nasedalo na dlouhodobě konfliktní soužití s poškozenými. V této souvislosti nalézací soud podotýká, že ostatně obdobně obžalovaný vypovídal před orgány činnými v trestním řízení, když v rámci své výpovědi v přípravném řízení svůj motiv pro mimořádně závažný trestný čin popsal a vysvětlil shodně. Soudní znalec dále uvedl, že z psychologického hlediska motivace obžalovaného odpovídá jeho osobnostnímu profilu. Obžalovaný byl totiž rodinnou tlačěn do toho, aby se osamostatnil, což bylo proti jeho zvyklostem a potřebám. Soudní znalec zdůraznil, což ostatně opět odpovídá vyjádření obžalovaného i všem ostatním důkazům, že obžalovaný svůj čin naplánoval a účelně provedl. To mu, podle názoru soudního znalce, umožnily jeho osobnostní rysy necitlivosti, nezájmu o okolí, včetně nejbližšího okolí, ale stejně i nezájmu o sociální normy. Nejednalo se o čin páchaný v afektu nebo pod vlivem nějakého chorobného přesvědčení či dokonce pod vlivem návykových látek. Ve svých závěrech soudní znalec poukázal i na komplikovaný vztah obžalovaného k ostatním členům rodiny, neboť obžalovaný nedokázal svůj vztah blíže popsat nebo analyzovat, avšak to, podle názoru soudního znalce, odpovídá jeho oslabenému zájmu o vztahovou oblast. Obžalovaný sám totiž vztah k poškozeným vnímal jako nepřátelský, což bylo způsobeno tím, že mu vyčítali jeho způsob života, jeho pasivitu. V minulosti sice mělo dojít ze strany obžalovaného k několika agresivním verbálním i fyzickým projevům směrem k poškozeným, ale jinak se obžalovaný většinou stahoval do izolace. Při vyšetření si obžalovaný nevzpomínal na žádné konkrétní negativní zážitky z dřívější doby, nepřátelskou atmosféru a posmívání či psychickou šikanu ze strany rodiny vůči němu. Vše popisoval vágně a obecně. Pouze k nejmladší sestře N. měl, podle svého vyjádření, neutrální vztah, a proto ji nezahrnul mezi ostatní oběti. Jeho sestra N. se domácích interakcí příliš neúčastnila, ale pozitivní pocity k ní obžalovaný necítil.

61. Nalézací soud považuje za podstatné z hlediska ukládaného trestu i další perspektivy resocializace obžalovaného také vyjádření soudního znalce k otázkám jeho agresivity. Soudní znalec po vyšetření obžalovaného M.P. zjistil, že u něj nebyly diagnostikovány primárně zvýrazněné sklony k agresivitě, ale jsou u něj naopak patrné sklony k podrážděnosti, zejména když se cítí být pod tlakem. V minulosti u obžalovaného byly zaregistrovány agresivní projevy ve vlastní rodině. Mimo rodinu se zřejmě agresivních nebo konfliktních projevů nedopouštěl, protože zde se z jakéhokoliv kontaktu stahoval. K agresivním projevům obžalovaného v budoucnu může nejspíš docházet při konfrontaci, kdy má obžalovaný menší možnost se vzdálit. V závěru svého znaleckého zjištění Mgr. Michal Pernička Ph.D. uvedl, že osobnost obžalovaného M.P. je v takto popsané podobě již utvořená a fixovaná. Nelze tedy očekávat další podstatný vývoj. Vzhledem k charakteristické uzavřenosti a nepřístupnosti obžalovaného k sociálnímu působení, nelze očekávat podstatnější efekt případných cílených resocializačních programů. Vhodným nápravným opatřením by tak v jeho případě zůstával především trest samotný. U hlavního líčení, nad rámec svých závěrů vtělených do písemně zpracovaného znaleckého posudku, soudní znalec vysvětlil, že porucha osobnosti není onemocnění jako takové, ale je to povaha, když povahové rysy se skládají v prvních třech letech života člověka. Toto ranné období je velmi citlivé pro rozvoj osobnosti a pokud tam není emoční blízkost, jedinec pravděpodobně ji nebude mít sám osvojenou. Z psychologického hlediska lze vysvětlení tohoto činu hledat v motivaci trestného jednání obžalovaného. Obžalovaný se totiž dostal pod tlak, tedy do situace, která pro něj byla těžko řešitelná. Následně jednal v souladu se svými osobnostními rysy, a to tak že mu bylo v podstatě jedno, jak se cítí druzí, protože sám k nim cítil emoční chlad, nenávisť. Neměl, díky svým osobnostním rysům, problém tyto hranice překročit. Z hlediska psychologického však znalec nemůže zaujmout specifické vysvětlení pro konkrétní jednání obžalovaného vůči každé z těchto tří obětí, které výrazně vybočilo z typového charakteru obdobného zločinu vraždy. Při znaleckém psychologickém vyšetření obžalovaný pouze sdělil, že po usmrcení každé z obětí neměl žádné osobní pocity. Hlavní pro něj bylo ujistit se, zda jsou mrtví. Po odklizení těl se však k obětem nijak nevracel, nijak čin nevzpomínal. Soudní znalec vysvětlil, že právě porucha osobnosti, která byla u obžalovaného diagnostikována, znamená jeho necitlivost. Ve skutečnosti k němu jakékoliv emoce nedojdou, protože je od nich celoživotně odštěpený. Právě tato porucha osobnosti chrání obžalovaného před šokem, který by zpravidla nastal u jiné osoby, která by např. uviděla mrtvého člověka nebo jej dokonce sama zabila. Obžalovaný není schopen si vytvářet citové vazby k jiným osobám, protože jiné osoby jsou mu v zásadě jedno.
62. Za významné považuje nalézací soud i vyjádření soudního znalce ke schopnostem obžalovaného řešit běžné praktické situace v životě. Soudní znalec vysvětlil, že vzhledem k průměrným intelektovým schopnostem je obžalovaný schopen takové běžné situace jako např. jeho situace, kdy byl dopisem vyzván, aby se z rodinného domu vystěhoval, vyřešit. Obžalovaný má náhled, je schopen takové situace uvážít, ale fakticky je pasivní a raději se takovým životním výzvám vyhýbá. Stejně tak byl schopen komunikace s ostatními osobami v rámci rodiny, ale sám ji nevyhledával. To se projevilo např. v tom, že se nezúčastnil pohřbu své matky nebo svého bratra, dokonce ani nevěděl, jestli pohřby proběhly. V rodinném domě, kde žil, nesešel dolů na štedrovečerní večeři. Obžalovaný totiž nemá zájem komunikovat s jinými osobami, raději je sám se sebou. Jeho racionální uvažování se však zcela jednoznačně projevilo v tom, že byl schopen prodat svůj zděděný podíl na rodinném domě a získat tak peníze v situaci, kdy je sám nevydělával. V závěru své výpovědi soudní znalec opakovaně poukázal na to, že obžalovaný sice není primárním agresorem, aby např. bezdůvodně na veřejnosti někoho fyzicky napadl, avšak jeho povahové rysy jsou neměnné a trvalé. Pokud by se totiž dostal do podobné bezvýhodné, nátlakové situace, znovu by se zachoval v souladu se svými osobnostními rysy. Rysy osobnosti obžalovaného jsou již fixované, budou celoživotně stejné, takže u něj hrozí riziko, že pod tlakem se může znovu chovat agresivně. S odstupem času obžalovaný sice projevils lítost k následkům svého trestného jednání, když si uvědomil, že takové řešení bylo nešťastné a příště by ho nevolil, ale rozhodně nikdy

neprojevili lítost k obětem jako takovým. Resocializace obžalovaného je možná, co do kontroly jeho chování, ale není možná, resp. je podstatně snižena co do změny osobnosti a způsobu prožívání. Povahové rysy obžalovaného totiž zůstanou celoživotně stejné. V konečném důsledku totiž obžalovaný lituje spíše sám sebe a toho, jaké následky pro něj bude mít jeho trestné jednání z něhož je obžalován.

63. K dotazu zmocněnce poškozené soudní znalec znovu vysvětlil, že obžalovaný jednal pod tlakem pro něj bezvýchodné situace. On nebyl schopen se osamostatnit a odstěhovat během několika let a najednou se takto měl zachovat během několika dní, tedy najít si podnájem a zařídit si všechno pro sebe včetně případného zaměstnání. Že to měl udělat již v minulosti to samozřejmě vnímal, neboť o tom tlaku od rodiny věděl, ale sám neměl dostatečnou motivaci podle toho jednat. Obžalovaný byl vždy velice pasivní, všechno odkládal, když si našel práci, tak v ní nevydržel déle než dva měsíce, protože pro něj byla vždy moc těžká a vrátil se ke svému způsobu života. K dotazu obhájkyně pak soudní znalec, shodně jako soudní znalec psychiatr, uvedl, že sám se nedomnívá, že by porucha osobnosti byla objektivně zjiřitelná provedením magnetické rezonance mozku. Sám o tom odborné informace nemá, i když je klinický psycholog a toto je spíše záležitostí medicínskou.
64. Tyto závěry znaleckého vyšetření duševního stavu obžalovaného M.P. skýtaly nalézacímu soudu podklad pro závěr o tom, že v době spáchání trestného jednání obžalovaný sice trpěl schizoidní poruchou osobnosti, avšak jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti ve vztahu k tomuto mimořádně závažnému trestnému činu byly zcela zachovány. Soud neměl nejmenší důvod zpochybňovat především závěry soudního znalce psychiatra, které byly podkladem pro rozhodnutí soudu o naplnění **znaku přičetnosti** ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku. Obžalovaný prokazatelně netrpí žádnou duševní poruchou, která by jakkoliv ovlivnila jeho rozpoznávací nebo ovládací schopnosti, event. která by znamenala dokonce jeho neschopnost buď rozpoznat protiprávnost svého jednání, nebo své jednání ovládat. Ani v náznaku tak nenastaly podmínky nepřičetnosti vymezené v § 26 trestního zákoníku, ale ani podmínky zmenšené přičetnosti ve smyslu § 27 trestního zákoníku. Nalézací soud proto uzavřel, že v době spáchání trestných činů byl obžalovaný se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu **plně trestně odpovědný**, když ani v náznaku nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující úvahy o snížené nebo vyloučené trestní odpovědnosti. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje podotknout, že neměl nejmenšího důvodu pochybovat o odborných závěrech především soudního znalce MUDr. Petra Nedomy, který provedl psychiatrické vyšetření obžalovaného. Znalec zcela jednoznačně, z hlediska své odbornosti i dlouhodobé znalecké praxe, přijal znalecké závěry, a také je zcela uspokojivě u hlavního líčení vysvětlil. Právě vyjádření soudního znalce k odborným otázkám, které mu byly pokládány procesními stranami, zejména pak obhájkyní obžalovaného, zcela vyloučily jakékoliv pochybnosti o přičetnosti obžalovaného v době spáchání trestného jednání. Soudní znalec detailně vysvětlil znalecký postup a diagnostické závěry, které jsou navíc ve shodě se závěry soudního znalce psychologa. Podstatné je to, že ani jeden ze soudních znalců neshledal diagnostické podmínky pro úvahy, natož pak pro závěr, o diagnóze schizofrenie, čímž opakovaně argumentovala obhájkyně obžalovaného, a to jak v průběhu vyláčení soudních znalců, tak ve své závěrečné řeči.
65. K právní úpravě přičetnosti vymezené v trestním zákoníku negativně, jako nepřičetnosti (§ 26 trestního zákoníku), resp. zmenšené přičetnosti (§ 27 trestního zákoníku) považuje nalézací soud za nezbytné ještě stručně některé pojmy vysvětlit. Duševní porucha je v podrobnostech upravena v ustanovení § 123 trestního zákoníku. Duševní poruchou se rozumí mimo duševní poruchy vyplývající z duševní nemoci i hluboká porucha vědomí, mentální retardace, těžká asociální porucha osobnosti nebo jiná těžká duševní nebo sexuální odchylka. Duševní poruchu je proto třeba vnímat jako širší pojem, než duševní nemoc. Duševní porucha představuje biologické kritérium v procesu posuzování přičetnosti pachatele, avšak jeho schopnosti rozpoznat protiprávnost svého jednání a své jednání ovládat jsou především psychologickým a právním kritériem. Sama duševní nemoc (někdy též označovaná jako duševní choroba) je pouze jedním z případů duševní poruchy.

Právě mezi tyto duševní nemoci je řazena také schizofrenie, na kterou obhájkyň obžalovaného opakovaně poukazovala jak při výslechu soudních znalců, tak při závěrečné řeči. Ani v náznaku však nebyly zjištěny a diagnostikovány u obžalovaného známky této duševní nemoci. Znovu považuje soud za nezbytné poukázat na zjištění soudního znalce psychiatra MUDr. Petra Nedomy, který výslovně a kategoricky uvedl, že diagnostická kritéria schizoidní poruchy osobnosti u obžalovaného byla zcela jednoznačná a rozhodně se nejednalo o hraniční případ, který by, byť hypoteticky odůvodňoval úvahy i o jiné duševní poruše, resp. nemoci. Pro úplnost musí nalézací soud také upozornit na to, že při řešení otázky přičetnosti pachatele, je z hmotněprávního hlediska pro posouzení trestní odpovědnosti pachatele rozhodující jeho duševní stav v době spáchání trestného činu. Jen stav nepřičetnosti v době spáchání trestného činu totiž může vyloučit nebo případně zásadně omezit jeho trestní odpovědnost. Pokud takový stav nastal před samotným činem nebo s časovým odstupem po činu, nemá tato skutečnost zásadní vliv na posouzení otázky přičetnosti pachatele v době spáchání trestného činu. Mezi duševní poruchou vedle duševní nemoci lze zařadit i těžkou asociální poruchu osobnosti, kterou se rozumí stav pachatele označovaného jako psychopatická osobnost s výrazně asociálními rysy. Tato těžká asociální porucha osobnosti však u obžalovaného diagnostikována nebyla. Nejsou tedy odůvodněny závěry soudu o tom, že obžalovaný trpěl takovou duševní poruchou, která by ovlivnila jeho rozpoznávací nebo ovládací schopnosti. Porucha osobnosti není duševní nemocí (tj. duševní chorobou), ale, jak soudní znalec uvedl, představuje soubor trvalých povahových odchylek od normálu. Tyto odchylky vytvářejí nevyváženou nebo dokonce zvýrazněnou akcentovanou osobnost. Nalézací soud si dovoluje doplnit, že schizoidní porucha osobnosti je v Mezinárodní klasifikaci nemocí zařazena pod diagnostický kód F60.1. Naproti tomu schizofrenie, kterou obhájkyň obžalovaného opakovaně argumentovala a která nebyla u obžalovaného ani v náznaku diagnostikována, je duševní poruchou. Tato duševní porucha je v obecné rovině charakteristická selháváním myšlenkových procesů a zejména sníženou schopností vnímat emoce a reagovat na ně. Nejvýrazněji se schizofrenie projevuje sluchovými halucinacemi, zmatenou řečí a myšlením, příp. bizarními nebo dokonce paranoidními bludy. Z hlediska jazykového je třeba upozornit na výklad pojmu „schizo“, což znamená rozpad nebo rozštěp, a proto je také schizofrenie označována laicky jako rozpad osobnosti. Pojem „schizoidní“ naopak znamená tendence k vnitřní rozpolcenosti nebo rozpornosti. Ani z hlediska jazykového proto nelze oba pojmy směšovat, když z hlediska medicínského, jak zcela jednoznačně vysvětlil soudní znalec MUDr. Petr Nedoma, se jedná o zcela odlišné diagnózy týkající se duševního stavu.

66. **Subjektivní stránka** zločinu vraždy i zločinu vydírání v sobě rovněž zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem subjektivní stránky je **zavinění**, které je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti konstruované v trestním právu jako odpovědnost subjektivní, tj. odpovědnost za zaviněné jednání. Zavinění je v obecné rovině považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Při hodnocení zavinění obžalovaného M.P., a to ve vztahu ke každému z obou zločinů, vycházel soud jednak ze závěrů výše citovaného znaleckého posudku, který se týkal psychického stavu obžalovaného, jakož i z dalších skutkových zjištění, nesporně prokazujících naplnění objektivní stránky, zejména jednání obžalovaného. Nalézací soud na úvod považuje za nezbytné zdůraznit, že obžalovaný M.P. jednal zcela svobodně, aktivně, ale také evidentně zcela racionálně a promyšleně. Jeho jednání rozhodně nebylo dílem okamžitého afektu, tzn. zlomku sekundy, ale šlo o jednání promyšlené do nejmenších detailů. Obžalovaný ostatně sám potvrdil, že si nejen připravil vražedné nástroje, tj. oba bojové nože přesně specifikované ve výroku rozsudku, ale také, že den před útokem sledoval časový program jednotlivých členů rodiny, tak aby se mohl dostatečně připravit na to, v jakém časovém sledu každou ze tří obětí usmrtí. O důsledné promyšlenosti jeho mimořádně závažného jednání svědčí i to, že nože ze své sbírky, které měl ve svém pokoji, sám připravil.

Dokonce, když čekal na svého otce, poté, co usmrtil stejnými noži bratra a sestru, snažil se oba nože ještě nabrousit. O důsledné promyšlenosti pak svědčí i vyjádření obžalovaného, který dobře zvážil, že útoky bude směřovat především do krku oběti, neboť to je nejsnadněji zranitelné místo a zejména každou z obětí napadne zcela nečekaně za situace, když s ní bude v rodinném domě pouze sám. Takto v zásadě vyloučí nejen možnost obrany této oběti, ale vyloučí i možnost pomoci ze strany jiné osoby, která by event. v domě byla přítomna. Rozumové schopnosti obžalovaného M.P. byly znaleckým vyšetřením stanoveny v pásmu průměru. Obžalovaný nejen ukončil středoškolské vzdělání, ale dokonce byl několik let studentem vysoké školy. Znalecky nebyl u obžalovaného zjištěn žádný defekt intelektu. Oprávněně tak lze, podle názoru soudu, uzavřít, že obžalovaný jednoznačně věděl a byl tedy schopen rozpoznat, že pokud bojovým nožem zasáhne fyzickou osobu do jejího těla, zejména pak do oblasti krku, byť by se jednalo pouze o jednu nebo dvě rány, může tuto osobu usmrtit. Útoky obžalovaného, směřující zejména do krku, ale i do hlavy, jakož i do dalších částí těla každé z obětí, zejména do míst, kde se nachází životně důležité orgány, jak bylo ostatně prokázáno znaleckým zkoumáním i pitevním protokolem u každé z obětí, byly nesporně způsobily přivodit smrtelné zranění. Opakovaně je třeba zdůraznit, že obžalovaný jednal cíleně, aktivně a každé z obětí zasadil několik desítek ran, o nichž se zcela důvodně lze domnívat, že takřka každá z těchto ran mohla být, byť sama o sobě, ranou smrtelnou, i když soudní znalci s ohledem na totální devastaci těla každé z obětí, nedokázali poradit ran určit. Obžalovaný tedy jednoznačně věděl, že takovým jednáním může způsobit smrt poškozeného bratra V.P., sestry A.P. a otce J.P. a není sporu o tom, že se tohoto jednání dopustit chtěl. Tím obžalovaný naplnil znaky subjektivní stránky zločinu vraždy, tj. zavinění **ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku**. Nálezací soud se však ztotožnil s obžalobou i v tom, že obžalovaný naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 2 trestního zákoníku, jenž vyžaduje usmrcení jiného s rozmyslem nebo po předchozím uvážení (tzv. premeditace v širším smyslu). Nejedná se sice o zvláštní druh úmyslu, ale o zvláštní kvalifikační okolnost v případech úmyslného usmrcení. Premeditace je charakterizována jako uvážený myšlenkový proces pachatele a primárně se vztahuje k rozhodovací fázi volního jednání. Rozdílná situace může nastat totiž když pachatel jedná v afektu, který je považován za emocionální prudké hnutí myslí na základě určitého podnětu, tedy za porušení duševní rovnováhy, které může být normálně probíhající nebo patologické jako duševní porucha a pro afekt je zpravidla charakteristické krátkodobé trvání a přechodný charakter. Naproti tomu premeditace je vědomá psychická aktivita pachatele, při které se snaží vypořádat s různými možnostmi a variantami, jež vědomě porovnává a hodnotí z hlediska svého budoucího jednání, kdy podstatou a smyslem je volba mezi různými variantami a možnostmi spáchání trestného činu. Trestní zákoník mj. v ustanovení § 140 odst. 2 trestního zákoníku upravuje tuto premeditaci v širším smyslu ve formě rozmyslu (reflexe) a ve formě předchozího uvážení (tzv. premeditace v užším smyslu). V obou případech úmyslného usmrcení, ať už s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, musí být naplněny znaky přímého nebo alespoň nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a), event. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Premeditace je tedy okolností, která přistupuje k úmyslu a kvalifikuje tento druh zavinění jako závažnější. Všechny důkazy, provedené u hlavního líčení a shora podrobně rozebrané, svědčí pro závěr nálezacího soudu o tom, že obžalovaný si trestný čin, spočívající v usmrcení tří členů rodiny, důsledně naplánoval. Jeho plán zahrnoval časové údaje, když předchozího dne vysledoval, kdy jednotliví členové rodiny z domu odcházejí a kdy se vrací, zahrnoval rovněž volbu zbraně, tj. dvou taktických nožů a zcela racionálně i úsudek o tom, která část těla, tj. krk každé z obětí, je zcela nejzranitelnější. Obžalovaný doslova trestný čin promyslel takřka do nejmenších podrobností, když rozplánoval jednotlivé fáze útoku vůči každému z poškozených za situace, kdy s ním byl v rodinném domě prakticky sám. Výjimku tvoří pochopitelně útok na otce J.P., kterému byla sice fyzicky nedaleko přítomna poškozená N.P., která však byla fyzicky omezena zamčením v místnosti WC a nemohla tedy svému otci pomoci, ale především byla psychicky paralyzována obavami o svůj vlastní život tedy tím, že se obžalovaný vůči ní v mezidobí dopustil, jak bude dále rozvedeno, zločinu vydírání se zbraní. Nálezací soud tedy uzavřel, že provedené důkazy svědčí pro závěr o tom, že obžalovaný usmrtil všechny tři oběti

úmyslně, a to po předchozím uvážení, jak vyžaduje ustanovení § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Pro úplnost nalézací soud konstatuje, že tuto formu zavinění lze bez jakýchkoliv pochybností vztáhnout i k naplnění formálních znaků kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 3 písm. a), písm. i) trestního zákoníku, tj. spáchání zločinu vraždy na dvou a více osobách, a to zvláště surovým a trýznivým způsobem. V obecné rovině se podle § 17 písm. a) trestního zákoníku k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlídně, jde-li o těžší následek i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti vyjmaje případy, kdy zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. V nyní projednávané trestní věci však, podle názoru soudu, taková situace nenastala. Použité nástroje, tj. dva bojové nože, které měl obžalovaný ve svých obou rukou, zejména četnost útoků na každou z obětí (80, 104 a 66 ran), jakož i způsob provedení každé z těchto svých vražd, kdy došlo k totální devastaci těla oběti, svědčí pro závěry nalézacího soudu o tom, že i tyto formální znaky kvalifikované skutkové podstaty obžalovaný naplnil tak, že jednal úmyslně po předchozím uvážení, tedy s nejvyšší mírou racionality, plánování činu, s důsledným vybíráním zbraně, místa a doby provedení činu (viz R NS 3 Tdo 1520/2011).

67. Pro úplnost pak nalézací soud konstatuje, že **motivem**, tj. fakultativním znakem subjektivní stránky trestného jednání obžalovaného, spočívajícího v usmrcení tří členů rodiny, byla jeho snaha si to s ostatními tzv. vyřídit nožem. Obžalovaný sám opakovaně potvrdil a ostatně jeho vyjádření je v souladu i s diagnostickými závěry soudních znalců, že se dostal do bezvýchodné situace, cítil se ponižován a dlouhodobě ostatní členy rodiny nenáviděl za to, že mu vytýkali, že nepřispívá na chod rodiny, nepodílí se na domácích pracech, s nikým nekomunikuje a zejména jej vyzvali, aby se z rodinného domu odstěhoval, když tam bydlí bez právního důvodu, protože bez jejich vědomí dům prodal.
68. Obdobné znaky subjektivní stránky, tj. zavinění ve formě **přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 trestního zákoníku** byly naplněny i **při spáchání zločinu vydírání**, jehož se obžalovaný dopustil se zbraní vůči své sestře N.. Ani zde není sporu o tom, že obžalovaný vzhledem ke svým intelektovým schopnostem rozhodně věděl, že není oprávněn jinou osobu, a to dokonce ani mladší a nezletilou sestru nutit k tomu, aby něco konala nebo trpěla, tedy aby se svlékla do spodního prádla, odevzdala mu mobilní telefon a strpěla několik hodin omezení své osobní svobody tím, že je uzamčena v místnosti na WC bez světla a bez možnosti přivolat si pomoc. Obžalovaný rovněž věděl o tom, že nejenže sestru nemůže k něčemu takovému nutit, ale použil násilí spočívající v tom, že zneužil své fyzické převahy (sám byl 30letý muž, 177 cm vysoký, váhy 110 kg), sestru zatlačil do rohu a dokonce jí vyhrožoval dalším násilím nebo dokonce způsobením jiné závažné újmy. K zesílení svého útoku na sestru N. použil dokonce zbraň, a to nůž s délkou čepele cca 25-30 cm. Obžalovaný také využil své psychické převahy nad poškozenou, ale rovněž psychického tlaku, který pramenil z toho, že poškozená doma neslyšela žádného ze svých sourozenců a naopak na zemi viděla stopy krve. Obžalovaný od samého počátku jednal aktivně, cíleně, když sám doznal, že poškozenou N. usmrtit nechtěl. Poškozená mu ovšem ani v tomto případě nekladla žádný slovní nebo fyzický odpor, když za takové situace, jak potvrdil soudní znalec, lze jen obtížně tvrdit, že by ji obžalovaný také nezavraždil. Nicméně ani v náznaku k újmě na fyzickém zdraví u poškozené nedošlo. Také v případě tohoto zločinu vydírání obžalovaný vzhledem ke svým intelektovým schopnostem věděl, že se dopouští trestného jednání, když nelze přehlédnout, že má rozumové schopnosti v pásmu průměru, má středoškolské vzdělání a dokonce několik let studoval na vysoké škole. Jednání se ovšem prokazatelně dopustit chtěl. Jeho zavinění ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku také v tomto případě zahrnuje i formální znaky kvalifikované skutkové podstaty, tj. jednání se zbraní. Nůž proti poškozené obžalovaný použil zcela vědomě, cíleně a také aktivně. Není sporu o tom, že zločin vydírání se zbraní spáchat chtěl.
69. Po zvážení všech rozhodných okolností případu nalézací soud uzavřel shodně s obžalobou, že na podkladě důkazů provedených u hlavního líčení bylo bezpečně a spolehlivě prokázáno, že obžalovaný M.P. se dopustil jednak **zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst.**

3 písm. a), i) trestního zákoníku, ale také zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Soud proto uznal obžalovaného vinným v plném rozsahu obžaloby, když dílčí upřesnění popisu skutkové věty ve výroku tohoto rozsudku nic nemění na rozsahu trestní odpovědnosti obžalovaného.

70. Obžalovaný M.P. se mimořádně závažného trestného jednání dopustil za účinnosti novely trestního zákona účinného od 1. 1. 2010 v podobě tzv. trestního zákoníku, který preferuje formální pojetí trestného činu, byť korigovaného **zásadou subsidiarity trestní represe**, jak má na mysli ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení totiž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V konkrétním případě způsob provedení činu, motiv trestného jednání obžalovaného i následky, které jeho trestným jednáním vznikly, zcela vylučují sebemenší úvahy o tom, že by postačovala odpovědnost podle jiného právního předpisu. Opakovaně je třeba poukázat na mimořádně brutální způsob usmrcení každé z obětí, kterým bylo zasazeno 66, 80 a 104 bodných, bodnořezných a sečných ran. Fakticky došlo k totální devastaci těla každé z obětí. Žádná z těchto tří obětí neměla nejmenší šanci, aby i při poskytnutí okamžité vysoce specializované lékařské pomoci takové útoky přežila. Ostatně sám obžalovaný potvrdil, že útoky na každou z obětí vedl tak dlouho, až se oběť definitivně přestala hýbat a on získal jistotu, že ji usmrtil. Nelze pochopitelně přehlédnout ani situaci, že útoky nebyly vedeny v afektu, ale k usmrcení všech tří poškozených došlo plánovaně, promyšleně, v zásadě chladným jednáním obžalovaného, který navíc ze své sbírky nožů a zbraní vybral dva bojové nože, zatímco sám sebe chránil taktickými rukavicemi. Následek trestného jednání obžalovaného je tedy fatální, nevratný. V této souvislosti je nezbytné zdůraznit, že mimořádně vysoký stupeň společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného je zásadně ovlivňován právě takto způsobeným následkem. Následek není možno vnímat, zjednodušeně řečeno, jako usmrcení tří osob. Mimořádná společenská škodlivost je dána celkovými okolnostmi případu. Jedná se o pokrevní členy rodiny, tj. otce a dva sourozence obžalovaného, které obžalovaný usmrtil dokonce za situace, kdy další členové rodiny několik let předtím zemřeli, tedy jeho matka a další bratr. Obžalovaný věděl a také plánoval, že usmrcení ušetří pouze sestru N., ačkoliv ona v té době byla ještě nezletilá. Svým jednáním, jak nalézací soud uvedl shora opakovaně, obžalovaný porušil základní ústavní právo, tedy právo na život zakotvené v čl. 6 Listiny práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR. Obžalovaný naprosto bezdůvodně zbavil života tři osoby, ale v konečném důsledku naprosto zásadně a negativně tímto mimořádně traumatickým činem ovlivnil i dospívání a život jediné z obětí, která jeho trestné jednání přežila, tj. N. P.. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že k mimořádně vysokému stupni společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného přispěla také jeho pohnutka, kterou se ostatně netajil při svém výslechu před soudem i před orgány činnými v přípravném řízení, ale ani při znaleckém zkoumání svého duševního stavu. Obžalovaný totiž doslova zlikvidoval celou rodinu, ve které od dětství vyrůstal, která mu poskytla střechu nad hlavou i přesto, že ve svých 30 letech, jako dospělý a minimálně středoškolsky vzdělaný muž, nebyl schopen se sám živit, ačkoliv nebyl objektivně zdravotně nijak handicapován. Členové rodiny mu nejen vytýkali, že se finančně ani materiálně nebo různými pracemi na chodu rodiny a domácnosti nepodílí, ale zejména jej vyzvali, aby se během několika dní z domu odstěhoval. Obžalovaný si byl vědom velmi špatné finanční situace v rodině, kdy vydělával především jeho otec a o výdělek se snažil i bratr V., když dvě sestry studovaly. Přesto se však nezachoval jako dospělý muž a sourozenec, aby ostatním členům rodiny racionálně pomohl, ale dokonce prodal, bez jejich vědomí, svůj dědický podíl po matce na rodinném domě. Tím ostatním členům rodiny způsobil další finanční problémy, neboť nabyvatelka tohoto vlastnického podílu je žádala, aby ji vyplatili. Obžalovaný se takto choval jen proto, aby získal, byť zjevně pouze na krátkou dobu, další finanční prostředky pro svoji obživu. Ani přes svoje intelektové schopnosti a jinak standardní rodinné a sociální zázemí, nebyl ochoten a schopen domyslet důsledky svého jednání. Celkově je tedy pohnutka tohoto mimořádně závažného

trestného jednání obžalovaného rovněž zcela zavrženíhodná. V konečném důsledku nejen že nelze přehlédnout, ale je třeba zdůraznit, také sekundární následek zvláště závažného zločinu vraždy, kterým je absolutně negativní ovlivnění dalšího života poškozené, tehdy nezletilé N. P.. Obžalovaný jednal, ačkoliv věděl, že jeho sestra ve věku cca 12 let přišla o matku, která zemřela, přišla o dalšího sourozence a sama ještě v té době studuje, tedy není schopna si vydělávat na svoji obživu. Obžalovaný přesto usmrtil jejího otce, jako jejího jediného živitele. Vedle otce a bratra V. se její výraznou citovou oporou stala sestra A., kterou ovšem obžalovaný rovněž usmrtil. Tím v zásadě poškozená N.P. přišla o veškeré své nejbližší rodinné příslušníky, nepočítaje v to samotného obžalovaného M.P.. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že všechny oběti byly zavražděny a poškozená N. napadena v rodinném domě. Zde předtím všichni společně bydleli a kde se pochopitelně subjektivně každý z nich cítil v bezpečí. Rozhodně ani jeden z nich neočekával útok na svoji tělesnou integritu ze strany obžalovaného, jako svého pokrevního příbuzného. Navíc útok na každou z obětí byl obžalovaným veden tak, že v zásadě žádná z obětí neměla faktickou možnost účinné obrany. Pokud poškozená A.P. v počátku útoku minimální snahu po své obraně projevila, v konečném důsledku to bylo bezvýsledné a přineslo jí to pouze utrpení, resp. bolestivost na hraně snesitelnosti. Potřebného stupně společenské škodlivosti však dosahuje i trestné jednání obžalovaného, kvalifikované jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Také v tomto případě obžalovaný naprosto bezdůvodně zaútočil dokonce pomocí nože na svoji nezletilou sestru v místě jejího domova. Zaútočil zcela nečekaně a byť jí nezpůsobil fyzickou újmu na zdraví, psychické trauma, prokazované lékařskou zprávou, je dostatečné pro závěry nalézacího soudu o vyloučení úvah o jiné, než trestněprávní odpovědnosti. Souhrnně tedy celkové trestné jednání obžalovaného, nejen tento zločin vydírání, ale mimořádně závažný a brutální zločin vraždy, který se svým způsobem provedení i plánovitostí zcela vymyká jinak typově obvyklému zločinu vraždy, při němž je této právní kvalifikace užito, skýtaly nalézacímu soudu podklad pro závěr, že obžalovaný M.P. jednal jednoznačně v rozporu s platným právem. Trestné jednání obžalovaného soud proto jednoznačně kvalifikoval jako zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) trestního zákoníku, spáchaný v souběhu se zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, když dospěl k závěru, že obžalovaný naplnil u každé z těchto skutkových podstat veškeré formální znaky vyžadované zákonem a stupeň společenské škodlivosti u zvláště závažného zločinu vraždy je extrémně vysoký, pro zvláště zavrženíhodný motiv, zvláště zavrženíhodný způsob provedení a zcela nenapravitelný následek.

Důkazní návrhy

71. Shora podrobně rozebrané důkazy považoval nalézací soud za zcela dostatečné pro prokázání rozhodných skutkových okolností, nezbytných pro užití odpovídající právní kvalifikace i navazujících výroků o trestu, náhradě škody a nemajetkové újmy. V závěru dokazování u hlavního líčení dne 21. 3. 2023 státní zástupkyně, sám obžalovaný ani zmocněnec poškozené N. P. žádné další důkazní návrhy neučinili. Obhájkyň obžalovaného navrhla opakované vyšetření duševního stavu obžalovaného M.P. k tomu, zda obžalovaný netrpí duševní chorobou. Svůj návrh odůvodnila tím, že při současném znaleckém psychiatricko-psychologickém vyšetření zůstávají mnohé pochybnosti, zejména kvůli době, po kterou byl obžalovaný vyšetřován, jakož i kvůli použitým vyšetřovacím metodám, resp. absenci objektivních vyšetřovacích metod. Pochybnosti zůstávají také kvůli nedostatečnému vypořádání se s chorobami rodinných příslušníků, zejména duševního stavu matky obžalovaného, a to tak, aby byly vyloučeny dědičné duševní poruchy. Stejně tak pochybnosti zůstávají kvůli závěrům současného znaleckého posudku, kdy byla konstatována neagresivita obžalovaného, a to oproti skutku, kterého se dopustil. Dále obhájkyň obžalovaného navrhla provedení magnetické rezonance mozku obžalovaného, čímž by se mohlo prokázat, zda mozek obžalovaného nevykazuje strukturní či funkční abnormality v oblasti prefrontální mozkové kůry, tedy součástí čelního laloku i amygdaly, což je párová struktura mozku umístěná ve střední části spánkového laloku. Vedle toho obhájkyň navrhla, aby soud vyžádal výpis z účtu

obžalovaného, pomocí něhož by bylo možno vyvrátit skutečnost, že obžalovaný na domácnost ničeho nepřispíval.

72. Nalézací soud tyto důkazní návrhy obhájkyňě obžalovaného nepovažoval za důvodné a v závěru dokazování u hlavního líčení je zamítl. Především je třeba konstatovat, že předložení výpisu z účtu obžalovaného bylo zcela v dispozici obžalovaného, který je navíc stíhán pro násilný, nikoliv pro majetkový, resp. daňový delikt. Nalézací soud, s ohledem na právní kvalifikaci užitou v tomto trestním řízení, nemůže prolomit bankovní tajemství a domáhat se přístupu k účtu obžalovaného, když navíc tato skutečnost není rozhodná pro posouzení jeho trestní odpovědnosti nebo pro prokázání dalších podstatných skutkových okolností. V této souvislosti lze naopak poukázat na důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny, a to na výpověď svědka V.P. nebo svědkyně N. P., když ostatně ani sám obžalovaný k majetkovému chodu a svému podílu na financování rodiny nedokázal vypovídat věcně, konkrétně. Naproti tomu oba svědkové, tj. V.P. i N.P., se jasně vyjádřili k tomu, že obžalovaný se zcela izoloval. Svědek získal informace, že obžalovaný dříve vycházel ze svého pokoje pouze v noci, aby se tzv. dostal do lednice, kterou vyjedl. Ani svědkyně N.P. nepotvrdila, že by se obžalovaný na chodu domácnosti finančně nebo pracemi jakkoliv podílel a naopak se vyjádřila ke skutečnostem, které takové úvahy zcela vylučovaly. S ohledem na mimořádně závažný charakter násilného trestného jednání považuje nalézací soud za nezbytné poukázat i na to, že i za teoretického předpokladu, že by obžalovaný určitou částkou pravidelně na chod domácnosti přispíval, v poměru s tímto mimořádně škodlivým, závažným trestným činem by šlo o skutečnost bagatelní. Co se týče důkazních návrhů k duševnímu stavu obžalovaného, ani zde je nalézací soud neshledal důvodnými. Předně je třeba poukázat na závěry obou soudních znalců, zejména pak znalce psychiatra MUDr. Petra Nedomy. Oba znalci vyloučili, že by vyšetření obžalovaného formou magnetické rezonance mohlo přinést požadované zjištění. Aktuálně medicínsky nejsou uvedeným postupem známy výsledky, směřující ke zjištění schizofrenie, jak argumentuje obhájkyňě. MUDr. Petr Nedoma také potvrdil, že obžalovaný byl vyšetřován standardně, což jak je nalézacímu soudu známo z jiných obdobných znaleckých vyšetření v oboru psychiatrie, je především klinický pohovor, vedený lékařem psychiatrem. Testové metody se pak používají při znaleckém vyšetření z oboru psychologie. Nelze tedy přisvědčit argumentům obhajoby o absenci objektivních vyšetřovacích metod při znaleckém zkoumání duševního stavu obžalovaného, ani argumentům o údajné krátkosti jeho vyšetřování soudními znalci. Vedle toho však nelze přisvědčit ani argumentům o nedostatečném vypořádání se s chorobami rodinných příslušníků ve sféře špatného duševního stavu. Soudní znalec MUDr. Petr Nedoma naopak potvrdil, že měli informace zejména o diagnostikovaném duševním onemocnění bratra obžalovaného, který nakonec spáchal sebevraždu. Celkově se tedy zaměřovali i na takovou alternativu. Rodinné anamnéze věnovali zvýšenou pozornost tak, aby se s potřebnými otázkami mohli vypořádat. Znalec však potvrdil, že diagnostická kritéria schizoidní poruchy osobnosti u obžalovaného byla zcela jednoznačná a rozhodně se nejednalo o hraniční případ, kdy by alternativně přicházela v úvahu kombinace s jiným psychickým onemocněním. K agresivitě obžalovaného se zcela podrobně vyjádřil při svém výslechu u hlavního líčení také soudní znalec Mgr. Michal Pernička Ph.D. (viz zejména str. 8 protokolu o hlavním líčení z 21. 3. 2023). Znalec uvedl, že obžalovaný není primárním agresorem, ale pokud se dostane pod tlak hrozí u něj i v budoucnu riziko, že se začne chovat agresivně. Jeho povahové rysy jsou neměnné. Ostatně i MUDr. Petr Nedoma, soudní znalec psychiatr potvrdil, že v rámci schizoidní poruchy osobnosti, která byla u obžalovaného diagnostikována, jsou popisovány dva subtypy této poruchy a obžalovaný patří do skupiny pacientů tzv. expanzivního typu, který je naopak s agresí smířen a je schopen ji použít. Souhrnně tedy lze konstatovat, že nalézací soud neshledal důkazní návrhy obhájkyňě obžalovaného důvodnými, a proto je v plném rozsahu zamítl. S odkazem především na závěry znaleckého posudku takto lze považovat za vyvrácenou i **argumentaci obhájkyňě obžalovaného**, kterou uplatnila ve své závěrečné řeči rovněž u hlavního líčení dne 21. 3. 2023.

Výrok o trestu

73. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud především k povaze a závažnosti spáchaného zločinu, k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života i možnostem nápravy, jak mu ukládá ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku.
74. **K osobě obžalovaného M.P.** bylo zjištěno, že má středoškolské vzdělání, několik let studoval na vysoké škole, avšak studium neukončil. V posledních letech před spácháním nyní projednávané trestné činnosti, tj. od roku 2018 pracoval na různých místech, jak sám potvrdil v rámci výpovědi u hlavního líčení. Obžalovaný pracoval v různých firmách, kde ho vzali, resp. kde se uchytil, a to zpravidla krátkodobě. Ani poslední zaměstnavatel s ním nebyl spokojen, a proto i v tomto případě s ním byl pracovní poměr ukončen. Obžalovaný nedokázal v rámci své výpovědi vysvětlit, čím se živil v letech 2021-2022 a tvrdil, že měl nějaké úspory, když peníze získával z příležitostných brigád. Nadále je svobodný, bezdětný, žádný větší majetek nevlastní. V této souvislosti nalézací soud poukazuje nejen na výpověď obžalovaného, ale i výpovědi svědků N. P., V.P. a s nimi korespondující listinné důkazy o tom, že obžalovaný prodal svůj podíl na rodinném domě, který získal dědictvím po své matce, a to zcela nepochybně proto, aby získal finanční prostředky pro svoji obživu. **Opisem rejstříku trestů** (č. l. 592, 968) bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl soudně trestán. Ze **zprávy Statutárního města Prostějov** i připojených listinných důkazů (č. l. 842 a násl.) bylo zjištěno, že obžalovaný byl v místě bydliště opakovaně projednáván pro přestupek. V jednom případě bylo přestupkové řízení odloženo 8. 10. 2015 a v pozdějším případě bylo 15. 12. 2020 přestupkové řízení zastaveno. V roce 2015 obžalovaný fyzicky napadl svého bratra V.P., o čemž svědčí **Oznámení o přestupku** (č. l. 848). **Úředním záznam Policie ČR, OO Prostějov** (č. l. 849) bylo prokázáno, že do místa bydliště obžalovaného byla přivolána policejní hlídka proto, že obžalovaný nejdříve slovně a poté fyzicky dne 28. 5. 2015 napadl svého bratra V.P. proto, že on se zastal jejich matky, vůči níž se obžalovaný rovněž choval násilně. Jak je shora uvedeno, toto řízení pro přestupek proti občanskému soužití bylo odloženo (viz č. l. 853). V roce 2020 obžalovaný dne 2. 9. 2020 napadl svého otce J.P., což je opět prokazováno **Oznámením o přestupku na Policii ČR, OO Prostějov** (č. l. 854). Přestupkové řízení bylo v tomto případě zastaveno usnesením Statutárního města Prostějov ze dne 15. 12. 2020 (viz č. l. 858). Po spáchání nyní projednávaného trestného činu byl obžalovaný vzat do vazby. Ze **zprávy Vazební věznice Olomouc** (č. l. 861) bylo zjištěno, že obžalovaný svoje povinnosti plní na průměrné úrovni, pořádek na cele však zanedbává. K zaměstnancům vězeňské služby se chová slušně a kázeňsky projednáván nebyl (viz rovněž č. l. 986).
75. Nalézací soud přiznal obžalovanému jedinou **polehčující okolnosti** dosavadní beztrestnosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. p) trestního zákoníku, neboť lze konstatovat, že i když obžalovaný před vzetím do vazby a spácháním trestného činu nikde řádně nepracoval, ani legálně nepodnikal, a i když byl projednáván pro přestupky, nebyl soudně trestán. Zjevně tedy nepřekročil hranice trestní odpovědnosti. Nalézací soud se neztotožnil s návrhem obhájkyne obžalovaného, aby mu přiznal další polehčující okolnosti. Po celou dobu trestního řízení obžalovaný rozhodně neprojevil účinnou lítost nad tím, co způsobil obětem svého trestného jednání, a to nejen těm, které usmrtil, ale ani jediné oběti, tj. N.P., která jeho trestné jednání fyzicky přežila. Obžalovaný se u hlavního líčení sice rámcově k trestnému jednání doznal, avšak jeho doznání nebylo bezvýhradné a úplné, když na otázky soudu nedokázal odpovědět, tak jak bylo možné očekávat, a proto soud musel postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu přecíst jeho výpověď, kterou učinil procesně řádným způsobem v přípravném řízení. Rovněž součinnost obžalovaného s orgány činnými v přípravném řízení nelze považovat za natolik mimořádnou, aby bylo obžalovanému možno přiznat polehčující okolnost napomáhání při objasňování své trestné činnosti. Rozhodně pak obžalovaný trestný čin nespáchal pod vlivem tíživých rodinných poměrů, které by si sám nezpůsobil, neboť bylo zcela v jeho dispozici, jak si uspořádá svůj soukromý život. Naopak bylo zjištěno, že dlouhodobě zneužíval ostatních členů rodiny, kteří byli v tíživé finanční situaci a přesto jej, takřka bez příspěvků, nechali v rodinném domě bydlet. Stručně tedy lze rekapitulovat, že nalézací soud se neztotožnil

s argumenty obhajoby a nepřiznal obžalovanému polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. e), písm. l), písm. m), písm. o) trestního zákoníku. Ve shodě s argumentem státní zástupkyně přiznal soud obžalovanému, také k návrhu obhájkyně, pouze polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 41 písm. p) trestního zákoníku.

76. V podstatném rozsahu se nalézací soud ztotožnil také s argumenty obžaloby, které se týkaly **přítěžujících okolností**. Souhrnně však lze konstatovat, že návrhům státní zástupkyně soud nevyhověl v plném rozsahu, neboť nelze považovat za přítěžující okolnost skutečnost, která je formálním znakem zejména kvalifikované skutkové podstaty. Tím nalézací soud míní závěry o tom, že jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. a) trestního zákoníku nemohl hodnotit skutečnost, že obžalovaný spáchal trestný čin po předchozím uvážení, neboť při výroku o vině bylo užito právní kvalifikace § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Stejně tak obžalovanému nebyla přiznána přítěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. c) trestního zákoníku, tj. spáchání činu surovým nebo trýznivým způsobem, neboť i takto prokázaná skutečnost našla odraz v právní kvalifikaci § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku. Naproti tomu hodnotil soud zcela jednoznačně jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. b) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný se mimořádně závažného a brutálního trestného jednání dopustil z pomsty vůči svým rodinným příslušníkům. Zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) trestního zákoníku, ale také zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku obžalovaný spáchal vůči osobám blízkým (poškození V., A. a J.P.), neboť se jednalo o jeho sourozence a otce, ale také vůči dítěti (tj. poškozené N. P.), která byla ve vztahu k němu jako sestra nejen osobou blízkou, ale dokonce osobou mladší 18 let, tedy dítětem. Jedná se o přítěžující okolnost podle § 42 písm. h) trestního zákoníku. Nalézací soud neakceptoval návrh státní zástupkyně na přiznání přítěžující okolnosti podle § 42 písm. m) trestního zákoníku, tj. spáchání zejména zločinu vraždy na více osobách, neboť i tato skutečnost je formálním znakem kvalifikované skutkové podstaty podle § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Není však sporu o tom, že obžalovaný spáchal více trestných činů, a to zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) trestního zákoníku a zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, čímž byly naplněny podmínky přítěžující okolnosti podle § 42 písm. n) trestního zákoníku, tedy to, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Jako přítěžující okolnost pak hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 42 písm. k) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný trestným činem způsobil jiný větší škodlivý následek. Tím nalézací soud míní nejen usmrcení tří fyzických osob, což našlo odraz v užití kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, ale především mimořádně závažný a škodlivý následek, který vznikl na psychickém zdraví poškozené N. P.. Nalézací soud se s těmito skutečnostmi vypořádal již shora, při úvahách o vysokém stupni společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného, který výrazně přesahuje zákonem požadovanou hranici stupně typového. Opakovaně je třeba zdůraznit, že, byť se poškozená velmi intenzivně podrobuje psychoterapii, byla touto závažnou tragickou skutečností na hranici dospělosti výrazně postižena na svém psychickém zdraví. Aktuálně je otázkou, zda bude vůbec v budoucnu, přes takto prožitá mimořádná traumata, schopna se s celou situací vypořádat a alespoň rámcově se zařadit do standardního běžného života. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že poškozená N.P. přišla o všechny nejbližší členy rodiny, pochopitelně s výjimkou obžalovaného. Nejednalo se však o např. nešťastnou dopravní nehodu, při níž by všichni členové rodiny zemřeli, ale její trauma je o to vyšší, že byli zavražděni, a to dokonce jejím bratrem. Stejně si lze představit traumatictější zážitek, který ji mohl v dospívání potkat, zejména pak, když části trestného jednání obžalovaného byla nepřímo přítomna, zamčena na záchodě a neschopná fyzicky jakkoli pomoci svému otci, nebo je alespoň varovat, a to z mimořádné obavy o svůj vlastní život. I toto je trauma, se kterým se aktuálně musí vypořádávat, jak vyplývá ze zprávy ošetřující psychologky. Není sporu o tom, že obžalovanému je třeba přítěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. k) trestního zákoníku přiznat.

77. Obžalovanému M.P. byl trest ukládán za dva trestné činy, tj. zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, který umožňuje uložit pachateli trest odnětí svobody v trvání 2-8 let a dále za spáchání zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) trestního zákoníku, který umožňuje pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání 15-20 let nebo výjimečný trest. V souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku soud uložil obžalovanému trest za oba trestné činy, a to jako **trest úhrnný**. Při rozhodování o konkrétní výměře trestu vycházel soud v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku z trestní sazby, která se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Tím je bezesporu ustanovení § 140 odst. 3 trestního zákoníku, které fakticky umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody. Rozhodování soudu o trestu se proto zaměřilo především na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Ze zákona přihlížel soud ke všem rozhodným kritériím vymezeným v ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku. V souladu s ustanovením § 39 odst. 3 trestního zákoníku však soud přihlédl také ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, nikoliv však k době, která uplynula od spáchání trestného činu, neboť se nejednalo o mimořádně dlouhé trestní řízení a navíc nedošlo k žádné změně situace v trestním řízení natolik, kterou by bylo třeba ve prospěch obžalovaného zhodnotit. Soud tedy vzal v úvahu shora rozebrané polehčující, přitěžující okolnosti, ale také mimořádně vysoký stupeň společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného, který je opakovaně rozebrán shora, když je třeba zdůraznit význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen i zvláště zavrženíhodnou pohnutku obžalovaného, který lakonicky řečeno vyvraždil rodinu, v níž se narodil, která ho vychovávala, jen proto, že se sám jako dospělý, zletilý a svéprávný muž nebyl schopen z domu vystěhovat a starat se sám o sobe, ačkoliv nebyl nijak zdravotně handicapován. Zcela sobecky a naprosto bezdůvodně touto tragickou událostí zasáhl do života jediné oběti, která jeho trestné jednání přežila, tj. poškozené N. P., jeho sestry. V neprospěch obžalovaného svědčí i skutečnost, že žádný z poškozených mu nezavdal nejmenší racionální příčinu pro takto brutální útok, když ani jedna ze zemřelých obětí, stejně jako N.P., útok obžalovaného ve svém domově nemohla předpokládat. V zásadě ty oběti, které se rozhodl usmrtit, nebyly schopny se adekvátně bránit. Obžalovaný, jak je rovněž shora uvedeno, použil k útoku na každou ze tří obětí zcela účinné zbraně, a to bojové nože, které měl v obou svých rukách chráněných se taktickými rukavicemi. Všechny tyto rozhodné okolnosti případu ve svém souhrnu tvoří extrémně vysoký stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného a skýtají podklad také pro uložení trestu výjimečného. Byť si je nalézací soud vědom toho, že v českém trestním právu neplatí zásada sčítací, dovoluje si podotknout, že i za předpokladu, že by obžalovaný spáchal takový zločin vraždy jen vůči jedné osobě, byly by odůvodněny úvahy o trestu odnětí svobody v rámci sazby § 140 odst. 3 trestního zákoníku, tj. v rozpětí 15-20 let. Obžalovaný však usmrtil tři osoby a zcela zásadním způsobem zasáhl do života čtvrté oběti, která jeho trestné jednání přežila.

78. Po zvážení všech rozhodných okolností případu, s odkazem na důkazy, které byly provedeny, dospěl soud k závěru, že u obžalovaného je třeba přistoupit k trestu nejpřísnějšímu, který trestní zákoník umožňuje. Tím nalézací soud míní nejen **trest výjimečný**, ale **trest odnětí svobody na doživotí**. Podmínky pro uložení takového trestu jsou vymezeny v ustanovení § 54 odst. 3 trestního zákoníku. Výjimečný trest, tj. trest odnětí svobody na doživotí, může soud podle § 54 odst. 3 trestního zákoníku uložit pouze pachateli, který spáchal některý ze zvláště závažných zločinů, zde taxativně vymezených. Zločin vraždy podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku je zde uveden a úvodní podmínka § 54 odst. 3 je tak naplněna. Vedle toho však musí být naplněny i podmínky § 54 odst. 3 písm. a) a § 54 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Kritéria pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí vymezená v těchto dvou zákonných ustanoveních, tj. § 54 odst. 3 písm. a) a § 54 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku musí být naplněna kumulativně. Podle § 54 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku lze pachateli trest odnětí svobody na doživotí uložit za podmínky, že zvláště závažný zločin, který spáchal, je mimořádně závažný s ohledem k zvláště zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvláště zavrženíhodné pohnutce nebo zvláště těžkému a těžko napravitelnému následku. V zásadě postačuje naplnění jednoho z těchto kritérií, avšak v případě

nyňi projednávané věci byla, podle názoru nalézacího soudu, zcela nesporně naplněna všechna tři kritéria vymezená v ustanovení § 54 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Zvlášt' zavrženíhodný způsob provedení vraždy každé z obětí, tj. doslova faktická devastace tělesné integrity poškozených, kteří utrpěli 104, 80 a 66 ran, je nesporně prokazována fotodokumentací pořízenou na místě činu i znaleckými posudky. Není sporu ani o tom, že obžalovaný takto způsobil zcela nenapravitelný následek, který naplňuje kritéria zvlášt' těžkého a těžko napravitelného následku. Ani v tomto případě nelze schematicky konstatovat, že obžalovaný usmrtil tři osoby, ale je třeba mít na zřeteli, že usmrtil tři osoby, které byly nejen jeho rodinnými příbuznými, ale zejména takto fakticky vyvraždil celou rodinu a jeho sestru, poškozená N.P., zůstala na prahu dospělosti na světě prakticky sama. I když se jí ujali vzdálení příbuzní, kteří ji pochopitelně nemohou otce, ani sourozence nahradit. Rovněž není sporu o tom, že pohnutka obžalovaného, tj. jeho pomsta za to, že jej poškození vyzvali k tomu, aby se z domu odstěhoval, když prodal svůj spoluvlastnický podíl a oni, ačkoliv žijí v tíživé ekonomické situaci, musí nabyvatelku vyplatit, je pohnutkou zvlášt' zavrženíhodnou, především pak za situace, kdy obžalovaný se v minulosti na financování ani chodu rodiny nepodílel a de facto všem tzv. prodal střechu nad hlavou jen proto, aby si opatřil finanční prostředky, které nebyl schopen získat prací v řádném pracovním poměru nebo vlastním podnikáním. Podmínky § 54 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku byly dokonce naplněny ve všech třech alternativách, byť pro uložení doživotní trestu postačovala pouze jedna z nich. Kumulativně pak vedle alespoň jedné z podmínek § 54 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku však musí být naplněna alespoň jedna z podmínek uvedených v § 54 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení lze doživotní trest uložit, pokud to vyžaduje ochrana společnosti anebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody v trvání 20-30 let. Podle názoru nalézacího soudu, který má oporu jednak ve znaleckém posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného, ale i ve způsobu provedení trestného činu, byla naplněna minimálně zákonná podmínka týkající se účinné ochrany společnosti. Nalézací soud v této souvislosti považuje za nezbytné odkázat především na závěry soudního znalce MUDr. Petra Nedomy, prezentované při jeho výpovědi u hlavního líčení. Z hlediska ochrany společnosti je naprosto rozhodující to, že nelze vyloučit opakování obdobného mimořádně závažného a brutálního trestného jednání obžalovaného za situace, že by po delší dobu fungoval v jiné komunitě, kde by způsob jednání a chování této komunity nějakým způsobem imitoval rodinné vztahy nebo blízké emoční vztahy a mohlo by to být zdrojem konfliktů. Oba znalci tak potvrdili, že rysy osobnosti obžalovaného jsou fakticky dány a jakákoliv změna jeho osobnosti a způsobu prožívání je podstatně snížena, což vysvětlil znalec psycholog Mgr. Michal Pernička, Ph.D. Psychický stav obžalovaného je medicínsky neovlivnitelný a jakékoliv, byť sebemenší změny jsou limitovány jeho vlastní snahou se s příznaky poruchy osobnosti vypořádat především v rámci psychoterapie. Podle názoru nalézacího soudu účinná ochrana společnosti, tj. všech osob, které žijí na území České republiky v souladu s právními předpisy, nezbytně vyžaduje omezení obžalovaného ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, a to na doživotí. Jen obtížně si lze představit, že by byl obžalovaný schopen se jakkoliv zařadit do běžných sociálních interpersonálních vztahů, starat se sám o sebe, bez toho že by nebyl vystaven jakémukoliv, byť minimálnímu tlaku na svoji osobu, který by pro něj byl značně problematický, což vystupuje do popředí zejména za situace, kdy nebyl schopen takto zvládnout vztahy ani v primární rodině, v níž vyrostl. Nalézací soud proto uzavřel, že jediným adekvátním trestem, který naplňuje účel trestu, když v tomto případě vystupuje do popředí především jeho ochranná funkce, je trest doživotní. Zákonné podmínky pro uložení takového trestu považuje nalézací soud za prokázané, a proto obžalovanému trest odnětí svobody na doživotí uložil. Ze zákona je obžalovaný M.P. pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí zařazen **do věznic se zvýšenou ostrahou** ve smyslu ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Do věznic se zvýšenou ostrahou totiž soud obligatorně zařadí pachatele, jemuž je trest odnětí svobody uložen na doživotí.

79. Vedle trestu odnětí svobody byl obžalovanému podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložen také **trest propadnutí věci**, a to obou bojových nožů, které jsou přesně specifikovány ve

výroku tohoto rozsudku. Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku soud může uložit trest propadnutí věci, která je nástrojem trestné činnosti. Provedené důkazy jednoznačně svědčí o tom, že oba bojové nože obžalovaný použil k usmrcení fyzických osob. Uložení trestu propadnutí těchto věcí rovněž vyžaduje účinná ochrana společnosti.

Výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy

80. V rámci adhézního řízení, které je součástí trestního řízení, rozhodoval soud i o nárocích na náhradu materiální škody a o nárocích na náhradu nemateriální újmy, a to těch poškozených, kteří se se svými nároky včas řádně připojili. Podle § 43 odst. 1 trestního řádu je poškozeným mj. ten, komu bylo trestnými činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková škoda nebo nemajetková újma. Podle § 43 odst. 3 trestního řádu je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování. Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu majetkové škody nebo nemajetkové újmy uplatňuje, když důvod a výši majetkové škody nebo nemajetkové újmy je poškozený povinen doložit.
81. Před zahájením dokazování u hlavního líčení se připojili se svými nároky, jednak Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, která uplatnila nárok na náhradu majetkové škody a jednak poškozená N.P., která prostřednictvím svého zmocněnce uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy.
82. **Poškozená Česká průmyslová zdravotní pojišťovna** uplatnila nárok na náhradu majetkové škody, která se skládá ze tří položek. Jedná se o částku ve výši 3.920 Kč vynaloženou na lékařské vyšetření a odbornou přednemocniční neodkladnou péči, poskytovanou lékařem zdravotnické záchranné služby v souvislosti se zraněními poškozené A.P., nar. XXXXX (č. l. 972), kterou poškozená zdravotní pojišťovna také řádně vyčísli (č. l. 973). Dále se jedná o shodnou částku ve výši 3.920 Kč, uplatněnou ze stejného důvodu v souvislosti s lékařským vyšetřením a odbornou neodkladnou přednemocniční péčí poskytovanou lékařem zdravotnické záchranné služby poškozenému V.P., nar. XXXXX (č. l. 976). Také tuto částku poškozená zdravotní pojišťovna řádně vyčísli (č. l. 978). Třetí položku pak tvoří částka 2.536 Kč, požadovaná za lékařské vyšetření a odbornou neodkladnou přednemocniční péči poskytnutou lékařem zdravotnické záchranné služby J.P., nar. XXXXX (č. l. 981). Rovněž v tomto případě zdravotní pojišťovna uplatněnou částku řádně doložila (č. l. 980). Celkově tedy poškozená zdravotní pojišťovna uplatnila nárok na náhradu **majetkové škody ve výši 10.376 Kč**, která vznikla v souvislosti s ošetřením těchto tří fyzických osob, resp. ohledání jejich těl lékařem zdravotnické záchranné služby dne 29. 4. 2022.
83. Škoda byla způsobena zdravotní pojišťovně za účinnosti novely občanského zákoníku, jako zákona č. 89/2012 Sb. účinného od 1. 1. 2014. Podle ustanovení § 2910 občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Podle § 2951 odst. 1 občanského zákoníku se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.
84. Nárok poškozeného subjektu, tj. České průmyslové zdravotní pojišťovny byl shledán oprávněným, co do důvodu i co do výše. Nálezací soud proto v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost zaplatit majetkovou škodu poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava-V.če, IČO: 47672234, a to v celkové výši 10.376 Kč. Jednoznačně poškozenému subjektu tato majetková škoda vznikla v souvislosti se zaviněným úmyslným jednáním obžalovaného, tedy v souvislosti s tím, že spáchal zvláště závažný zločin vraždy a porušil tak povinnost stanovenou mu zákonem.

85. Druhým poškozeným subjektem, který v rámci tohoto trestního řízení uplatnil svůj nárok, je **poškozená N.P.**. Prostřednictvím svého zmocněnce poškozená před zahájením dokazování u hlavního líčení 15. 2. 2023 navrhla, aby jí byla obžalovaným, jako nemajetková újma, uhrazena celková částka 17.000.000 Kč. Jedná se o finanční reparaci psychických útrap spojených s usmrcením osoby blízké podle § 2959 občanského zákoníku, a to v výši 4.000.000 Kč za každého ze tří zavražděných rodinných příslušníků, tj. 12.000.000 Kč. Dále poškozená uplatnila po obžalovaném reparaci vlastních psychických útrap a psychické újmy ve smyslu § 2958 občanského zákoníku, a to ve výši 5.000.000 Kč. V podrobnostech zmocněnec poškozené odkázal na písemné podání ze dne 16. 1. 2023, resp. 14. 2. 2023, v nichž nároky poškozené N. P. na úhradu nemajetkové újmy podrobně zdůvodnil (č. l. 92 a násl., 99 a násl.).
86. Na úvod považuje nalézací soud za nezbytné stručně rekapitulovat právní úpravu nemajetkové újmy, která poskytla podklad pro rozhodování o uplatněných nárocích poškozené N. P..
87. **Nemajetková újma** byla do trestního řízení zavedena zákonem č. 181/2011 Sb. účinným od 1. 7. 2011, který, vedle práv poškozeného domáhat se náhrady materiální škody (tj. majetkové škody), zakotvil mj. právo domáhat se odškodnění za nemajetkovou újmu. Nemajetkovou újmu se rozumí příkoří, které se projevuje jinde než na majetku, např. v osobní sféře, i když nepřímou může mít i majetkové důsledky (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 7 Tdo 905/2021). Podle druhu práv, do nichž bylo zasazeno, lze rozlišovat několik druhů nemajetkové újmy, mezi něž patří i újma všeobecně osobnostní, kterou je možné v rámci trestního řízení odškodnit pouze v penězích (§ 43 odst. 3 trestního řádu). Obecným východiskem právní úpravy je pochopitelně právo na ochranu lidské důstojnosti, které je chráněno v rámci ústavního pořádku České republiky (článek 10 odst. 1, 2 Listiny práv a svobod, resp. článek 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod - viz I. ÚS 1586/2009). Nedotknutelnost osoby je zakotvena v ústavním pořádku (viz článek 7 odst. 1 Listiny práv a svobod). Všeobecné právo na ochranu osobnosti je zakotveno v ustanovení § 81 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož je chráněna osobnost člověka včetně jeho přirozených práv. Mezi nejdůležitější přirozená práva patří právo na život, právo na zdraví, právo na lidskou důstojnost apod. Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se od upuštění od neoprávněného zásahu včetně odstranění škodlivých následků. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném v ustanovení části I. tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Nemajetková újma tedy představuje opak škody materiální. V podstatě jde o dopad protiprávního jednání (škodní události) do jiných sfér a hodnot poškozeného, než je jeho jmění (majetek). Nemajetková újma je škodou imateriální, za kterou však poškozenému náleží peněžní, tj. materiální satisfakce (reparace). Nemajetková újma se projevuje v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků, které jsou spojeny se zásahem do základních lidských hodnot. Odškodňovat se mají i duševní útrapy, které se rovněž mohou projevit jako nepříznivý následek zásahu do přirozených práv člověka. Jde o stav, kdy vnímání účinku zásahu přesáhne běžnou úroveň diskomfortu a projeví se v silnější intenzitě pocíťovaných nesnází, již jako bolestně prožívaná záležitost (Vojtek P. – Komentář k občanskému zákoníku, § 2956 – ASPI).
88. **Předpoklady náhrady nemajetkové újmy** se zabýval opakovaně Nejvyšší soud, který uvedl, že v rámci adhezního řízení je v trestním řízení třeba vycházet z občanskoprávní úpravy. Pokud je nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatněn řádně a včas (§ 43 odst. 1, 3 trestního řádu) je soud povinen nejprve zkoumat, zda poškozený utrpěl nemajetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 2971 občanského zákoníku, která mu vznikla v důsledku trestného činu obviněného, vůči němuž byl nárok uplatněn. V případě, že se jedná o nemajetkovou újmu, je soud povinen dále zkoumat, zda dosáhla takové intenzity, že se nejvíe postačujícím jen morální zadostiučinění (viz § 2971 občanského zákoníku), ale při splnění zákonných podmínek (§ 2894, 2951) má poškozený nárok

na její náhradu v penězích. Musí se tedy jednat o takový zásah, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení fyzické osoby v její fyzické integritě. Musí se jednat o zásah neoprávněný (protiprávní) a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady (viz též rozhodnutí NS 30 Cdo 1602/99, 32 Cdo 1733/2008). Mezi základní předpoklady náhrady nemajetkové újmy tedy patří protiprávnost (viz 25 Cdo 3386/2018, v němž jsou řešeny i podmínky zavinění), vznik škody, tj. nemajetkové újmy, příčinná souvislost mezi nimi (I. ÚS 1919/2008, I. ÚS 312/2005, 25 Cdo 3585/2007, 23 Cdo 1583/2010, resp. 7 Tdo 672/2020, nebo 25 Cdo 3332/2020), dále předvídatelnost a neexistence okolností vylučující odpovědnost. Ostatně i pro přiznání nemajetkové újmy je nezbytné, aby byla způsobena zaviněným jednáním škůdce (pachatele), které je definováno jako vnitřní psychický vztah jednajícího k jeho vlastnímu protiprávnímu jednání a výsledku tohoto jednání (25 Cdo 1159/2005).

89. **Způsob a rozsah náhrady nemajetkové újmy** je pro účely trestního řízení vymezen především v ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu, podle něhož se náhrada nemajetkové újmy poskytuje v penězích.
90. Poškozená N.P. se domáhala náhrady nemajetkové újmy na podkladě dvou právních titulů, což je patrné, jak z vyjádření jejího zmocněnce u hlavního líčení, tak z písemně podaného návrhu, resp. jeho doplnění (č. l. 992 a násl., 999 a násl.). Šlo jednak o náhradu nemajetkové újmy, kterou představují duševní útrapy vzniklé jednáním obžalovaného, při němž došlo k usmrcení tří rodinných příslušníků poškozené, a to s odkazem na ustanovení § 2959 občanského zákoníku. Dále šlo o duševní útrapy vzniklé jednáním obžalovaného vůči samotné poškozené, které mají svůj podklad v ustanovení § 2959 občanského zákoníku.
91. **V případě prvé části nemajetkové újmy** představované duševními útrapami vzniklými jednáním obžalovaného M.P., při němž byli usmrceni tři rodinní příslušníci poškozené, bylo konkrétním právním východiskem pro rozhodování soudu **ustanovení § 2959 občanského zákoníku**. Podle citovaného zákonného ustanovení při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle základ slůžnosti.
92. Podrobnější kritéria pro určení výše náhrady této nemajetkové újmy, vyplývají z ustálené soudní praxe a zejména judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Tato kritéria vychází především z okolností na straně poškozeného, ale také z okolností, které jsou dány na straně škůdce. Na straně poškozeného je třeba zohlednit zejména a) intenzitu jeho vztahu se zemřelým, kdy ztráta milované osoby zasáhne poškozeného citelněji a zejména v případě kvalitních rodinných vztahů, ztráta osoby blízké bez dalšího poškozenému přinese smutek, šok, frustraci, přičemž je významné posouzení i toho, zda poškozený se zemřelým vedl společnou domácnost, b) věk zemřelého a pozůstalých (zde poškozené N. P.), c) případná existenční (nejen hmotná) závislost na zemřelém, tedy i okolnosti imateriálního charakteru, d) případné poskytnutí jiné statistické. Na straně škůdce se zohledňuje především a) jeho postoj, b) dopad událostí do jeho duševní sféry, c) jeho majetkové poměry, b) míra zavinění.
93. Všechna tato kritéria, rozhodná pro přiznání nemajetkové újmy, nalézací soud podrobně rozebral v příslušných pasážích odůvodnění tohoto rozsudku, které se týkaly důkazů a závěrů o naplnění jednotlivých formálních znaků příslušné skutkové podstaty. Byť nalézací soud tyto formální znaky rozebral z hlediska jejich trestněprávního významu, skýtají pochopitelně podklad i pro rozhodnutí o přiznání nemajetkové újmy. Sumarizace rozhodujících okolností na straně škůdce, tj. obžalovaného, je pak provedena v pasáži, která se týká rozboru zásady subsidiarity trestní represe, tedy extrémně vysokého stupně společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného M.P.. Ve stručnosti lze tedy opětovně rekapitulovat, že obžalovaný jednal promyšleně, plánovitě, ale také extrémně lstivě a zákeřně, když v místě bydliště zcela nečekaně napadl své rodinné příslušníky.

K útoku použil velmi účinné zbraně, a to dva bojové nože, z nichž každý držel v jedné své ruce a zejména úvodní útoky vedl, jak sám potvrdil, do nejzranitelnějších míst, tj. do krku. Obžalovaný se však nespokojil s útoky v řádu jednotek na každou z osob, ale oběti byly jednotlivě zasaženy 66, 80 a 104 bodnými, bodnořeznými a sečnými ranami, takže fakticky došlo k totální devastaci těla každé z obětí. Obžalovaný se, z hlediska zavinění, trestného jednání ve všech případech dopustil nejen ve formě přímého úmyslu, ale soud jeho zavinění kvalifikoval dokonce jako spáchané po předchozím uvážení. To je v zásadě nejvyšší možná míra úmyslného zavinění. Aktuální postoj obžalovaného, prezentovaný při jeho opakovaných výpovědích v přípravném řízení i u hlavního líčení, rozhodně není způsobilý zmírnit utrpení poškozené. Obžalovaný projevil absolutní lhostejnost a bezcitnost, dokonce i při popisu vlastního trestného jednání vůči každé z obětí. Ani v náznaku provedené důkazy nespovídají pro úvahu, že by toto trestné jednání obžalovaného jakkoli zasáhlo jeho samotného v duševní sféře, tedy tak že by sám měl pocit viny nebo výčitky za to, co způsobil svým rodinným příslušníkům, event. samotné poškozené N.P.. Jak vyplynulo ze závěrů soudních znalců, kteří zkoumali duševní stav obžalovaného, pokud se na jeho straně projevila lítost, bylo to především projevem toho, že lituje sám sebe, neboť očekává mimořádně dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody. V neposlední řadě se nalézací soud na straně obžalovaného, jako škůdce, zabýval i jeho majetkovými poměry. Obžalovaný na jednu stranu nemá aktuálně žádné závazky, ale v zásadě nemá ani žádná reálná aktiva. Tyto skutečnosti však nelze zohledňovat nekriticky v jeho prospěch. Z důkazů provedených mj. u hlavního líčení bylo zjištěno, že pokud měl alespoň dílčí majetek, tj. podíl na rodinném domě, tohoto se zbavil, aby získal finanční prostředky pro svoji obživu, když nikde nepracoval. V konečném důsledku způsobil zásadní existenční potíže všem obětem trestného činu, neboť nabyvatelka jeho vlastnického podílu se domáhala minimálně svého vyplacení, což by bylo pro rodinu i za situace, že by všechny tři oběti útok obžalovaného přežily, skutečností, která by je přivedla do mimořádně tíživých ekonomických poměrů. Jediným živitelem rodiny byl totiž J.P., otec obžalovaného, N. a A. byly studentky a V. nepracoval, neboť si přivydělával pouze částečně, když se staral o domácnost. V této souvislosti je třeba zdůraznit také následek trestného jednání obžalovaného, který je fatální, absolutní, nevratný a v konečném důsledku znamenal likvidaci rodiny, která v minulosti jinak dobře fungovala.

94. Vedle toho se pochopitelně nalézací soud zabýval i zákonnými podmínkami pro přiznání nemajetkové újmy na straně poškozené N. P. I v tomto směru nalézací soud opětovně poukazuje na výsledky dokazování, které jsou rozebrány v odůvodnění tohoto rozsudku, a které zcela odůvodnily závěry nalézacího soudu o prokázání jednotlivých formálních znaků skutkové podstaty i závěry o extrémně vysokém stupni společenské škodlivosti. Nalézací soud se zcela ztotožnil s argumenty zmocněnce poškozené, které lze bez výhrad považovat za zcela důvodné. V této souvislosti je třeba odkázat především na výpověď nezletilé poškozené, která byla vyslechnuta v přípravném řízení, ale také na detailní zprávu o jejím psychologickém vyšetření a probíhajících terapiích. V této souvislosti je třeba znovu rekapitulovat, že obžalovaný, který vždy žil ve své primární rodině, věděl, že N.P. ještě nedosáhla zletilosti, nemá ukončené středoškolské vzdělání a zejména ve věku, kdy byla doslovně dítětem, v roce 2017 zemřela její matka, když krátce předtím v roce 2015 zemřel její další sourozenec bratr R.. Za této situace, která by znamenala výrazný traumatický životní zážitek i pro dospělého člověka, poškozená nadále studovala na střední škole. Svou výživou byla odkázána na svého otce s nímž, jak sama popsala, měla velmi blízký vztah. Obdobně blízký vztah měla ke své sestře A., která se snažila jí v době dospívání, alespoň částečně, v mezích svých možností, nahradit matku. Jak vyplývá z vyjádření poškozené, svoji sestru A. velmi obdivovala, díky jejím studijním výsledkům i pracovním schopnostem. Je nesporné, že jako věkově blízká, byť starší sestra, sdílela s poškozenou veškeré životní strasti i radosti. Obdobně silný vztah měla poškozená i s bratrem V., který jí poskytoval zázemí, spíše materiální, neboť se staral o domácnost a společně s se svým otcem především o dům. I on žil v rodinném domě, kde byl zavražděn, ale společně se sestrou A. představovali pro poškozenou silné rodinné zázemí, o čemž svědčí i to, že oba starší sourozenci společně s otcem se snažili ji chránit i před chováním

obžalovaného, který neustále v rodinném domě dělal potíže, ničeho se neúčastnil, příležitostně napadal členy rodiny a zejména nedodržel základní pravidla hygieny. Všichni tři se proti obžalovanému semkli a logicky, jak potvrdila sama poškozená, ji také ochraňovali. Rodinné vztahy všech těchto čtyř osob lze považovat za velmi kvalitní, když každý ze zemřelých poškozených, na rozdíl od obžalovaného, projevil schopnost respektovat nejen citové, ale také vysoké morální hodnoty, rodinu udržet a poskytovat zázemí především poškozené, když i jejich vzájemné vztahy byly velmi dobré. Podrobně to poškozená N.P. ostatně popsala při jednom z psychologických vyšetření, v souvislosti s nečekaným překvapením při oslavě jejich narozenin, které ji připravili oba sourozenci společně s otcem. Na otci byla poškozená pochopitelně absolutně existenčně závislá, když jako nezletilá prakticky neměla možnost obstarávat si finanční prostředky pro svoji obživu a měla pouze sirotčí důchod díky úmrtí své matky. Aktuálně se její materiální podmínky zásadně zhoršily, když pobírá sirotčí důchod po obou rodičích ve výši cca 11.600 Kč, což je podle názoru nalézacího soudu na hranici existenčního minima. V souvislosti s okolnostmi na straně poškozené, které jsou podrobně rozebrány v odůvodnění tohoto rozsudku, je ovšem třeba zdůraznit také skutečnost, že nejen sestra A. (nar. v roce 2000), ale také bratr V. (nar. v roce 1998), mohli být pro poškozenou celoživotními společníky, partnery při všech pozitivních i negativních životních událostech. Rovněž otec J.P. (nar. v roce 1965), byl fakticky mužem nadále v produktivním věku. Ztráta každého z nich by pro poškozenou pochopitelně byla silným životním traumatem zejména za situace, kdy jako dítě přišla o matku a o bratra. Pokud by útok obžalovaného přežil alespoň jeden z poškozených, do budoucna by pro poškozenou N.P. znamenal jakýsi, byť minimální, záchranný bod. Tím nalézací soud míní záchranný bod v rovině nejen hmotné, ale především v rovině citové. Každý z těchto zemřelých jednotlivě by mohl být pro poškozenou životní oporou pro svou duševní nebo fyzickou blízkost. Nelze přehlédnout, ba naopak je třeba zdůraznit i tu skutečnost, že poškozená N.P. přišla nejen o nejbližší osoby, ale v zásadě i o domov. Předmětný dům, v němž do té doby s rodinnými příslušníky žila, pro ni přestal být pochopitelně domovem. Je vůbec otázkou, zda kdykoliv v budoucnu bude sama schopna tento dům navštívit. Ze strany obžalovaného jí nebyla poskytnuta žádná jiná relevantní satisfakce, a to ani v symbolické podobě. Poškozená tak přišla o tři členy své původní nejbližší rodiny, z níž zůstal pouze obžalovaný. Obžalovaného sice lze považovat z hlediska právního a biologického za jejího bratra, nikoliv však z hlediska morálního a citového. Byl to totiž právě on, kdo ji připravil o otce, dva další sourozence, a to za situace, kdy věděl, že její matka a bratr před několika lety zemřeli. Současně z jednal i za situace, kdy věděl, že poškozená byla odkázána na péči a výživu svého otce, jemuž zásadně pomáhali oba zletilí sourozenci. Všichni jí poskytovali materiální a zejména citové zázemí a také morální podporu, když se vyrovnávala několik let s úmrtím zejména své matky. Vztahy v rámci rodiny je třeba rozhodně hodnotit jako vztahy nadstandardní, pochopitelně s výjimkou pozice obžalovaného. V přímé příčinné souvislosti s tímto mimořádně brutálním jednáním obžalovaného poškozená přišla o nejbližší rodinné příslušníky. Současně přišla také o domov, a to jak z hlediska citového, tak z hlediska materiálního. Její zásadní a extrémní trauma bylo bezprostředně po činu zesíleno ještě tím, že v zásadě zůstala doslova na ulici s těmi osobními věcmi, které měla v době spáchání trestného jednání na sobě. Zmocněnkyně poškozené zcela věcně poukázala na to, že až za dobu cca dva týdny po události se podařilo zajistit pro poškozenou vyzvednutí jejich osobních věcí.

95. Podle názoru nalézacího soudu byla duševní újma poškozené, tj. prožité trauma, prokázána v nejvyšší možné míře. Z obecného hlediska je zřejmé, že by soud mohl mít jiný náhled na utrpené trauma za situace, kdy k usmrcení poškozených, ať už jednotlivě, nebo dokonce všech tří současně, došlo například nedbalostním jednáním způsobeným cizí osobou, tj. typicky při dopravní nehodě. Vyšší stupeň by mohl nastat za situace, kdy by pachatelem takového nedbalostního činu byl příbuzný, od něhož by bylo možné navíc důvodně očekávat, že i na jeho straně vznikne určité duševní strádání a zejména pocit viny z toho, co způsobil. Nad takové stupně je však možno nadřadit usmrcení poškozených úmyslným trestným činem, kdy je třeba dále odlišovat, zda se ho dopustila cizí osoba,

nebo osoba blízká, tj. rodinný příslušník. Ještě vyšší stupeň prožitého traumatu poškozeným bylo možno očekávat v případě úmyslného trestného činu způsobeného osobou, která je v příbuzenském poměru, ale takového jednání se dopustila například ve vypjaté emoční situaci, tj. v afektu. Aniž by nalézací soud jakkoli bagatelizoval duševní útrapy způsobené v obecné rovině jiným poškozeným, a to obdobným mimořádně nebezpečným trestným činem, zpravidla kvalifikovaným jako zločin vraždy, považuje za nezbytné zdůraznit a při rozhodování o nemajetkové újmě důsledně zhodnotit, že v konkrétním případě újma vznikla nezletilé poškozené, a to v přímé příčinné souvislosti s úmyslným trestným jednáním jejího bratra, tj. obžalovaného M.P.. Nad to obžalovaný jednal důsledně, plánovitě, promyšleně, a dokonce mimořádně brutálním způsobem, nad míru typově obvyklou u zvláště závažného zločinu vraždy. Tím nalézací soud míní opakovaně zdůrazňovanou skutečnost, že obžalovaný při útoku na každou z obětí použil současně dva bojové nože a jednotlivě obětem zasadil 80, 104 a 66 bodných sečných ran. Totálně svým jednáním zdevastoval tělo každé oběti, přičemž jednal dokonce kvalifikovanou formou z úmyslného zavinění, a to tzv. po předchozím uvážení, a to v místě bydliště všech obětí, tj. v jejich domově. Následek jeho trestného jednání je zcela nevratný a absolutní. Stěží si lze představit vyšší stupeň společenské škodlivosti jeho trestného jednání než ten, že takovým způsobem obžalovaný vyvraždil celou rodinu, a to vše s vědomím, že poškozená N.P. zůstane doslova sama na světě. Motiv jeho trestného jednání byl zcela bagatelní, ale z hlediska trestněprávního zcela zavrženíhodný, neboť poškození mu dlouhodobě vytýkali, že není schopen se zařadit do pracovního procesu, ale není schopen v rámci rodiny se o něco postarat, což do jisté míry dlouhodobě trpěli. Za situace, kdy obžalovaný prodal zlomkový podíl svého vlastnictví na rodinném domě, který navíc zdědil po své matce, uvrhl tak poškozené do existenčních obtíží, a proto jej, zcela po právu, jako zletilého 30letého, středoškolsky vzdělaného muže, byť rodinného příslušníka vyzvali, aby se z domu odstěhoval, neboť zde bydlí bez právního důvodu. Podle názoru nalézacího soudu obžalovaného v nejmenším nelze omlouvat tím, že trpěl schizoidní poruchou osobnosti. Z hlediska trestního práva je rozhodující, že byl v té době plně trestně odpovědný, což ostatně našlo svůj odraz i při rozhodování soudu o nemajetkové újmě. Obžalovaný nebyl pachatelem, který by vyrůstal nebo životně pohyboval v sociálně vyloučené lokalitě, kde by neměl dostatek intelektuálních podnětů, životních nebo pracovních vzorů. Naopak rodina, v níž vyrůstal, byla standardně sociálně adaptovaná, žijící v rodinném domě, o jehož rekonstrukci se zásadně zasloužil jeho otec, tj. zemřelý J.P.. Rovněž nepochybně bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že otec řádně pracoval a matka dbala na vzdělání všech svých dětí a vytvoření dostatečného zázemí pro to, aby každé z dětí mohlo studovat v budoucnu i na vysoké škole. Tuto šanci studovat na univerzitě měl i obžalovaný, avšak studia nedokončil. Zůstává tak otázkou, zda důvodem byly pouze jeho průměrné intelektové schopnosti, nebo zda tento obor (údajně mezinárodní a regionální rozvojová studia) nedokončil spíše díky svým morálně volným vlastnostem. Podle názoru soudu nelze přehlédnout ani to, že obžalovaný je fyzicky zdravý, když prokazatelně netrpí žádným zdravotním handicapem, pro který by byl buď zcela omezen, nebo alespoň limitován ve svém pracovním zařazení. Jeho neschopnost vytrvat dlouhodobě v zaměstnání lze podle názoru soudu připisovat zejména jeho morálně volným vlastnostem. I toto jsou skutečnosti, které nalézací soud zohlednil při rozhodování o nemajetkové újmě jako skutečnosti existující na straně škůdce.

96. Při rozhodování o nemajetkové újmě v této části nalézací soud neodlišoval důvody ani výše újmy z titulu usmrcení sestry, bratra nebo otce poškozeného. Soud nepovažoval za morální kategorizovat z hlediska příbuzenského poměru jednotlivé osoby. Ostatně sama poškozená popsala, že každá z těchto osob pro ni byla životně velmi důležitá a je zjevné, že každá z těchto osob v jejím životě sehrávala nezastupitelnou roli. Znovu lze rekapitulovat, že otec J. byl živitelem rodiny, sestra A. jí byla především silnou citovou oporou, když se snažila ji nahradit matku a bratr V. pro ni byl společníkem a osobou, která pomáhala vytvářet rodinné zázemí. Jak nalézací soud uvedl výše, i za situace, že by přežila alespoň jedna z těchto tří obětí, měla by poškozená velmi částečně, přesto životní oporu do budoucna. I podle ustálené soudní praxe platí, že výše náhrady

za duševní útrapy spojené s usmrcením sourozence může v případě intenzivnějších vztahů pozůstalého (zde poškozené nezletilé N. P.) se zemřelým (zde sourozenci V. a A.) dosáhnout úrovně základu pro osoby blízké (zde otec J.), viz rozhodnutí NS ČR sp.zn. 25 Cdo 894/2018). V konkrétním případě byly nesporně prokázány intenzivní rodinné vztahy, silná citová a existenční závislost poškozené na každém z těchto příbuzných a současně i naprostá bezohlednost a lhostejnost pachatele (viz. rozhodnutí NS ČR sp.zn. 25 Cdo 3111/2018). Prokázaná skutečnost, že poškozená zůstala na prahu dospělosti zcela sama, jen se vzdálenými příbuznými, tedy bez primární rodiny, pochopitelně zcela objektivně její psychické a existenční trauma násobí. K existenci jediného příbuzného, tj. bratra M., který ji toto extrémní trauma způsobil, pochopitelně nelze přihlížet. Ostatně opakovaně v obdobné situaci zaujal svoje stanovisko i Nejvyšší soud (naposled v rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 1830/2020 z 13. 5. 2021), podle něhož zahyne-li v důsledku škodných událostí více než jedna osoba, mělo by se to projevit ve zvýšení náhrady blízkému pozůstalému (zde poškozené N.P.) nad rámec pouhého součtu přiměřených náhrad za ztrátu každé z osob, jež zemřely.

97. **Výše nemajetkové újmy.** Dosavadní praxe byla sjednocena rozhodnutími Nejvyššího soudu sp.zn. 4 Tdo 1402/2015 a sp.zn. 6 Tdo 1421/2015, v nichž došlo ke konkretizaci základních východisek pro stanovení výše náhrad. Nalézací soud je pochopitelně plně akceptoval, avšak současně považuje za nezbytné zdůraznit, že v nyní projednávané věci jde o zcela extrémní a výjimečný skutkový děj, který nelze srovnat s jiným obdobným trestním případem, řešeným v posledních letech před tuzemskými soudy. Typově obdobný byl snad případ vedený u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 2/2016, proti obžalovanému K.D., který 22. 5. 2013 usmrtil celou rodinu, tedy oba rodiče a syny (narozené 1989 a 1995). Poškozeným, a to matce zesnulého otce rodiny a sestře zesulé matky rodiny, byla přiznána náhrada nemajetkové újmy, s odkazem na občanský zákoník, jako zákon č. 40/1960 Sb. účinný do 31.12. 2013, tj. v paušální částce 240 000 Kč pro matku, respektive babičku, a 175 000 Kč pro sestru. Východiskem pro rozhodování nalézacího soudu o výši nemajetkové újmy, způsobené usmrcením osoby blízké v nyní projednávané věci, proto bylo jedno z prvních rozhodnutí Nejvyššího soudu z 19. 9. 2018 sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Podle tohoto rozhodnutí došlo do jisté míry k oslabení významu majetkových poměrů škůdce (zde obžalovaného M.P.) a za základ pro stanovení výše nemajetkové újmy je považován dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející usmrcení poškozeného. V dalším rozhodnutí z 29. 5. 2019 sp. zn. 25 Cdo 3111/2018 zaujal Nejvyšší soud stanovisko k možnostem navýšení tohoto základu. Základní částku náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké lze, v případě existence okolností zvláštního zřetele hodných ve smyslu ustanovení § 2957 občanského zákoníku, výjimečně zvýšit vícenásobně.
98. Nalézací soud proto rekapituluje, že ke škodné události, tj. k usmrcení každého z poškozených, došlo v roce 2020. Základní nárok, tj. dvacetinásobek hrubé nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející úmrtí poškozených, tj. za rok 2021, byl stanoven v částce 37 839 Kč x 20, tj. v částce 756 870 Kč. Podle názoru nalézacího soudu, ale ani podle odpovídajících rozhodnutí Nejvyššího soudu (viz sp.zn. 27 Tdo 1485/2019, respektive 25 Cdo 894/2018) nelze tuto částku považovat za absolutní a neměnné východisko. Ve svém posledním rozhodnutí Nejvyšší soud poukázal na to, že aktuální společenská realita, tj. probíhající vlna zdražování, která devaluje hodnotu peněz, musí být zohledněna, a to zejména s poukazem na to, že v současné době probíhá jedna z nejvyšších inflačních vln v novodobých dějinách České republiky. To skýtalo podklad pro stanovení dvojnásobku základní výpočtové částky. Nalézací soud tato kritéria aplikoval na nemajetkovou újmu v nyní projednávané trestní věci, avšak současně musí, nad rámec ekonomické situace, tj. výrazné inflace, poukázat i na další rozhodné skutečnosti. K trestnému jednání došlo v dubnu 2020, k rozhodování soudu o nemajetkové újmě v dubnu 2023 a přitom by soud měl vycházet z hrubé nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok 2021. V mezidobí proběhla celosvětová pandemie covidu, díky

keré se ještě výrazněji zvýšila ekonomická krize, a kromě toho v posledním roce a půl probíhá válka na Ukrajině, která rovněž zcela zásadně ovlivňuje ekonomické podmínky v České republice. Stanovení dvojnásobku základní výpočtové částky nelze, podle názoru soudu, považovat za dostatečné. Soud opětovně zohlednil veškerá kritéria pro přiznání nemajetkové újmy jak na straně škůdce, tak na straně poškozené, která jsou shora detailně rozebrána. Současně musí poukázat na skutečnost, že lze v případě tohoto mimořádného případu jen obtížně kvantifikovat, tj. zejména procentuálně vyjádřit jednotlivá kritéria, mezi která patří vedení společné domácnosti, citová materiální závislost, absolutní ztráta domova, a to jak v materiální, tak v psychické rovině, jakož i skutečnost, že došlo k úmrtí více osob. Rovněž je nutné akceptovat skutečnost, že bude-li obžalovaný tuto nemajetkovou újmu poškozené hradit, bude tak činit ve splátkách po zbytek svého života, neboť je nemajetný. Zcela důvodně lze očekávat, že hodnota peněz se bude snižovat. Nalézací soud s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem, platné právní úpravě i ustálené soudní praxi, pramenící z judikатурních rozhodnutí Nejvyššího i Ústavního soudu, považoval za adekvátní navýšit tuto základní výpočtovou částku na konkrétní výměru nemajetkové újmy způsobené úmrtím každé ze tří obětí, a to na částku 2 500 000 Kč, která představuje řádově 3,1 násobek základní výpočtové částky. Takto přiznaná finanční náhrada představuje určitou satisfakci poškozené za újmu způsobenou usmrcením sourozenců V. a A. a otce J. a rovněž ji lze považovat za přiměřenou všem rozhodným okolnostem tohoto výjimečného a dosud ojedinělého případu, jakož i zákonným podmínkám pro její přiznání. Náhrada nemajetkové újmy v penězích do jisté míry plní i funkci preventivní a sankční (viz I. ÚS 1586/2009, II. ÚS 438/2014). V závěru lze podotknout, že poměry obžalovaného jsou sice jedním z kritérií výše nemajetkové újmy, avšak v zásadě se jedná pouze o moderační pravidlo. Majetkové poměry škůdce (pachatele) nemohou hrát rozhodující roli při určení výše přiznaného nároku. Aktuální majetkové poměry škůdce, tj. obžalovaného M.P., jsou fakticky téměř nulové. Podle názoru soudu je třeba vzít v úvahu, že je to třicetiletý, středoškolsky vzdělaný muž, bez předchozích závazků a zejména bez objektivního zdravotního handicapu, který by jej limitoval nebo dokonce vyřazoval z pracovního zapojení. V průběhu výkonu výjimečného trestu odnětí svobody, tj. odhadem dalších 35 let, než obžalovaný dosáhne věku důchodového, bude mít možnost projevit úsilí o alespoň částečnou materiální satisfakci toho, co své sestře, tj. poškozené N.P., způsobil. Při svém rozhodování měl nalézací soud na zřeteli i zásadu proporcionality, avšak s ohledem na naprostou výjimečnost tohoto případu nemohl porovnat výši přiznaných náhrad s výši náhrad takto přiznávaných soudy v jiných obdobných věcech, což by mohlo být podkladem pro určitou předvídatelnost soudních rozhodnutí.

99. Po zvážení všech rozhodných okolností proto soud rozhodl přiznat poškozené N.P. nárok na náhradu nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením každého z jejích příbuzných, tj. bratra V.P., sestry A.P. a otce J.P., vždy ve výši 2 500 000 Kč, v souhrnu tedy ve výši 7 500 000 Kč.
100. **V druhé části uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy**, požadovala N.P. úhradu částky 5.000.000 Kč, a to s odkazem na ustanovení § 2958 občanského zákoníku, tj. duševní útrapy, které vznikly jí samotné.
- Podle § 2958 občanského zákoníku** při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
101. V návrhu, podaném prostřednictvím svého zmocněnce (č. l. 992 a násl., resp. 999 a násl.), poškozená poukázala na to, že sama utrpěla trauma již chováním obžalovaného vůči ní, které, jak nalézací soud podotýká, bylo kvalifikováno v konečném důsledku jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Z důvodu, které nalézací soud rozvedl shora, nebylo užito právní kvalifikace § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, tj. způsobení těžké újmy na zdraví poškozené N. P.. V podaném návrhu poškozená podrobně popsala chování obžalovaného poté,

co vstoupila do předsíně, kdy si všimla rozetřené krve na podlaze a uvědomila si, že muselo dojít k nějaké tragédii, že sourozenci mohou být minimálně vážně zraněni nebo dokonce po smrti a ona nemá žádnou možnost, jak jim třeba pomoci. I v této souvislosti nalézací soud rekapituluje, že i tímto, formálně odděleným, útokem obžalovaného vůči poškozené došlo k zásadnímu zásahu do jejího práva na ochranu osobnosti, což bylo úzce spojené i se zásahem do jejího práva na ochranu domovní svobody. Poškozená se totiž vrátila ze školy domů, tj. do rodinného domu, který obývala se svým otcem a sourozenci. Očekávala, že během dvou hodin, cca kolem 14.00 hod. se, podle předpokladů, její otec vrátí domů. Stejně tak očekávala, že při svém příchodu, maximálně s kratším časovým odstupem, se setká s oběma sourozenci A. a V.. Bezprostředně po otevření vstupních dveří však uviděla krev na podlaze. I když nevěděla s jistotou, čím to bylo způsobeno, zcela po právu, jak argumentovala v podaném návrhu, to v ní vyvolalo strach a obavy z toho, co se doma stalo. Obavy měla především o oba sourozence, kteří měli být tou dobou doma. Její pocitové obavy o sourozence však byly zásadně zesíleny chováním obžalovaného, jako jejího bratra, které bezprostředně po jejím vstupu do rodinného domu následovalo. Obžalovaný zneužil své fyzické převahy a jednáním, které je podrobně popsáno ve výroku tohoto rozsudku, jednak fyzicky donutil poškozenou, aby se svlékla do spodního prádla, odevzdala mu mobilní telefon a zatlačil ji do místnosti WC. Tohoto dosáhl jednak pohrůžkami, že když bude mlčet, podvolí se mu, nic se jí nestane, v opačném případě, že se jí stane něco horšího. K zesílení svých výhrůžek, když sám měl i fyzickou převahu (30letý muž o výšce 177 cm a váze 110 kg) použil ještě nůž. Poškozená stála proti takto ozbrojenému obžalovanému doslova s holýma rukama, když od samého počátku byla ve stresu z obav, co se v domě vlastně stalo. Tyto obavy byly zesíleny tím, že jí obžalovaný nedokázal racionálně vysvětlit, kde jsou sourozenci, event. proč jsou na podlaze stopy krve. Poškozená se nedokázala příkazům obžalovaného pochopitelně bránit, a to ani slovně, natož pak fyzicky. Strpěla to, že jí obžalovaný nejen zamčel v místnosti s WC, která je bez okna, ale ještě zde zhasl světlo. Utrpení poškozené se násobilo tím, že jí obžalovaný opakovaně chodil kontrolovat a průběžně jí vyhrožoval, aby se o nic nepokoušela. Již v podaném návrhu poškozená popsala, že obžalovaný působil nevyzpytatelně, rozčileně a v příležitostném dialogu s ní obviňoval ostatní rodinné příslušníky z toho, že mu zničili život. To je prokazováno především výpovědí samotné poškozené, která navíc potvrdila, že musela poslouchat, jak si obžalovaný brousí nože. Logicky z toho dovodila, že se obžalovaný připravuje na další útok, když věděla, že během cca 2 hodin se z práce vrátí domů její otec. V průběhu doby do příchodu otce, obžalovaný poškozené i přes zamčené dveře opakovaně vyhrožoval, že pokud něco provede, nebo se bude snažit utéct, nebude mít slitování. Po celou dobu, tj. cca 3 hodin, si poškozená zcela uvědomovala, že je naprosto bezmocná, neboť nemá fyzickou dispozici na to, aby obžalovanému čelila a v případě, že by se pokusila alespoň v náznaku utéct nebo situaci řešit, neměla by šanci sama přežít. Podle názoru soud si lze stěžít představit, natož pak objektivně kvantifikovat trauma, které poškozená prožívala po dobu úvodních cca 2 hodin, kdy měla reálně strach především o svůj život, zvláště pokud viděla na podlaze v předsíni krev a také viděla nůž, kterým jí obžalovaný vyhrožoval. Obavy o její život byly zesíleny tím, že nejen neviděla, ale ani neslyšela ani jednoho ze svých sourozenců, který měl být doma. Obžalovaný jí odmítl a ani nedokázal vysvětlit, co se stalo a proč zde sourozenci nejsou. Po právu totiž, při takovém útoku obžalovaného, by se mohla poškozená cítit více v bezpečí za situace, že by jí alespoň jeden ze sourozenců přišel pomoci. Mimořádně traumatický stav poškozené byl umocněn tím, že i přes zavřené dveře slyšela, že v očekávanou dobu otec přišel domů. Sama naprosto reálně odhadla, že jej obžalovaný napadne minimálně nožem, stejně jako napadl ji. Přesto, že sama byla několik metrů od vstupních dveří, i když za zavřenými dveřmi WC nebyla schopna alespoň slovně nebo křikem přes tyto zavřené dveře otce varovat. V zásadě tak, i když nikoliv vizuálně, ale přesto sluchově byla přítomna samotnému útoku obžalovaného na jejího otce, který ve vzdálenosti několika metrů otce brutálně zavraždil. Odpovídající zvuky vnímala i přes zavřené dveře. V závěrečné fázi nepochybně vnímala, že její otec několik kroků od ní umírá, avšak ona mu ani v této fázi nemůže přijít pomoci. Podle názoru nalézacího soudu je vysvětlení neposkytnutí, byť slovního, varování ze strany poškozené jejímu otci naprosto logicky vysvětlitelné. Poškozená,

jak sama popsala, a jak se následně vyjádřila i v rámci psychoterapií, měla pod vlivem chování obžalovaného i celkové situace v domě (stopy krve na podlaze, nepřítomnost sourozenců, kteří jí neposkytli pomoc, použití nože obžalovaným i fyzické převahy proti ní, i výhrůžek vůči ní) takový mimořádný strach o svůj život, že v ní zvítězil pud sebezáchovy. Poškozená proto zůstala na WC a pod vlivem těchto traumat v zásadě dále trpěla, když slyšela útok na svého otce. Pokud si lze, i při maximální míře empatie, představit sílu takto prožitého traumatu a negativního emocionálního vypětí, nelze ani v nejmenším poškozené klást za vinu, že otce nedokázala varovat. Její následně trauma však bylo zesíleno tím, že i nadále, i když zcela nedůvodně, trpí pocitem viny z toho, že otce nedokázala varovat, že jej možná mohla zachránit. Bude zřejmě jen otázkou dlouhodobé psychoterapie, než poškozená alespoň částečně toto trauma v sobě zpracuje a než se s ním vyrovná. O mimořádném a extrémním strachu poškozené o její vlastní život svědčí i to, že když na místo přijela hlídka Policie ČR, sama se na samém počátku nedokázala ohlásit a zamčená na záchodě ještě vyčkávala, než se ujistila, že jsou to skutečně policisté a že jí žádné nebezpečí nehrozí.

102. Nalézací soud si je vědom toho, že jen obtížně lze odlišit a kvantifikovat psychickou újmu, kterou poškozená utrpěla v důsledku usmrcení svých rodinných příslušníků od psychické újmy a traumat, které utrpěla tím, že sama byla jednáním obžalovaného napadena. Celá událost je totiž všemi rozhodnými skutečnostmi propojená. I za hypotetického předpokladu, že by formálně nalézací soud izoloval, právě z důvodu rozhodnutí o této části nemajetkové újmy, část skutkového děje vůči poškozené, která byla kvalifikována jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, byl by uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy sám o sobě zcela důvodný. Kritéria pro uznání důvodnosti tohoto nároku jsou v zásadě obdobná jako v případě předchozího nároku na náhradu nemajetkové újmy. Lze rekapitulovat, že významné bylo trestné jednání obžalovaného, který se útoku vůči poškozené dopustil dokonce se zbraní, tj. s nožem, jako osoba mající výraznou fyzickou převahu, vedle toho zaútočil v domě, kde poškozená s rodinou bydlela, kde se měla cítit bezpečně a zaútočil vůči ní dokonce jako osoba blízká, tedy jako bratr. V přímé příčinné souvislosti s tímto trestným jednáním tedy vznikl následek předvídaný zákonem a z hlediska náhrady nemajetkové újmy pak psychická újma u poškozené. Došlo k výraznému zásahu do práva na ochranu osobnosti poškozené. Lze rekapitulovat, že poškozená se dostala do situace, kdy musela cca 3 hodiny bez možnosti kontaktu se svým okolím setrvávat ve tmě v místnosti WC. Jedná se o prostor jednak nikoliv komfortní a jednak zde nebyla zamčena ve tmě v důsledku např. nešťastné události (havárie v domě, zalomení klíče apod), ale v důsledku úmyslného, mimořádně závažného trestného jednání obžalovaného. Její trauma bylo zesíleno skutečnostmi, které v domě existovaly, ale nepochybně i tím, že vůbec nemohla předvídat, zda takový útok obžalovaného sama přežije nebo minimálně to, jak dlouho v místnosti WC zůstane zamčena. Logicky se mohla obávat, že obžalovaný z domu uteče a o její fyzické situaci pochopitelně sám nebude nikoho informovat. Ona sama prakticky neměla žádnou možnost, jak si přivolat pomoc. Neměla mobilní telefon, v domě nikdo nebyl a místnost WC, kde byla zamčena, neměla okno. V závěru skutkového děje hlídka Policie ČR poškozenou vyvedla před dům, ale ani tato situace pro ni nebyla standardně komfortní. Je třeba zdůraznit, že se 17letá dívka se dostala na ulici, tj. na veřejné prostranství pouze ve spodním prádle, mimořádně vystresovaná. Navíc musela projít kolem těla mrtvého otce. Z hlediska existenčního se ocitla v situaci, kdy zůstala doslova na ulici téměř nahá, bez jakýchkoliv běžných osobních potřeb, včetně ošacení, a navíc nemohla do rodinného domu zpětně vstoupit. Z hlediska psychického toho pochopitelně nebyla schopna. Není sporu o tom, že již těmito závěrečnými úkony, byť byly pochopitelně policejní hlídkou učiněny v její prospěch, došlo kromě dalšího i k porušení jejího práva na ochranu lidské důstojnosti (článek 10 odst. 1, 2 Listiny práv a svobod, článek 8 odst. 1 Úmluvy, respektive I. ÚS 1586/9).
103. Nalézací soud již shora, při rozboru následku trestného jednání obžalovaného, který se týkal duševního stavu poškozené N. P., podrobně rozebral důkazní situaci. Soud poukázal na zprávu o jejím psychologickém vyšetření i realizovaných psychoterapiích, kdy ošetřující psycholožka zcela důvodně zastává názor, že poškozená svým psychickým stavem vykazuje znaky posttraumatické

stresové poruchy. Jedná se však o diagnózu psychiatrickou. Nálezací soud ustoupil od provedení dalšího dokazování opatřením znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kterým by mohla být tato diagnóza potvrzena právě pro mimořádně závažný psychický stav poškozené. Nálezací soud respektoval její extrémně obtížnou životní situaci mimořádně závažný psychický stav, když měl na zřeteli svoji povinnost chránit kteréhokoliv poškozeného před prohlubováním jeho traumat dalšími úkony, tento důkaz neopatřil. Při rozhodování o této nemajetkové újmě, způsobené poškozené N.P., vycházel soud nikoliv z odpovídajících důkazů, kterými by mohly být, v případně diagnostikované těžké újmě na zdraví (v podobě posttraumatické stresové poruchy) odborné expertízy, týkající se minimálně bodového ohodnocení.

104. S odkazem na ustanovení § 2958 alinea druhá občanského zákoníku soud výši náhrady stanovil podle zásad slušnosti. Orientačním kritériem byly podmínky pro určení výše předchozí nemajetkové újmy, jak je rozvedeno shora. Tato část nemajetkové újmy, způsobené poškozené (§ 2958 a násl. občanského zákoníku), je jen obtížně definovatelná, když konkretizovány nebo definovány v platné právní úpravě nejsou ani tzv. zásady slušnosti. Soud přiznal poškozené N.P., s odkazem na duševní útrapy spojené s obavou ze ztráty jejího vlastního života, nebo vážného poškození zdraví ve smyslu ustanovení § 2958 občanského zákoníku částku 1 500 000 Kč. V zásadě se jedná o tzv. další nemajetkovou újmu, kterou lze vedle bolestného nebo ztížení společenského úplatnění přiznat ve smyslu ustanovení § 2958 občanského zákoníku. V zásadě se jedná řádově o dvojnásobek výpočtové základny pro stanovení nemajetkové újmy ve smyslu ustanovení § 2959 občanského zákoníku, jak je uvedeno shora. Poškozená, z důvodů shora rozvedených, které mají podklad v provedeném a hodnoceném dokazování, měla naprosto reálné a odůvodněné obavy ze ztráty života nebo minimálně vážného poškození vlastního zdraví. Právo na přiznání přiměřeného zadostiučinění za tuto nemajetkovou újmu, v podobě duševních útrap spojených s obavou ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, vznikla i za situace, kdy fakticky zásahem obžalovaného došlo sice k zásahu do přirozených práv poškozené, nikoliv však k bezprostřednímu ublížení na zdraví, zejména zdraví fyzického. Duševní útrapy poškozené však dosáhly mimořádné intenzity, kterou lze nezpochybnitelně hodnotit jako vysokou míru utrpení (viz. rozhodnutí KS Brno, sp.zn.70 Co 132/2017).
105. Po zvážení všech rozhodných okolností případu dospěl soud **k závěru**, že uplatněné nároky na náhradu nemajetkové újmy v obou rovinách lze zcela nesporně považovat za důvodné. Nálezací soud se však neztotožnil s výší uplatňovaných nároků na náhradu nemajetkové újmy v penězích, kdy poškozená požadovala uhradit částku 4 000 000 Kč za duševní útrapy spojené s usmrcením jejího bratra, její sestry a jejího otce, tedy celkovou částku 12 000 000 Kč a stejně tak se neztotožnil s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s obavou ze ztráty jejího vlastního života nebo vážného poškození zdraví. Celkově poškozená navrhla, aby jí byla přiznána nemajetková újma ve výši 17 000 000 Kč (3krát 4 000 000 Kč plus 5 000 000 Kč). Nálezací soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému uložil povinnost, aby uhradil poškozené N.P. nemajetkovou újmu ve výši 2 500 000 Kč za duševní útrapy spojené s usmrcením jejího bratra V., ve stejné výši s usmrcením její sestry A. a rovněž jejího otce J., když dále mu uložil povinnost uhradit jí částku 1 500 000 Kč za duševní útrapy spojené s obavou ze ztráty jejího vlastního života nebo vážného poškození zdraví. V souhrnné výši přiznal soud poškozené nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 9 000 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená N.P. se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro

nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).

Brno 5. dubna 2023

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu